

تعداد غزل — ۱	بسم الله الرحمن الرحیم	شماره شمار — ۱۳
<p>سر سی شکیلی هر طر که ناکم گواه کا لر چو یوسکتی غیر این نام لیکه چاه کا مدیش هر انجام آواز غم جابجاه کا جسم خاکی بر غبار لیکه شتیر خاکی کا و در مدت آن طغیانی لگه کا هر طره ای سیدار سته غمی لگه کا</p>	<p>پیدای جاده ملاهی بسم الله کا سویکیا به پیش زبانی قدرت الله کا ای تو بنده نواز یکام بی الله کا جان کو صحت بر جوی می الله کا ای کمره پیش بان گو یا الله کا راستی بی کام لیدل فی سبیل الله کا خاک سی نقشه بنا کیا که شاه کا</p>	<p>دست حمت هر که صیانت بر بارگاه کا رتبه عالی چو لعل و بنده درگاه کا شکوفه مجرم خندین لاله درگاه کا نیک بی بخام یا در بر درگاه کا لب پنهان یا نه دلی طلب خوا کا خضر صحراد سی یوسف حاکم کا عشق قایل بر جان فی قدرت الله کا</p>
<p>نقش بیست و پنج ای لعل گواه کا زنده جاوید بختی لاله ای کا اسلیحی اعظمی لاله ای کا بید زکلی لاله ای کا جبه باکی یا بوی هر خوشی کا یا کردل غمی لاله ای کا</p>	<p>شور تعظیما بی یا الله یا الله کا اسم غم غمی بان لاله ای کا گوش دل بر سرین لاله ای کا همه ز کانه لاله ای کا نقش از لاله ای کا اسم غم غمی بی لاله ای کا</p>	<p>عیش و غم من جنه در من مرگ کا سجده کدورت لاله ای کا کام بی او کا کرم کرم او کا ماداش بر سر خضر دل لاله ای کا سری پاک بر سر منم بر سر لاله ای کا دردن غزلون بین جوی شری لاله ای کا</p>
۳	عزل	۱۸
<p>سر کی بیل بر تالود بی که شاه کا قلب بهشت من بی سالک گواه کا رتبه دنا بر تری لاله ای کا</p>	<p>سجده شکریه و جبه تری درگاه کا تیره که بر سرین لاله ای کا شوق بی تری لاله ای کا</p>	<p>غیرت خورشید هر زده بی تری لاله ای کا تو بی خالق شتی و لاله ای کا ای خالق بی تری لاله ای کا</p>

جستجویتیری کی جگہ نظر آتا ہے ایک شت خاک کو کیا کیا کہیں ذره ہی پر نہ تیری نور کی شمع ہے آبرو پر ہر یاد دل ہر کم ظرف کو تو جو ہر ہر رسولِ حق پر ہرگز نہ تا بلے امر قضا ہر اک قوی زاری	سرو آگ کو تیرا ہی تیری گرد را کا یہ کوئی من محو شات قدرت اس کا صوت خوشید با بان غریغ ہر کو ایک گرو سقا ہی کہا نہ چا کا تیرہ شب غنچ گل شعلہ ہی تیرا کا ایک تیرہ ہی شکر نر دیکھ دیکھ کا	فوج عالم ہی خزانہ غیب کا ہی حکم تو خانہ دل میں خدا کا گہ ہی بیغیا نہ خرا دور ہر قدرت تائی تو نزدیک ہے اسکو چہ ہر تصور تو ہی ہر شمع گر ترا بر کرم دم بہر دافقانی کر کا عینہ نہ ہر خدا کا امت ہر عرش	تخت ہی عرش معلیٰ گل کی شاہ کا گردش ہی و دم کو ہر پیر ہمارا کا غم ہر کار ہی لگو عشق طر خواہ کا رہتہ کیا تیری گداری و ہر ہوش کا پاٹ دریا کا ہر گوشہ دم کی تہ کا یا علی تو مدد ہی کام ہی تہ کا
۲	غزل	۱۳	
ہر غم میں کریم ہے ہمارا کہتا ہے رحم کما کی عبود صحت ہی مرض فنا شفاء تو خوش ہو کہ ہی دیان خدا نست میں جو ہی وہی ملیگا دل غیر تکل ہی داغ غم سے نماست ہو کہ دم میں کچھ کا کچھ ہی	اسد حسیم ہے ہمارا یہ عبا یتیم ہے ہمارا امد حکیم ہے ہمارا دل غم سی و نیم ہے ہمارا مقسوم تقسیم ہے ہمارا دم رشک تقسیم ہے ہمارا نادوم جو نیم ہے ہمارا	اب تو ہی حکیم ہے ہمارا بمخلوق نہ سمجھ کہہ خالق حادث تری بہت ہیں تب عادت تو ارث حد میں کیا کہ آنکھ میں نہیں ہی تیری دید کیا پیش نظر میں شبنم گل ہر خطہ ہی عرش صید حوت	احوال سقیم ہے ہمارا وہ قدر سلیم ہے ہمارا وہ قدر قدیم ہے ہمارا گہر باغ نصیم ہے ہمارا دل میں کلیم ہے ہمارا گو یا ز رویم ہے ہمارا اسد حسیم ہے ہمارا
۵	غزل	۱۵	
مجھ کو مند پہ قلند ان بخشا پیر کنعان کو دیا داغ فراق مرض عشق میں موت آتی ہے قابل دید ہی حسن حکمت قطرہ ہی دھت رحمت ہی بچ دل نالان کو دی داغ غرق دل بے رحم دیا ظالم کو	شیر تالین کو فیستان بخشا ایکین کو سم کنعان بخشا تو نے ہر درد کو دریا بخشا ہو کر روزہ رضوان بخشا چشم کو نوح کا طوفان بخشا ایک بیل کو گلستان بخشا حبط رحیم کو پیکان بخشا اوس سے ہوٹا ایمان بخشا	گل کو پیر زرجر گریبان بخشا رحم آیا جو گتہ کارون پر آگیا کچھ جو کریمے کا خیال تیری تدبیر ہی عین تقدیر سر خر و اہل کرم کو رکھا اب کی جا بوسہ خسار دیا مصطفیٰ رخ کا جو کیا کوئی جسے کافر کو ہی ایمان بخشا	خاک کو دشت کا دامان بخشا گنہ گبر و مسلمان بخشا سو کو ملک سلیمان بخشا موت کو عالم اسکان بخشا بچ کر کو بچہ مرجان بخشا عرض لعل بدشتان بخشا روح حافظ کو ہی قرآن بخشا

<p>۶</p> <p>طیلسم بر کلاه آینه مرید فراق روح تو شمع زنده گاه بمان تا خفته باشی لایق کلام ای سرور دایه شکو پای نظری قابل کج و بد اشاره حسن کتابه قاتل قصاصت مهر رحمت تو بخت</p>	<p>غزل</p> <p>یقین بجایم هم سوخته پیری گلی شمع حوت زهر جاتانین فضا عشق مرغامه ناله کوی مرغ چرخ مهر کوی تینگا گمان غم کو خیمه زبر سعادتی بر ما پرده</p>	<p>۱۲</p> <p>بملا چای بگوئی بی غمی و خود روی را بچشم شاید حق و زحیر او سین گلشن بین سفر روح روان و ده مهر بر خیزد اعداد و نیکو</p>	<p>علاج خردل جانب بجز مجی صد نه شماره نخل</p>
<p>۷</p> <p>کله گاه خوش شیر پیش من بی غمی غبار بر سر یمن گزیده نه تو ز می جانی که و ده پوسید</p>	<p>غزل</p> <p>کسی تو سوخته چرخ گریه آتش شیشه بنی گام بی ترس شکست چکار داری</p>	<p>عجل</p> <p>عجب روی جانان قیامت برنج و دلتی کیا بر زمره مرا خواب میدان که کفن نیک</p>	<p>۱۳</p> <p>مهر کرانه و گاه نافه کفن کوی گمان گزیده تصورات برای طوفان تصور مرگ</p>
<p>۸</p> <p>پارگوری غمی خطه جو کج کسی حسن معنی ۹</p> <p>خیمه زبر چشم بین داسین</p>	<p>غزل</p> <p>بنیخه بوتله شور انین شیر چشم بین داسین</p>	<p>عجل</p> <p>سودا بهت عالی شیشه حق بین بجرت وقت آسمان</p>	<p>۹</p> <p>کرده خار رتبه نرخ ۹</p> <p>کدام خار رتبه نرخ ۹</p>

پیش پای پیوستی جزا عشق بجان	شک های بجان جان مجکوری هر که	هم صفی زکی گلی گویا گل باغ	دم خا کتا های هر جانها صیاد
تیت بتا بی لایوان صحرانورد	خانه زنجیر بدین فل های بار کباد	بر ده گوش فلک های گل گل	یه استر گیلانی ناله و فریاد کا
۱۰	عشق عالم است که چون کاسه امان	شور های گلزار جنت تک مبارکباد	۱۵
اوستی پیام بر که همیشه بنیاد	خط وحی جبر کسل کیو تر بنیاد	رهن کویری عجزی بر بنیاد	دشمن کوهی سنی برادر بنیاد
کیا آب رنگ های گل که دست	بلبل کوه دغ دیکه گل تر بنیاد	اوس دنی جویا ندیمین میرانگی	افروش زمین کوفرش مشجر بنیاد
اوس شک منی که شکستگی سیر	جنت چمن کوهش کوه تر بنیاد	دومن مین گری بنیاد کد شکر	اگه کون کوهی روتی سمندر بنیاد
بی هوش بنیم کوهش چشم سیر	ساقی نی چشم مست کوه غر بنیاد	تیه نگه کاهجنتی جبر کیرا محی	گردن سنی شیشه و اوجا سیر بنیاد
دولت ده پیر حریفی دی حاشی	سرکات کمر اسبچه افسر بنیاد	ادوش حسن یار نقش انقیر کیر	کالو سیر کوه ماه دیر کیر بنیاد
۱۱	غزل	۴	
آتش منی پهلای کاه تر بنیاد	تونی نشان کوه رسکندر بنیاد	از کین خراسون سنی تری جویا	مندی سنی نقش پاکو گل تر بنیاد
هر خرد تن به پهلای کوه تر بنیاد	دوری نی باره کی خط سطر بنیاد	اکدم مین عکس عارض گلگون یار	ششم کوه کله خون کوه تر بنیاد
تیری یی گری بنیاد در شکست	اگه کوه شمشیر کابنی یوز بنیاد	چهره بنا جو کله کله سنی گنج زر	زلفون کی بال بال کوه تر بنیاد
گدزی جویا بنیاد ریشکیر	نار و روان ماه منور بنیاد	مانی سنی شب کوه کوه نقشه کیر	عارض کوه خال کوه تر بنیاد
۱۲	کی سیران کاه دین هفت آسمانگی	ای عرش شش جنت کوه شمشیر بنیاد	۱۳
شمع کاشانه زبان غار مین برار	کار کله گیش کوه غار آتش غار	بنیست دیکه گل کوه رانگل کاه	شسته نظاره کوه آتشفشان
گوش زرد همدل سنی تیر و زار	کمان کی بالکی جملی کاه گل غار	شکسته بر جنت بین آینه زار	نخت خورید سنی اول کوه تر بنیاد
مهر و مهر و زرد دولت سر کاه	دوستی یا چاندنی یا یه دیوار	کوه دل جنت کوه تیار کاه	مردم دید کوه دید کوه تر بنیاد
نوش کوه دولت دیدار وقت کم	زنگنه کوه گنج ز کوه سنی چای	هم سرایا سنی تیه کوه شمشیر	بر و مان خم مین ندان سنی غار
تجهی سنی تها قاتل سوال خرم کاه	مهر و دکان کی زخم دهن و تار	دو عدل تها جملی تها غون کاه	دو چشم مست مین تن خانه تها
عاشق کله کله جان لایان بوی گل	ناله تقدیر عیسی مین کوه کاه	اچی کاشن مین بی بی منت کاه	راغ دل عشق تها مین لاله کاه
چیر کوه خیر سنی سینه دشته خیر	کیا دل جنت کوه بی بی کاه	وصل کی شب کوه تر تها غون کاه	ویدم مین یار کوه تر تها
۱۳	غزل	۱۱	
یاران نام شیره کوه رسکندر بنیاد	کوه تر و تها مین بی نام کوه تر	بنگ غنچه گل سیر کوه تر	بیا کوه تر کوه تر بنیاد
خدا کوه تر شمشیر کوه تر	کلام انجیل کوه تر	ملیک کاه خیر کوه تر	کوه تر کوه تر بنیاد

مردان و زنان و بچه ها و قدیم و جدید زبان بند و در چرخ ایوانی ها دل بر زمین بخت و هراسی جان	کیمیا بین جانی بود وقت و سحر لب پیاپی جگر و شوخی قرین اگر کس ایمان بری زنگین آید	کلمه پر گنجی دامن در تازی جان جلایا و ساسا کو در شک خانی جرات کوب و این چنین شکستگار	شعبه بین سبک و تنی و جبین آید پیام وصل یکدیگر شیرین و آید مردم سی شویانی کی بی غما جان
۱۲	چرخ شید سخن ای عشق من همای گویند سخن و بار سپین آید	زین چرخ بر عیسی گردن نشین آید	۹
تیری جگر شکوه کمال و شین تندرست کشته آید و تیری گنجین تجربه شهر و اینا گریه ای جان	همای گویند سخن و بار سپین آید خیال غایت جنت بی نه وقت و سپین گر کس بر شکوه و مین و لیلان زین آید	ازلی خنده گل کیشیم کاهست تر و بار کاه جان بی بی و سپین اوه ای شکست کشته زین و جان	ترا سببنا و جواد و آید و جنت سیما و کوه و نغمه و ریکا و سپین بر کس و جنت و جنت و جنت
۱۵	بند آید جگر خود کاه و جنت ای پری تو خرم و غیرت و جنت	سبک کاه و جنت و جنت و جنت	۹
زلف و جگر و جگر و جگر کیا و جگر و جگر و جگر اشک و جگر و جگر و جگر	ای پری تو خرم و غیرت و جنت عاشق و جگر و جگر و جگر دو بی و جگر و جگر و جگر	ای پری تو خرم و غیرت و جنت عاشق و جگر و جگر و جگر دو بی و جگر و جگر و جگر	عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر
۱۴	تا جگر و جگر و جگر بهرین و جگر و جگر و جگر	تروق و جگر و جگر و جگر	۱۰
نصف و جگر و جگر و جگر چرخ و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر	بهرین و جگر و جگر و جگر بهرین و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر	نصف و جگر و جگر و جگر چرخ و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر	عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر
۱۳	دل و جگر و جگر و جگر کشتن و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر و جگر	عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر	عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر عاشق و جگر و جگر و جگر

ما قاتل شمعین را زدی بیکدیگر را نه پوست کوبی مشهور چنانچه بگوینی پیشینت به صبح معینه	آزاد میگردد بهی وقت چایا بر یک یک عالم هم آینه گریه جاتا بر امیکه بی نالین را مشهور و مشر جاتا	نخت جان ایام که ناله می کشد جان بی چرخ پس توانا بین راستی کج راه و ناله می کشد آتی نین	جنگل بی بیایا کبر جاتا بر هرم کالی می تری و خوشتر جاتا بر کیا تری کوبی و خوشتر جاتا بر
۱۸	غزل	۱۱	
لبس بگل و یار و یارانه بگو جنت بین بنا ترسین و بیجا بگو کمالی و ای چرخ تری بگوئی آخرا اک شفت ز بهی کی نگری بگوئی	می کشا و سوز بیکانه بگو رزار عمارت به تنجا نه بگو اک آن بین بهاسک بگوئی عالم طبع نه بهی نه بگوئی	عالم نگاه مست سنان بگو آیا جوش کوزه بی غایت بگو آرسته بزرگ بی دوز بگو ناتوس بهی بگوئی	روز آفتاب دست بیانه بگو کافور شمع مرهم پروانه بگو دندان سین کج بگوئی دایغ جگر چراغ صفت بگوئی
۱۹	غزل	۱۰	
زار در هر حال دیوانه بگو نامو بگوئی بی خیال تناسل جنگل خیا کتی بین این و آن تو تا کبسی نیکی و حسن بگو	محو نظاره رخ جانانه بگو کعبه مرعی بیست بگو بجلی گری تو سوز را بگو نگینی کاوش غنیمت بگو	اشدری حجاب که پروانه بگو طاف و کس بولی حقیقت بگو آیا جویا دیکه که خود بگو جیم سوز کباب به خواب بگو	خاف و شمع حاض جانانه بگو ای بی چراغ داغ پروانه بگو باغ بهشت سوز درانه بگو دور سپر کوش پیا بگو
۲۰	غزل	۱۲	
دل پاک نشسته زلف لعل گل هر چه شمعین لب که شمعین برگاه کمال داغ و قیام فلک بگو جای وین غفلت شک پروانه بگو	بهار آینه تابوت بهی بگو گمان بر دانه بر جاک بگو ترقی کی سبب روح پروانه بگو تر جوی کبیری بهی بگو	ده بزمین نخت جان کرد بگو کدامون قنات شمشیر بگو کسی بهی که خوشه دل بگو بیایا بنگار دریا بگو	تو عالم حجاب بگو یقین بود باقیش بگو کدامان بزمین بگو کدامان بزمین بگو
۲۱	غزل	۱۱	

[illegible]

<p>نیشکر که مجرب در یک کیمیا گردید آلوده با چوب تر و گرسنه بچک بپاش نیشکر بر دوسوی جوشن گریزان کن حیف آلوده بر تنه بپاش این عقیق باغ عالم کی تیغ عینش سیر ذرا چیز غم که کیشش منتهی حق چنان چشم غم که کیمیا برین لکنش گرا شکستنی مین ای یار کانی خراب راوند منبت مشوق کیمیا کاران</p>	<p>بدر شری تو شهر سوخته بین کشته شد مان مکر و زلف در دیر سو در پیدا شیخ فلا در کوه سلیچو بر پیدا کشتین مست بی هو تا بر بر پیدا کیمیا عین عین تصویر کرد بر پیدا بدلی سوزن کیمیا کار کشته شد دانشگر در لگو کشته شد غم پیدا سرت خیر کرد هم مقرر پیدا پادشاه پزند کی یومیر بر اسر پیدا</p>	<p>از کیمیا که قاتل بر تو خوشی سمجین هم پهل نین توکل کنی راز داراب تو قاتل جگر و جگر فاطمه شریخه رانی مر و زلف تست بی مرگی لگو بانی تین را کدر جوهر اشک تو کوه بخت بد مر و زلف جین و بر بدر زلفی ملی رحمت طفل عجب هر عشق سوختگی کی تیغ امید</p>	<p>۲۶ غزل غیر تو آفاق آلوده و آبی نام کا خوش شکار گریه و زاری نین نام کا کوی خوشنحال شش آبی موت گزنه و پیکانی آتش خسار گریه بیدار بیدار بیدار بیدار پهل نین شکار کیمیا کاران سورت سحران چو جگر نین</p>	<p>۱۳ غزل خون کز نای چهلکنا با ده کفام تیر و دم روشنی و سحر عالجاب آسمان نیر زمین کی پستان نین گریه و زاری جوانی سیر زمین کنا یا خنده و زاری سحران بیدار عشق تو چو جگر نین آفتاب</p>	<p>۱۲ غزل هر جو گلشن گین زاکوس گلزار شامینا میر غن زلف تو دایه کون دل جو شاعر کا سحر جانی بر گریه گور کتی بچن بر آغوش در و دایه شعله و زلف آتش تو دایه کون کیا علی و صطفی کی زلف آتش تو دایه کون</p>	<p>۲۷ غزل نقد جان کمره دون آفتاب تو دایه کون دینو اشک نین شریخه و زلف تو دایه کون لوت با تا تو کیمیا کاران کوهن نقد تو دایه کون سیر جلد با تو دایه کون پرنده بچن آتش تو دایه کون</p>	<p>۲۸ غزل شرد لایه چو پال یاسیم اندام کا بسکه دل بیکار چشم خود کا کیان تو زلف تو کیمیا کاران تیر و دم زلف تو دایه کون آتش تو دایه کون پرنده بچن آتش تو دایه کون</p>	<p>۱۵ غزل طوق هر جو گلشن تو دایه کون خنده و زاری سحران بیدار لوت با تا تو کیمیا کاران سورت سحران چو جگر نین پرنده بچن آتش تو دایه کون کیا علی و صطفی کی زلف آتش تو دایه کون</p>
--	--	---	--	--	--	--	---	---

۲۸	پار دلی شجره بر این اپنی چاک سیرا برین بر عالم صنوبری حال کا شورق روح کو بر قصد استقبال کا کمال کیا عشرت میں گزرا مری عا خود قسمت میں ہی عالم سیرہ پال کا سیر بنایا جو چوچا تا سو دانی خال کا ہر گمان کی لک گئی چھو لک لک کا	برق آئینہ دل خط کی خوشحال کا دش تر اس پر شمع اور کرشن لک کا جرت توئی لکھا ہو گیا یک سفید پنج رنگین ک سفید آت آتین ہون شمعیت پر اور گوشت پر قرار اک نظر کیا جو شیر کی لک و شک کا عشر ہو کر یہ برپا ہو رہا تین	۱۵
۲۹	جان کجا خرا و نہ سونگلی ایک با یہ دل تو کسو سونگلی ایک با شفق کی طرح اور ترلو سونگلی ہمارست تصویر کی گردن کا تمام جسم موم تھا دل سونگلی ہیں کیا جیسے سونگلی کا شیو	گرہ تہا ہر روز قصد آتش کا خدا کی فضل سونگلی کو گذر بار کا ہر ایک گل کی نیلایہ سونگلی کا تمام عمر سونگلی کو گذر کا خیال ہو سہ عارضہ تر اکو ہوا خدا ہی قدرت عرش پر کنا ہر	۱۰
۳۰	خون آگ میری سر پر جرقہ افق دود آہ قیس شک پر دھجھل ہوا گو رنگ جانا خاز کو کوشی کل ہوا چنگر دریا کس ن دس ہوا چاکھنچھو سونگلی تہا پل ہوا سحر چشمی عجز لعل دس ہوا دیرہ گراں گریہ نہیں دل ہوا	دیکھ رقص پر بیوانہ پیدل ہوا بن گیا تصویر میں جب تصور کا ہو گیا بیوش چشم مست کی دیکھ نکار گین میں نہیں جا سکا گوشت کا اسی لک م کا ساتھ دیا کون کا دراغ فی انصاف کی گردن شل ہوا چاکھنچھو سونگلی تہا پل ہوا	۱۵
۳۱	زندگی کی بی بی شایاں لک درنگ کا تونہ اندیشہ دران ہوگا	اس قدر دیا کہ شل دھل دھل ہوا سیر چشمی مری در دکا دران ہوگا	۱۵

قتل کبیری که پیشکشان بود با کین بسکه بر منظر قتل کوی کونفر و کینه کوی که تری چشم تو در آن می چونو یا تو پری دیر دول کی نهیجا میهن را کرد جانی برین صبر و در و در و در	می کونک اندر خشم کندان بود کلن تشاری بیخیمه بریکان بود سینه خطی چراگاه غزالان بود رود خشم بریکان شب بجران بود نگو کیا فائده بود که مرا نقصان جس تا فاداندا دل نالان بود	دعایا کون نهنگامه محشر بود آئینه دیدن حیران تجر که میگرا دل عشق تو کونین می بود گره بین و جنون در غنا بود جلوه داغ جگر بس نه چادر دول محرم کونین نه چادر	اندر دیکه که مجمع یاران بود شانه زلف مرا حال پریشان بود برین برین کیه میهن سلیمان بود نه تو درین می رسکه که گریان بود گو بر پیرول چرمین کی جو چرخان ملک الموتی اس و کادریان بود
۳۲	شاه گل بو قلم فکر تو شادین ۱۵	عشق دیوان مرا زندگستان بود	
بکسکه سودا کیکه گرس خور کا برین تصور می هم کی بیشتن نظر اشک ناشی برین قی و خفا چشم بر دور کای که کونین نیست رات بهر خورشید کونین که کونین یا دجام مگر کالبر نه سونا گینا راشون جو دانه سوسه کونین	داغ می بر یکسکه غرابه انکور کا دورین خرد کیکه کمالی عالم دور کا آب کی چادر تو می برین خور کا چشم ز کس کین عالم دیدن تو کا شام بگل جو چرخ فانه بقد کا دیکه ساتی چهلکمانه ساغر دور کا پول بر شاد بیضا نال دور کا	زخم اینر کونین چرخ خیال رقت دول بی قلی گاه جانان کلیم تیر خنجر تو برین صحن می نام فراق اوست چن کونین کونین نه نای کام بن گیا دیرانه دل شک کلازم موتی نهض مر قیاس کینال قلم شور غم می برین کونین نه نای کام	شکین گویا اثر تمام کونین سودا کونین تو پیرانه چرخ دور کا زلف عین ام سر برین شب دور کا کاسه چینی کونین نه نای کام کیا تصور دنیا تصور کیکه بتا دور کا حال حب چن کونین کونین نه نای کام کب تو کونین خنجر کونین نه نای کام
۳۳	خانه تن خاک کونین شادین	یمنین ده کونین کونین نه نای کام	۹
نه جنون جانیکا کبھی میرا دل نه ای صنم برای خدا اور کس حیران برین کونین اینچنین دگر کتاب زرق کی	یار به غیرت پری میرا کچ بلبتا بر اس جی میرا دیکه نه نای کام دم نکلتا جو ای پری میرا	لذت قتل کیا کونین قاتل جان جان دگر نه جانے کا غیر گل بو تو منبک کتاب اکبی وقت مین گر به جیتا	جانی می لوبو چری میرا دم نکل جانیکا ابی میرا منه چر بانه ککلی میرا دیکه کانه نه کبھی میرا
۳۴	بختان برین مثال عشاقی	نام و غرض تو سه میرا	۹
چو میر تراد به میرا برین بت کابریه کی صنم تو بهی بر کین نه دیوانه دل چو نذر ابرو جان قصلی کرد	نام بر تو تراد به میرا خبر خدا کی صنم کونین میرا دیکه سودا نه ای پری میرا آب کیا دیکه کونین جی میرا	ایک شب کونین ره جا بار دست ز کین سر غیر کونین بیا جان دگر کاش جلدی مین لش باز نگاه کا او کس	تو بهی بر کین کبھی میرا خون بر جانیکا ابی میرا ای دل بر قصد می میرا طایر دل چو بادله میرا

۳۵	نپنا صحرین هزارون عرش	نپن شاد دل انگیز کی میرا	۱۳
طالب کسی دلا باه دل کا	خشت جبین تو پیا سول کا	عاشق کیون کر و خد و خال کا	میرم چون کل لبت سیرانی کا
حسرت ہی سنگ دانه دگر گری	پیل پورہ اسیمین پیل پوینج بس	ہر کوئی ناک دست اسفل ہو سوز	کسے نشان پایا ہوتا رونکی کا
مارا تو خود ہو مونا دار جانکر	انپا کمال ہو سبب پی نوال کا	ہر برگ ہی زبان خبر سرخ در سن	مقدور پر نہیں ہو جوت سوال کا
مانی شبنم لبت کیسے ہو چکر	یل کمالگی جو فرق پڑا کیال کا	صیاد دام میں ہو چڑا دج کر کپور	تا چرخ روح کو صد ہر حال کا
بوٹو نیش گل گشت گل بوی تیرے	عالم ہی رنگ گلشن کشمیر شال کا	ترو امنی کا میر سبب پنچک سہ	طوفان دھماؤ کا عرق نفعال کا
پرسہ جہانگیر کہتا تاپر گیس	ہر قاشی جوابتاری سوال کا	چھٹا کی طرح میں ہی گرفتار عشق	ہر ایک رخ تن مجھ حلقہ ہی جال کا
۳۶	ای عرش تیرے جبین تو دست	مکمل نیشاق میں بنادو کا	۱۰
اثر ایسا ہی غم میں دلا کا اولٹا	نیض دیکھی تو ہو ہمار میا اولٹا	خفاں غم فرقت سول ایسا اولٹا	سنگو با سر کل آیا جو کلچا اولٹا
حسرت یر میں آخر کوم اپنا اولٹا	پڑوہ چشم نہ اوشنخ لڑا اپنا اولٹا	چشم تر پر جبینی غم جگر کا اولٹا	نزدیک ہی ایشک دریا اولٹا
پن کی جاو گل بحر عرس تربت	سزاوت ہو ہو نہ نکا جہا اولٹا	انقلابی لڑی لڑ کر کما نام نشان	مثل خاتم قدر سیر ہو لکھا اولٹا
ہمسرگی قد موزوں نہ خوشی	چو کھیر ح دیاشع کوکھا اولٹا	نار و اندازنی دیوانہ بنایا دل کو	اوس پرانی جو دم فزون پٹا اولٹا
صبح کو چوہ نور شیر کین ہو نکلا	سرو اکو سن از جوقش کا سہرا اولٹا	میں تو کرنا نہیں آتش گل فروخت	شکوہ بخت دہک باز پر کرتا اولٹا
۳۷	غزل	۱۵	
در شوق تیر غم میں دل زار ہو گیا	آزاد ہو گیا جو گرفتار ہو گیا	عشق مہم کل کامری مار ہو گیا	گردن کا پور شستہ زار ہو گیا
یوسف تیرے لاکر صابن خریدار ہو گیا	تو گھر میں غل تیرا سار ہو گیا	پیغام میل ہو میں خفا یا ہو گیا	اوتار ہو گیا کہ پیکار ہو گیا
رخنہ طرح عشق میں آلا جو جرنی	ناسور دل کا نون دیوار ہو گیا	شام سوچر حکمی جو داغ جگر لگا	خوشید روز شمع شیار ہو گیا
قاتل ز قتل ہی چسکا جا کر گیا	لاشہ بزنک لڑج سکبار ہو گیا	کار رہ خزانہ اوت آگئی	خفت بند دیدہ بیدار ہو گیا
اگر کلا جو زہر افی گیسو یار نے	ہر کو مار زلف تیر مار ہو گیا	قاتل جو گل کملانی لکاشخ تیغ	مقتل ہی دم میں تیغ مکنار ہو گیا
سویا عشق ق مصل میں جا گاہ	میں خیر ہوا وہ خبر دار ہو گیا	کہو جو نہ کہ کن جیب پاک	سو جانی کٹی دیو کج ہار ہو گیا
بہا کا گیا نہ لاش غنیمت کما کر گرا	قاتل یہ میر خون میں گرفتار ہو گیا	یاو تباہ کعبہ دل تیکدہ ہوا	تار نفس ہی شستہ زار ہو گیا
۳۸	رویا طلوع مہر تن غور پر خوش	آبہ روان جاسہ زریا ہو گیا	۹
تخت نشا ہو پٹال کا جھوٹ ہو گیا	سرت آتہ ہر رجاک کو ہو گیا	غیر کامل نقص نقص کر کو کج ہو گیا	ماہ کوکبہ کر تیک شیاہ خشک ہو گیا
دید کی حشر میں گستاخی نسب ہو گیا	دور کنو نی راتہ کر کو ہو گیا	سجدہ حق آدمی کرنا نہیں چاہا	سجدہ آدمی نہ کر فرسہ مذہب ہو گیا

بسته

(۱۸)

(۱۲)

جمله

بهر گیسو زینک پیغامی خندید ترا جبینی تو دن بر کمر اتراد جگر بر لب جوانی دوار و کوهی پیر	بهر گیسو ماه گاه کوکب بر گیسو دگر بر لبی آن پیوسته و عده نزل خورشید تابان بجای بزم	بر کوکب خایا چشم بر لب خون حق کا جود کمر و گاه شاه حسن عرش گشته هوا و جو کربا شکوه	بهر گیسو دینا تنی سانه لب لبو گیسو خیرت شجرت سب نام گیسو گیسو رج و رخت بگوئی بکار و تاب گیسو
۳۹	عزل	۹	
نظر کسی که در کمر نهین آتا غم زاق بین مرکز و دنیا بسته بین بی بخت و دنیا بهی گاه و در پرده حق زاق	بزرگ ز نظر بی نظر نهین آتا و کون شب بی جود نهین گلی کوکب شمع چشم نهین آتا که انعام به زخم جگر نهین آتا	زبان غم فرقت بر نهین آتا نقطه نام سحر جلیت و کام دنیا و نه لک ملت نهین مل کی جگر نهین زاق زلف بین ز راه و کوه نهین	جل بی آلی نهین یاد اگر نهین آتا کریز سیکه بی گل کار نهین آتا و صلح کرتی نهین بگو نهین آتا که سر گیسو شربت نام نهین آتا
۴۰	عزل	۸	
ز نور نهین دل یار نهین آتا چرخ دانی گور غریبان که کوه چرخ رمال دوت بی بند حال می نماید غبار چشمی جو جوین گران	غم زاق بین جبینا نظر نهین آتا چرخ لیکه کولی قیر نهین آتا که جو او در کوکب پر نهین آتا بهر این شک بی و ده راه نهین آتا	نگاه دیده دل و نظر نهین آتا به روز نام بی جود نهین آتا نه شمع رو به بی دود جان نهین میش بکوهی او سر و شمع نهین	خیال یاری بی دود و نهین آتا کریز کوکب بی جود نهین آتا که نام عشق کوکب نام نهین آتا ده شمع خایه تر یاری نهین آتا
۴۱	عزل	۱۳	
چشم جانان بر کوهی نهین آتا نیک خلق حلقه یار آن نهین آتا شوق نظاره می آتا نهین آتا بر و جلا تا قد مزین نهین آتا	گر خباز بهی کوکب جانان نهین آتا عیب نهین کوکب بر کوهی نهین آتا تن و جان کل مگر نهین آتا نیکه گل از کوهی نهین آتا	اچنی کوکب بهی جود نهین آتا بهره پوشی مری در پرده نهین آتا بسکه آتا زمین نهین آتا چرخ و داغ نهین آتا	مهر نکله نهین آتا جسک بیان کوکب نهین آتا روی نهین آتا کیا بی نهین آتا
۴۲	عزل		
نزدیک که عشق کوکب نهین آتا نرخ نهین کوکب نهین آتا دشمن بی نهین نهین آتا	پیر نهین دل نهین آتا اندیشه نهین نهین آتا چشم نهین نهین آتا	قتل اک نهین آتا لاغر نهین نهین آتا او نهین نهین آتا	جو نهین نهین آتا تا نهین نهین آتا بهر نهین نهین آتا

۴۱	اک دین غیر کاسا گارا رجعت کی زبانی ز کاسا تیج دل چ من هر حلقه هر موی ما ز جنتی کز تو چکتی بی باج	دو مگر تیغ ابروی خمدانی کیا سایه ازل می امیر گریه کیا گردش من بیکر دوده پرکاری کیا هر خنده خسته رشت زنا بی کیا	خبر صبح شتر آنگه کاسا گارا چیت پی به رخ کی فکری ز کاسا جها کاج بیکر دانی من با کج صیا دورا حیا بیکر گشته راز	کیا خنک گل دیده بیداری کیا تجسبی بی پیچ گیسوی خمداری کیا دیوار کجی ز کاسا دورا ز کیا انفخا هر بار بیل گلزار ز کیا
۴۲	سیر بیکر خنجر خوار کی کیا آخرو صاگ سیوخی زنی کیا دل زنده مرده آج کی انکاری کیا صیا دوسی باز گیا جب بهارین اشتری شان غنوکوت با جاس وقت من ایصال جوسوختن ای ماه رات بزم ملک سی پیک لگی	کاسا زبانی کنگار ز کیا اپنی چراغ زیت گوگل زنی کیا فروا می خنجر دوده دیداری کیا آزاد مرغ روح گرفتار ز کیا عز گناه بی نه گنگار زنی کیا شرفنده وصال جوی یاری کیا انشر کا کام دیده بیداری کیا	جادو جو دیده سیداری کیا دع آقا چاند سخی زنی کیا جانی بی کوی یارین یوانه گویا دوم بوی گیا خفا خنکی سی جاس فروا کی جوی لگی گشت سر گشت اسلا سوال صیل کا آینه کج جاس جاس کا جوا سی آنگه سی ترنگه لگا	۱۵ جنگ کسلا گرس بهاری کیا پامال خنجر کتری رفتار ز کیا سایه پری کاسا دورا زنی کیا ده کون قصو گنگار زنی کیا دل داغ سیر لکه کسار زنی کیا منه خنیا کا لب لهار زنی کیا ناسور دل من رزق دیوار زنی کیا
۴۳	بزم عالم من حسن پاک دیوانه بعد قتل او کجا جوی کاسا شوره منزل مقصود کوی پوجا جوره شوق کعبه من بی حیدر کوی اپنی برنگ نعره اشد و اکبر ناکه تاوس تما داعی غصت آتما کی عشق من بخت	دل مرا شاید چراغ طو کا پروانه تما شانه ای قاتل آری کور کا دانه تما نقش پاره کاشن حیدر تنگه تما دانه انگور تما تیج کا جودانه تما عبدین تیر جی هم کعبه بی اکبر تما آشنا بو تما حقیقت می بی بکایت تما	صبح خنجر کشتار کور شوی بی قتل کورایا قصو کوی بی من آبی جنتی آغا ز سیر زنگار زنی گویا روز بزم تا گنگار کور خان غنید گل نظر آریا گریان چاک بلبل زنی شیخ کاسا شعله زنی سی تها خنجر	۱۳ زندگانی هر جوی داغ دل چراغ خانه ایک جانی تا کج بخت مرده تما حسن بی سادگی خنجر کور خانه خیرت کور آریا بی کعبی برانه تما داعی بی وقت من اگل کج کج خانه محفل جانا من کج خنجر پروانه تما
۴۴	دو حیا کجی جونا ظاره اپنا بیل گریه بیست جوش پیر جی درنا کس در حضرت نامحسین هم اوست بیل جاک کتی سیر نه کمن بی صلا	برو کاسوی ملک لکنت شاه اپنا دن بی کرجا نه پهلوی کس و اپنا دل به قابو بی نه جی جی اپنا یکجی کس نه نین تقدیر سی جاپ اپنا	۱۱ ماتوانی سی بی گشت نامل بلال ماتوانی سی بی نقشه بی نامل تصویر عکس آینه سی جی کج نظر آریا شور فریادی جی جی قیامت بول	کیا نظراتی منم جوسا و اپنا بی جی سی بیست لای کا بی یا و اپنا تیر نظاره جی بی یا نظاره اپنا ناله منور لعل بی ناله اپنا

چاک چاک اصل صفت بیابان	از پی برین جسمی یارو اینا	وقت بارش کی کاظمی سرم	آئینہ کرتا ہی صبر سے غبار اپنا
۴۶	عشر عشق سبای سیرت زمین	دن کو شب کی خوشی شاد و بیا	۹
بقدر و ن کو کب سوار آیا	موت ہی آئی بر نہ یار آیا	جب ہوا جسم خاک یار آیا	گرد و ٹٹی تو شہسوار آیا
نہ گیا کاروان صبر و قرار	قاصد اشک شکیار آیا	خس سے جیسے چراغ جنت ہی	راغ کی کام جسم نزار آیا
اگر کوئی خاک و خاک ہوا	خاک اڈا نہ فر اختیار آیا	کاسہ چرخ و ازگون ہی رہا	جا کی مجھ سناہ بادہ خوار آیا
زلف ہی سیر ہی رنگین کی	دام میں موسم بہار آیا	لوٹے شل ہی بے آب	کہ سر تیغ آبدار آیا
۴۷	اوسنی سوار حال پوچھا عشق	شکوہ لب پر نہ ایک بار آیا	۱۱
کان میں نازک سوار آیا	مژدہ موسم بہار آیا	کیا خیال شراب خوار آیا	برق سان ابر بقدر آیا
بغ عالم میں تھامین نخل شمع	جل گیا گل نہ برگ و بار آیا	دیکھ نہ شطرنج دہری رفتار	کہ پیادہ گیا سوار آیا
مرگ کی ہر بھی شوق وصل رہا	خواب میں ہی خیال یار آیا	شیشہ ساعت گھڑی میں بنا	دل میں جسم ذرا عیار آیا
یار جب غیر کی گھٹسے ملا	یاد کیا صد مہفت ر آیا	پاک طہنیت وہ تھا کہ پروانہ	شیعہ بیکر سر سبز نزار آیا
شب کو ای گل جو غیر ہی تو ہنسا	محکور و نا ہزار بار آیا	بخشی اتنے ہی خدا کریم	دل مایوس امیدوار آیا
۴۸	اک نظر عشق سیر ہستی کر	کون جا کر عدم سے یار آیا	۱۰
لازم ہی سر میں دیہان گدگا	اگر کوچ مقام ہے سفر کا	تہا بال میان تیغ و تاق	سر کو کفن مل کر کا
آئینہ آفتاب حشر	دکھلائی گا بجو ہونہ سحر کا	مانوں سی اور گیار خواب صیاد	تکیہ ہی ہماری بال و پر کا
وہ گرم رو رہ فٹ ہون	کوسوں پی پی کا روان کر کا	گل گنتی میں ہنسکے بدلون سے	دنیا میں فقط جلن ہی زکرا
خوشید بس چراغ ویا	طوفان اور ٹھاچ چشم تر کا	ایسا ہوسعیدہ سرخ لب سے	ہر لعل میں رنگ ہو گدگا
طہنیت میں مری خاکاری	متھی سی خیر ہے بشر کا	ہنس نہ سکو گل گل ملا عشق	اس صلح سے ہوتین شد کا
۴۹			۹
کھایا ترس تیغ کا نہ چر کا	کیا سینہ پر داغ ہی پیر کا	کھینچا شیشہ وصل جو کھما ہا	جاتا نین در داب کر کا
جہیزات چمک پڑ گیا ستا	سیر نہ ہی جام چشم تر کا	کفارہ فراق میں ہے مرزا	اگر عشق گناہ ہی بشر کا
دیکھوں میں اوی ٹھجہ دہی	دورانی تار سہ نظر کا	شیرین کی شبیہ ہی ہو شیرین	مانی خامہ ہونیشکر کا
بیگانہ ترا جو بہا گتا ہے	دل کو نہیں پس کی پیکر کا	ای چرخ و رشک سر سکل	ہو نہ شام سی منتظر سحر کا
۵۰	تصویر خیال عشق کھینچی	مضنون باندہ با جو اوس کر کا	۹

عالم شب بصل ہی یہ رکا بہی ہی میان میان نہات ہے عالم خواب نوجوانے ہی قبر میں پاتوب تن ہی	کشتکا ہی سرک گدی گورکا یکیرین کہ بالی چہ بنور کا سورہی ہی وقت دوہر کا ای روح ارادہ ہی کہ ہر کا	حیران نو دیکھ لے سکدر اوپر کی مچی دم آری ہین ہی چشم جاب کا اشارہ باؤن لگی لگی سر کو شوکر	صا آئینہ دی اوی کی گد کا ادھک ہی خیال بام ہر کا وقفہ نہیں دم کو آن ہر کا سر کاٹ کی ہی جو یار سر کا	
۵۱	پتر تہی خراب بدر عیش کسطح یہ بند اک کوڑی میں دیا قطرہ شکر نامت بڑی دیا گیا شہر ویران ہو گیا آباد صحرا ہو گیا عاشق کیسو عورتا آخر کو سودا ہو گیا آگے ہر کا ران لکھوٹ کر دیا ہو گیا بان کانی ستری خون سیجا ہو گیا	رستا تو تبا دی اپنی گد کا انقلاب کیر و جان چکے ہو گیا شکر خان ہرزہ میں ہی ہو گیا انگیر کی کھال چھوٹے تو ہین ہو گیا چھاتیان بہرین ہو گیا اوتھ گیا پردہ دو کا دم ہو گیا عیش ہر ہی اوج دی کو شوکر ہو گیا	۱۲	میکدہ کعبہ نیا کعبہ کلیسا ہو گیا کیا عیاست کہ جہا بامینا ہو گیا بغفل شکستہ تلی کا تاشا ہو گیا فصل گل میں مارو نخل تنہا ہو گیا باترنا شہر تنہا میں ہی تنہا ہو گیا ذکر طر گیا طر ہی غیا ہو گیا
۵۲	شکاف وقت چڑا ایسا کہ دریا ہو گیا کریا برزد و گدی بزرگ انھکا نہر جوتیں نہر پیر ہو گیا عیش او سر ہر کا دم خری	دیکھ چشم سیاہ ہر جوت ہو گیا کیا یا بوسہ شیرین ہو کر تر ہو گیا دل جو تر پادشہ سی شہن جہاں ہو گیا دل ہوا شہنا نہ سارا چشم ہو گیا	۸	چاندنی میں آس کنگ لا ہو گیا منہ ہوا سینہ تو کیا لپکا ہو گیا برق جب کی اندر ہر میں اوجا ہو گیا
۵۳	گر کی ہونڈ دل سی او دشمن ہو گیا فاتحہ کوئی دہ بر باد فن ہو گیا کان کی بجلی ہی انرا کی بجلی ہو گیا داغ دل کو دل ہی جوتی ہو گیا	چاند جب آس سی دیکھا ہو گیا جب گریا بین چراغ ہو گیا دہم دم اندری باوتیان ہو گیا چرخ گل نے اکو سید مار دیا ہو گیا	۹	ماہ نو کا عکس بازو کو شہن ہو گیا مگر کو دن ہر چراغ نیر دہن ہو گیا شہر جان آرزو یہ چمن ہو گیا سر کاٹن ل تو سینہ کھن ہو گیا
۵۴	آتش زنجی کھل کر دم خون ہو گیا دوست غم اور فرشتہ دان شہن ہو گیا عشق مرد و بھارتا جگر ہو گیا	عیش عشق ہر دیا نہیں جہاں ہو گیا شکوئی موش چراغ حسن ہو گیا نہر ہر مشوق کو شہن کا شہن ہو گیا شکستہ حسن جنتی برق خرم ہو گیا	۸	آتش بدی دوی کی جیکا شہن ہو گیا دوست زریا گد کو شہن ہو گیا نہر ہوا دیکھو شہن ہو گیا

و صل من با بکین کین و سوزا	در میخ غمخیز قاتل طوق گردن بویکیا	او بکین ای عشق چو بکین بکین	چاک شل گل کریان تا با من بویکیا
۵۵	غزل	۱۳	
شد حسا ز می آئینه کو چران بکین	زلف کی سنا می سبیل کین بکین	بسکه تدا نکوتری کو چک ای جز بکین	رات کو خواب بین چیت کاکستان بکین
او قیدی تشو کینا عشق کینا بکین	وزند کین دهری کو بی نه خندان بکین	عیش فریوس است بکین بکین	شکر الله نه غم فرقت یاران بکین
خوبین بکین کینا کین زنجاری بکین	چشم رسته نه تجسنا تان بکین	ریخ سی بخود حیران کین بکین	دیدۀ روزن دیوار کین بکین
نه تصور بین بکین آید بکین	خواب بین بکین نه بکین بکین	کری سبب قسیمی بکین بکین	یاری بکین بکین بکین
حب کینا تیر غم نه حقیقت بکین	خاموشی بکین کین بکین	مرد دل بکین بکین بکین	دهری کین بکین بکین
نبدۀ خاموش بکین بکین	شیخ کین بکین بکین	چچک کین بکین بکین	اوستی بکین بکین بکین
ککاتن داغ بکین بکین	کونی دینا بکین بکین	غم بکین بکین بکین	بکین بکین بکین
۵۶	غزل	۱۵	
وصل کی گل ترا کین شب بکین	جاستم بکین بکین بکین	قاتل نیامین ککاک کین بکین	شب فرقت بین کین بکین
خود بین بکین بکین بکین	دهرین شاه مسعود بکین بکین	ککاک بکین بکین بکین	خود بین بکین بکین بکین
ککاک بکین بکین بکین	سایه سر و قد یار صنوبر بکین	چاندنی بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
ککاک بکین بکین بکین	پاؤ بکین بکین بکین	سهر بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
رات بکین بکین بکین	کاش بکین بکین بکین	سهر بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
دوغ و غم بکین بکین بکین	خاک بکین بکین بکین	سهر بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
مرد دل و بکین بکین بکین	عطر بکین بکین بکین	سهر بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
رقص بکین بکین بکین	رکاب بکین بکین بکین	سهر بکین بکین بکین	سایه بکین بکین بکین
۵۷	غزل	۱۲	
نغمه جود لیا بکین بکین	شمسیر بکین بکین بکین	خشت بین بکین بکین بکین	کیا بکین بکین بکین
خوشبودل بکین بکین بکین	خوش بکین بکین بکین	برسات کی بکین بکین بکین	کیا بکین بکین بکین
خدا ده بکین بکین بکین	ککاک بکین بکین بکین	آنگون بین بکین بکین بکین	کیا بکین بکین بکین
مهند بین بکین بکین بکین	لاک بکین بکین بکین	جان بکین بکین بکین	کیا بکین بکین بکین
کیا بکین بکین بکین	ککاک بکین بکین بکین	قاتل بکین بکین بکین	کیا بکین بکین بکین

وہ گل جو عطر گلاب میں لگا ہوا	بیل بھی ہر گل گل شہنشاہ آیا	ای عرش چرخا نہ ہر مروج ہوا	قائل کا تو بھیجی بھیجی نظر آیا
۵۸	۵۹	۶۰	۶۱
نہیں چھو وصل پہنچو تو بے تصور کا	مگر یہ بھیجی لکھا تھا تقدیر تصور کا	مرقع آئینہ رو مکینہ تحریر تصور کا	دل حیران تصور تھا و تصور کا
ترجمہ سن لے لے لے لے لے لے لے لے لے لے	وگرنہ غیر کہتے ہوتے شہر تصور کا	خیال بابر میں جات ہیں ہم مل ہوتا	انہی عجب تباہی ہی تیرے تاثیر تصور کا
خیال یاری میں شمع کو کرنا سنگ کی عمر	بزرگ لہت ہو پائید بخیر تصور کا	تو بھی اگر دم بہر تو ہی پیش نظر یہی	جہاں تک سایہ و سایہ ہی تو تصور کا
جوان ہی لکھتے ہیں کہ ہی ہوتے خالی	گمان ہوتا تھا کہ ہر خیال بے تصور کا	خیال محنت نہ تو ہی شہد ہوتا تھا	یقین شہر کی جو شہر شہر تصور کا
۵۹	۶۰	۶۱	۶۲
شک پہ باد مژدہ یار نے سوئے نڈیا	خوش فشرخو خوارنی سوئی نڈیا	روز آئینہ کا ہوا قرآنہ آیا ہر شب	سالمہ وعدہ دیدارنی سوئی نڈیا
نہت بیدار شب وصل و کار رمل	سو گیا میں تو بھی یارنی سوئی نڈیا	یہی تھا دکھ تصور مدد غیری کی سپ	شک میں اس ہم غلط کاری سوئی نڈیا
تالی کر کر کی بھی یاد دلائی نالے	رات بہر بلبل گلزارنی سوئی نڈیا	تا سحر وصل کی شب لکھ لڑا کی باہم	دل بیمار کو بیمارنی سوئی نڈیا
برق گیلیخ شب بھر ترپتی گزری	بتقداری ل زارنی سوئی نڈیا	شہر قیامت میں سورج بند ہوا زلف کا	رات بہر قیامت شب بھاری سوئی نڈیا
مالہ دل جو ہو چکر کی شب نالہ صور	فشنہ حشر کی آواز نے سوئی نڈیا	نوبی ہون کہ موندی کہ گھر ٹپٹپ	وصل کی شب اپنی جان باری سوئی نڈیا
۶۰	۶۱	۶۲	۶۳
شک پہ پیر گرم زینت کا چرخ ہار تھا	پارہ باد قوت جو ہنا دکھ پارہ تھا	جستوی یارین جو کو بکو آوارہ تھا	دل ہمارا گھبراہٹ کا گھر ہار تھا
بانی خمی ہو بیابان میں جوی خون دلا	جو ہر پہلو پہناتا چوٹا فوارہ تھا	شکاف افشانی ستاروں دکھا شیرخ	تہم ہا جو تھا وہ ثابت جو گستاخ تھا
ایک اونکی مقبرہ کا بھٹی نشان بکھین	شک لگی کلانی فوٹ نقارہ تھا	سروا تار تار قافلہ کی جگہ سبک	میری گزرت پر بال و پو شہر تھا
افشہ مذاق میں یون کہ نہ سو اجا	عشق میں کہو ناہر و کفارہ تھا	صورت آئینہ دل تھا حسن سیم	دولت دیدار سے بڑا نطفہ تھا
گوشہ قیامت کی دیکھ کر سہا سہا ہی	عطفی میں مجھ دھنگ گوارہ تھا	میر روننی دکھائی جگہ جیری باغ	نہر تو لکھ ان سحر فوارہ تھا
۶۱	۶۲	۶۳	۶۴
چاندنی منہ پر غبار ترن جو آوارہ ہوا	زنگ کی سو لکھ آواز آگونی میں ہوا	خرا جہاں عرش درجہ کا کیا عارہ تھا	دراں با در کھنوت گوارہ ہوا
کس طرح سنگا دشت ٹھول ہو چو چو	اگر کوئی آسمان ہر ذرہ ستارہ ہوا	منزل فضل شک کرتی ہی سین پر تھا	جو عرق آگین ہوا روئے فوارہ ہوا
تجھ کو نہت خوشی کی شادی کی لی	سینہ زن انجی مشاوری نقارہ ہوا	بانی پانی ہو گیا شرم نہ ہو پال بال	وہ گناہ خون و خست و زکافارہ ہوا
کھاتہ کمال انکی یہ جاسوس ہیں	سنگ کا نہ ہی کامیتر حق میں کا ہوا	ہر گھنہ کو تو موت فی منہ ہی دیا	نہی دیکھتے ہو گھنہ جھج جھج ہوا
پتہ پتہ گزرتی چھبکی شش کا	چار کی کاندھی پال دو شہر کا ہوا	درمیں ایہ ہوا میں یہ دامن خاک کا	گوشتہ مرقہ فی ارم گوارہ ہوا

۴۲	آه سوزان کایه شعله فلک را بپوش بام پر شو کعبه که گفتش زین کجای چشم تر و زاریها میزد ه طوفان کیسایا تو می کردی بیایا کجای ایم مونی جو تیر خشت کجای	تا ابد رنگی جبین کس غم من بکس آتشین ناخود کینیا مندی غبار آید جو شمر تیر منی کلا عرش کا تا راهوا جیکه جادو است چو کار و دل آید بگو که اگر غیر کس تر جهان پاراهوا دل مرا کائنات کی چلی کا مگر جارا	آج چون زین عرش جیاره هوا سایه کاکل دم ترین چون آرا هوا دلکی دسنی من نه زلف پیر سیه بهر سینه آناه تر شایات مهر منید چشم غم غنی کی که نه من جز زین خط بنا کر شایا او ز روی نگین کجای	۱۱
۴۳	حسرت من جو خشت اینا بزرگ مدد پر چو جیب کجای سدا تار کجای شع گشت خانی کو ز راهون کجای بسیک رسو کجای من بعد فنا بهر من بلی شون کی بیوا زار	چایه جی شون بر بانگ خا کجای کسیه شگون ز راز و زور کجای زنده زنده شک سود کا سودا کجای آینه یونی کجای چرخ دست کجای ماتر دنیا سو کجای چرخ و چرخ کجای جامه جونی میان چرخ و زیاده کجای	سخت جانی سر ماری سیرا سوز جرات سوز در و زار کجای توده باغ صحن اسر کجای و عده دیدار چو آتش روی عده فنا ساکن ز ریزین تلاء و حال شکان شام کی دوری کجای گیدان چرخ	۱۱
۴۴	دل کی نمی کو جی تخت پید تونی بایتین جو دم ز من کجای استد زان کجای پیش کمر روی جاک چار دیوار غاصر من بی گهر تان	جان کجای کجای شوب زرق پید تخمی مرغ کجای شیرینی شربت پید شبهت سسی کجای قیامت بهر من کجای منم کی جی حشمت پید	دکین میخ شمشیر کجای روزاک گل کا جنازه نظر آبی محبی ای بتواتش نهان کجای دل شکفته سو تو بهی ناک شمشیر شوق دیدار من چرخ و زون کجای	۹
۴۵	تم علی گرسو سواد هر سو جانا میرا ابر و برق کا هر جانا شایب زنگی کا هر باحت هر گسای س جنگری کوی سر دست جین سیت لی جیون کجای زین من جی کجای	مرد دل سوزین چرخ و زون کجای تکون منظر جیون شکس رولا ناسیر مالک الموت کجای و خوار بی پاناسیر پا و من حشمت جیون سیرا ناسیر جامه جین سیت هی سیرا ناسیر	هر سوزی جیون کجای سیرا ناسیر سیرا ناسیر سیرا ناسیر سیرا ناسیر	۱۱
۴۶	سخت و شوار جی منون چرخ ناسیر	سخت و شوار جی منون چرخ ناسیر	سخت و شوار جی منون چرخ ناسیر	۱۱

سیری تاقین هر وقت نشانی نه میر آبرو بود چو کمانی نمی بارایی بلبل سرخ پوشاک چو کبریا کیست و نه خوش در هم نواحی گونی کا جسته دل کشتن وصل پیش ما کی تراکت	چرخ باز تو بی گوهرین شانه میر گوشت گل بین در شتم هوسانه میر هر گویا خون بهانه کبابانه میر کیا تیغچه کا خزانه بی خزانه میر بایه کیستونه او تر جا میگذاشته میر چون دنیا کی بلبلین سید و هو جو او او	و شید کمال حشوی لگا نامیر نرم عصیان سیه بر لبی ای قیل و کسر نمبختی بر خدای کین یک شورشور گرویش بخت می بر گشتگی طالع می ای کمانداریا تو بی پند سینه غیر او کی بر خیمه کا جسته کای می	دو مجنون کا گلیاب بی راه میر مبتک کا دیده گریان بی راه میر نامه صور قیامت بی ترانه میر دور گردون کی تصدق بی نامه میر هنگام بیچ سین لغت نشانه میر
--	--	--	--

غزل

ساکان دهل بزمی نامی کو دیا محبوبی محبت هر دم می کو دیا کچراغ دل بی شمع گویا غنچه گل هر بی تو نگین این فن بر نقش ماری جلین گهرین اوس کو گز	سببش ماه عید محرم می کو دیا یوسف ملا تنها چاه کی بر چینی کو دیا تن شمع شمع در غم می کو دیا مگر گفته هو کی نام نه حاتم می کو دیا شوقی بخت خور غم می کو دیا	سپید و سیاه گیسوی پر خم می کو دیا بانهون کا تو سپید کسری می کو دیا چاه دهن کو دیکه ابرو دل می کو دیا ببل بی غنچه گل تر آری تاب می کو دیا دانا هوش عشق صورت گهر می کو دیا	عالم می رو یار کی عالم می کو دیا سینه کا دهن کثرت نام می کو دیا شوقی طواف کعبه کو غم می کو دیا کیه نکاح گهر ششم می کو دیا گند می بی شمع آرم می کو دیا
---	---	--	---

غزل

عید شباب صورت هر گز گز گیا قزاق می کلاسی رحلت نمی گردش می بام می بویا می گردن پیو تری غم شیرین بال تها اس باغ مین همنوره مین غنچه	جود کا پو انا او دهر لیا او دهر گیا مکتوب یار دیک می جی نامه میر گیا دب در آفتاب می دور میر گیا ده کو کج می یک پرویز میر گیا ایال لک گیا بی جوس می لک گیا	بوراه مین خنچه چو شورید میر گیا بر هم خرد می کون نو چینی دل صفا غفلت مین کیا می جی سیکو می دم بر کا میها می شریه فروغ حسن شرم گنه می رور کی می غم شران	اچا هوانف دگیا شور میر گیا برما جان پراوین بید با گز گیا دوبو کی می چوک وقت نماز میر گیا لک زبان حال می بی بید میر گیا اگر کم می دیکو مین ایمان میر گیا
---	---	--	---

غزل

آفتو می چرخ به دیکو میر گیا یکرا کی خوار مین بنج خنده میر گیا ای سیر بال نشانی کا فک میر گیا مرنی بی قمری جو کدی میر کی طبع کدیا آبرو می دم خنجر بیان میر	ملتی می دونت کی دیکو میر گیا کیا خسته جان تها که نه فرقت میر گیا تولا جو یاز و کو میر دیکو میر گیا مین بی نشانی شکر مین نام میر گیا پانی کا گون و تها که گلی میر گیا	اچا هوانف کا عالم گز میر گیا عشق کم می می ده کم سن جاب میر گیا لک خوار می جو نیانی ده سنگدل میر گیا لک انا و کی جود بهت میر گیا نمبختی مین بحر مین شمس میر گیا	اک مین چرخا هوانف میر گیا جوین جی کچون کو او بار او میر گیا بهر کی سسل تراش کچا می میر گیا فضل خراسی کام تها اسف میر گیا بکوا سوال یار کا کیه کما می میر گیا
---	--	--	--

۱۱	غزل	۱۱
سیرت کی نیچی ده جگر تنی بکلی گیا سفر کو جو قتل کیا راز حق کھلا تاج شیشه دروخت کا قصور کیا گھر پائی تکیو منید جو کی شیشه صلا در بانگ و رسی بند و روانه کلا	خانی کا ماتہ تھا کمر سی بکلی گیا آخر شیریہ حد شیری بکلی گیا خود دست یا حلقہ زری بکلی گیا نار و بانغ سر سی بکلی گیا لا غرہ ہوں کہ وزن در زنی بکلی گیا	سودا زلف و رخ جو نہ سر سی بکلی گیا اگل ہم مہی بل کبیرہ بخت بین پیری میں خاک گرم مزاجی کرسین مسک سی ماتہ مال جانی حال وصف سول انجمن میں بکلی گیا
۱۱	۱۱	۱۱
دین توں پھر پشاک تن میں گیا شعلہ و بجائیش کو سوزنی تھی گیا زوت پکارا نعل خیر چینی گیا اکل گیا شاہ و گرد و زون میں گیا عاشق گیا کہ لکھی قیر میں گیا	چاہے جو صفت بکلی پر میں گیا شیخ سان پروانہ جگر انجمن میں گیا شیرت بکلی شیخ و میں گیا تقیات کو کچھ خسرو کو کمر میں گیا خاک کو پی پیری بان تی رس میں گیا	جای یو عشق یو سپر میں گیا اگر کئی تکیہ تھی بدت نہ کام میں گیا جیت درد بکلی گم ہوئی ہوش میں گیا ہوں ہ محروم نہ تھو چشما نہ گیا روح قاتل کی کیا جیہ شوق صال
۱۵	۱۵	۱۵
قدیمت خدایا تھی کتابی روی گیا بھی نامی گرو خوش خنق منہ سامان گیا ولی بھی نہ جی نان بھی گیا راز گیا ولی بھی زور لاکوں پیری خیر میں گیا نیلا بھی نام شاہ کا گلہ جو غمی گیا وہ بیل بونگار سجدہ کہ پریچکا میں گیا آہی ہوتی ہی کہ خانیہ کی تھاری گیا	امیل آمد شریعتنا حوت قرآن گیا اوٹھا ونگا پی دہن در گندہ گریا گیا ہلا یا شریعت میں زجیب نام نہ گیا اثر کتب ہی ہر نقش درم ہر گیا روا نامی انونہ نامی غم خدا گیا گردن سجدہ جو چین کوئی نہ گیا شوق کی فلک پر خوش غمی شیدا گیا	دھانی بوا لکھن نغم و قتل گیا بڑی ہیوتی کی دھان بکلی ناک گیا یکسا صندی رنگ بھی غامض گیا پی ایل تو گل عالم بالازرق آ گیا سیرت معلوم کر دھن کیس نام کو گیا دلائی خطی چاہت تھو چاہہ نغدا گیا جنازہ لکھی جو گاندہ بانی جلد جی گیا
۱۲	۱۲	۱۲
نام تھو منہ علی علی شعلہ بوتراب کون لہم سادہ سبب بوتراب فکر و جزا نہ کاندھی مدھی	اسی غم و سول ملی بکلی بوتراب میں ہلا و سمان تیغ و زانی بوتراب جو تھو تھیں اصل اسٹی بوتراب	تیزی ہر صد تیغ زبان بوتراب ہو گیا تھیں تیر کمان بوتراب اگر کئی جسم ایک ہر فن بوتراب

[illegible]

پرتو تراپی اگر ای شمع سوادہ	ہر ذرہ روز گزرتی کار آفتاب	سفت فلک ٹیکتو تو ہزاران فیض	تغیر خاک کرتا ہر سحر آفتاب
۷۷	دن ہر کی خوشی و فک و فزونیش	بر بندہ ہو گات کر بازار آفتاب	۱۱
ابن لیتو ہی رت میں جو شکل تر	ساتیا بتو پریشاں جان کثر شراب	آئندہ دیکھیں جہم پی بیکر شراب	نصیف ساقی سو کر ہی جگہ گزرتا
نشہ کی جا بھر سرتی سو درد شراب	چاندنی چٹکی فلک چر لڑی زخو شراب	پیکر کی چرون پر اپنا کثر شراب	ہر گریبان تر گزرتی دہن تر شراب
تیز لیسو کی گلا کٹتی لگا بیکر شراب	سچ سے گلی پر کھینچ کر خنجر شراب	مست ہیں شمعیں شوق کو شراب	میشتر تیر سرتی تو دہن تر شراب
عیش لڑا کہیو عالم میں ہر عمر شراب	دھل میں تیر میں نغمہ میں ہی شراب	پہل نامہ کو ساقی رنگین شراب	رو برو لعل ہو لعل ہو کو شراب
نشہ میں پنے چارہ پتی باہر دہ	دور کر ہو چون آویں جا گزرتی شراب	خون گزرتی خیال ساقی پرست شراب	جوش میں آئی کیا گزرتی شراب
۷۸	روز ہی تہا ہندین میخانہ عالم میں	ساقی کثر ہلاکتی کلب کو شراب	۱۰
گر دشت ہے فقط برائے محبوب	ہیں شمع قمر خدا سے محبوب	قدر اب ہر جا پہنچی ہو گئے	محبوب ہو متلائے محبوب
لوں کیوں نہ ملا میں سر سو نیک	محبوب ہیں دست و پا جو محبوب	کیا محو حال دست تاد دست	کٹوا دیا سر پر آ محبوب
سر کدوں میں با و پر جو ہو	دل نظر ہو جان دلائے محبوب	جو خندہ گل پر برق چمکے	یاد آئی خندہ ہائے محبوب
ہیں رنگ بدن پر داغ پوسے	طاؤس ہو قیاسے محبوب	دی جان مگر وفا و فاسکے	باقی نہ ہے جہاں محبوب
دل جوش مصفا ہے سکندر	آئینہ رونا سے محبوب	فرقت میں جو عرش و مل یاد	ہر راہ سے نکلتا ہی محبوب
۷۹	غزل	۱۰	
یوں دور سے دیکھا می محبوب	دل تیری نہ پاس تو محبوب	بت کیا کہ حلال ہوں برہمن	جل جہاں چری جو گامی محبوب
بتلی کی طرح نظر نہ آئے	آنکھوں میں اگر سہا می محبوب	ای جذبہ لال و سکون کینچ لال	چپ کر نہ مجھے بلائے محبوب
اکلالت تو خجست خفتہ جاگین	سو جاؤں جو دین گامی محبوب	ابر دہی نہ غیر کو لگائے	تو اور مجھے لگائے محبوب
منہ کل ساو کماں شکل شبنم	ہنس نہ ہو مجھ کو روکے محبوب	دل معنی دل کا ہو مشتاق	صورت نہ مجھی دکھائے محبوب
ہی ابرو ہوا کوچ گلزار	اتھ کرے ابائی محبوب	محبوب خدا کا واسطہ دے	ای عرش خدا ملائی محبوب
۸۰	غزل	۱۱	
ہم جان میں پر نہ آئی محبوب	عقبا ہی مگر وفا می محبوب	وہ خواب میں کبے شب کو چپ کر	کتے ہیں اسو وفا می محبوب
منت ہی کروں جو مان لے یار	سر پہ شیبہ صل پائی محبوب	املا ہی ازل سے خاطر یار	افلاک ہو برائی محبوب
ہر محو شکست جام دل سے	آئی چو سدا صدک محبوب	پاس لئی تو دور ہو تکرار	دل صفا کری صفا می محبوب
نام آئی نہ ضبط سوز بان پر	دل لاکہ کچھ کہائی محبوب	اکل عدہ وصل پر اوٹھائے	ظلم و ستم و جفا می محبوب

فرقت هر دو تن روح اور جا	پیر کو نه آرد ای محبوس	نون بین جو بلا سنین زلف بر دیا	سرو او تری بلا سینه محبوس
۸۱	دکما دن جور گام سنگ بر عرش	هوز در رخ ضای محبوس	۹
نبد کبر تصور رخ قاتل تمام است	تدا جان در خم دلکی مقابل تمام است	یاران رنگان مدین کا دل تمام است	کرتی تری روح قطع منازل تمام است
نیکو چکر خود مد کا قاتل تمام است	هوکا کنار چهره قاتل تمام است	سبحه تری حکمو صبح غریب خوشتر	آخر سونی جاول غزل تمام است
دو فلک کانه چاند کوسلی بنادیا	تدا آسمان قبه محمل تمام است	ای ماه تری چال درالی سو شکر	رتبه ای حرف میمن مکمل تمام است
سود جایگاسته ای فسانه کوسر	رندی سو کی محبی مصل تمام است	دن بهر بیاید با نه سینه با فدا کیا	پرتاب حرف میمن سائل تمام است
۸۲	نور تابان یا دین تریا کیار	مضطر را در فراق وصل تمام است	۹
تدا نیم خفت تیره مقابل تمام است	آنکسوت پهلوی قاتل تمام است	بارتوسان فن مدین کا دل تمام است	گذری میانه چید بل تمام است
کس گل ز گل کیا تمار شمع گو	تدا قبر پرچوم غنادل تمام است	دسیا گل ز رنگ غیب و سیاه بین	هوی کو تمام دنگ مقابل تمام است
روشن تری صبح کس کس در شمع	رویا کس کس کس تری مرا قاتل تمام است	ای شکر سر و ماه تری مننه به شکر	سویج تمام دن مکمل تمام است
جانی تری یا کوسر زمین فلک	مستتاب اسیر ساسل تمام است	کرتی بین گل کس جویا گریان دن	سینه بین نا کس غنادل تمام است
۸۳	کست تدا عرش سینه سینه تدا	کرتار با ی حق کو د باطل تمام است	۱۱
مبد فانی یا کوز کافای دوست	آنگلی سیر قمر سو آرد ای دوست	دیتا بون جان پی خوشی می دوست	کوی منین شمع جانی سو دوست
دل خانی غیر نو یار کس جگه	خالی کوز دین غنچه شمع جانی دوست	شیطان کامیاب می یاد دین	دل آشنای دشمن نا آشنای دوست
کچھ شتیاق حور منین پر پر تصور	لیجا انگلی بهشت بین محبوس دوست	کاغذ رنگ غنچه رخسار حور دوست	پسے بان غنچه کوه کوه جانی دوست
ای نقاب بر او داون کمان تلک	مهر و ما دشمن و جرج جانی دوست	سینه کی آینه بین نظری شکل دوست	کوی جود شوق فی بند قبا دوست
اعضا جسم سوز گد و روز باز پر	کوی بی دو جها بین خردای دوست	نور کس خضر و دیر یار دوست	ای ابتدا عشق بیو انتهای دوست
۸۴	ای تدا وصل سینه عرش جبرگ	تران و دوجان سونی دلی دوست	۱۱
کافی بی گل کوز آنگاه وفای دوست	جز عشوه کس شمع ناز و ادای دوست	بی لی سینه کوز خطر یار دور دوست	کوی صفا آینه دل صفا دوست
شکل لانه سحر منون مراح یار	که آشنای دشمن کس آشنای دوست	تا بورت کس جی جی و مقام دوست	کا ندی کوی سحر شمع جانی دوست
اکدم بین غرق عشق کس کس	پاد کس بی سحر چنگی جانی دوست	و دین سحر یارون تلک سحر شمع دوست	سیر بلا سینی سرو او تری بلا دوست
لازم می شکل آینه سحر عیب بهر	کسی سحر دوست کس کس جانی دوست	و کس سحر سحر سحر کس غیر مرگ دوست	دشمن کوز سحر سحر سحر دوست
طوق کوه پرتگی ده حلقه کمر	آینه بین کس کس کس دوست	سحر شمع ق دوست و سحر شمع دوست	اوستا دوست لبت ز با سحر شمع دوست
۸۵	آخر کس کس جبر حین	دین سحر عرش سحر شمع دوست	۱۱

محبوب دیوانہ گردا دی ہے عیبت	ای پر نیرا تو فقا ہے عیبت	رو نائی میں ز تر کیا سرون	دل کا آئینہ دیکھتا ہے عیبت
دل عاشق چرا کے در دغا	ای پر ہی مارتہ باندہتا ہے عیبت	عضو نازک جدا نہو جائیں	خیز شوق اور سکو گنیچا ہے عیبت
کشتہ تیغ نامہ ہون قاتل	وہمید متع کینچتا ہے عیبت	دل سے درم پرستش حق کر	برہمن بت کو پوجتا ہے عیبت
تری خلوت میں آبت کیتا	سایہ جسم دوسرا ہے عیبت	دختر زہر چھپ ای دا عطا	سر مبارک گاہ ہے عیبت
قتل عاشق سے کیا ملا نہجکو	خون ناحی مرا کیا ہے عیبت	زندہ شربین نیک را شیخ	کہ رہا تو برا بہلا ہے عیبت
۸۶	دید کراوس ہلال ابرو کے	ماہ نور عرش دیکھتا ہے عیبت	۱۲
ہر صبح طالب شفا ہے عیبت	مرض عشق کی دوا ہے عیبت	ہر بیت ہی تو ہو وصال آخر	جسم میں جان ہی با خدا ہے عیبت
نورن بلا میں مینا نورن باتون	پیش سین گیسوی دوتا ہے عیبت	سرت آئی میں دنون ہن مجبور	شاہ ہی جو عیبت گدا ہے عیبت
غیر خاک اور سکا آشنا ہوگا	مجھے بریکانہ آشنا ہے عیبت	تیغ ابرو ہی سر دھڑکے	زیر تیغ صنم کلا ہے عیبت
ہو کی حیران گلی سے لجاؤ	اچھی پر وصل میں حیا ہے عیبت	جان گدا کی دل سی کتنی ہے	بیوفا و ن تو وفا ہے عیبت
نخ پکا بہانہ رحمت	زادہ وطاعت خدا ہے عیبت	تخت شاہی حصیر فقر کو جان	حسرت سایہ ہا ہے عیبت
دومین ہی ہستی جاب فنا	سیر پر حرص کو ہو اسی عیبت	شوق گل ڈر کی لایکا گل کو	بلبلو منت صبا ہے عیبت
آنکھ ٹرنیکا کیا علاج سچ	جسیم ہمارے دوا ہے عیبت	عرش رفق آسمان پہنچو گا	دور میں کل آسما ہے عیبت
۸۷	غزل	۱۳	
ہی چشم دل کو نفٹ حیدر حنیچ	اس جام کو ہر سہ کو نثر کی حنیچ	حق تو تر لکھو کیا آخرا سیلے	تا شستر ہر پنو کی پیہر کے حنیچ
مرک کی نام پر ہی گریو جو اجر	دیکھا تو بعد مرگ سچی بڑی حنیچ	دشمن ہو ہی نیز زمین جان دوستو	سکڑت دون جو رفیع بخیر کی حنیچ
دینا سین کی عشق کو صدا آدھان	اس روح کو عدم سے پیکر کی حنیچ	ادھر کر بڑلگا غذا باو آب جائیگا	کیا خدا شوق کو ہی کبوتر کی حنیچ
باغ ہما کو اور کے چھانکوا چکا	مرغ نفس کو انہیں شہر کی حنیچ	گلدستہ اپنی گورین آئی میں خلد سو	تھی ہر مکان کو نوزن شہر کی حنیچ
ای حیران کی گنج شہیدان میں کر بھی	اس خلد کو ہر چشمہ کو نثر کی حنیچ	شیرین کو ہی بکا دکھا اسکو کوہ	گر جو شیریں تو ہو شکر کی حنیچ
گھر کو ہی گور مردہ لی نو بنا دیا	دیوار کو ہر ہار بندین کی حنیچ	ساتی کو چشم سگت دسی خالی	سینے کو دوری میں ہما کی حنیچ
۸۸	جوش کمال اپنی پو جز جان پرش	دیرا کو ہر پینہ ہر شتاور کی حنیچ	۱۴
آوارگی میں کو ہر دلیک کی حنیچ	کچھ انچو آئینہ کو نہیں کی حنیچ	گردش میں شل چرخ عیبت ہن جویم	کیا ہی تلاش رفق مقدر کی حنیچ
کھٹا خلد توڑ کی لائی ہر جرخد	کس کو ہر پو پو کو ہر پادری کی حنیچ	سہو کی ہر کیا صلاح سو نیت جران	کیا ہی ہر کو ہر کو ہر کو ہر حنیچ
تھوڑا لکھ جوتہ دست دعا بنے	بکارت میں ہر کھٹک کی حنیچ	رخ پر زلف چوڑ کہ پڑ جائیگا	دھن کو ہر کو ہر کو ہر حنیچ

استعداد سوسا پتی پتی پتی	تبع زبان کو کہ نہیں جو سہر استیاج	نفرت پر آشوب سوسر شہر کج	اسن شاہ کو نہیں شکر کی احتیاج
اب جو شکستہ دل کو خدا کا خیال	تو تو آئینہ ہی سکندریہ احتیاج	اعلا خراج رنگ کلف سوسر کج	بغیر دشت کو نہیں شکر کی احتیاج
عریان جو جگر و کبوتر سوسر مایہ	حاجت ہی سیر کج نہ تیرا لگی احتیاج	امید داشت سوسر تو کیا وہ زمانہ	بہا ہی رفع سوسر برادر کی احتیاج
۸۹	دینا تو کیا وہ دین میں ہی کام لگیا	کو نہیں پتہ عرش سوسر کج	۹
سوسر کج عبت گفتار کج	رہا بانو سوسر نواہی باری کج	عشق ابرو سوسر تری کج کج	بالہ ہفتا سوسر ماہ نوہ ستار کج
سوسر تو افسانہ ہی بزرگی کا کج	کیون نہ سوسر ہی میں سہر کج	کج سوسر اوسن کج کج کج	صبر طبع کج باری کج رفتار کج
ماہ یون قاتل جنوں کا کج	جس طرح سوسر صنم زار کج	راستی اک بات میں کج کج	کج کج کج زمانہ کج گفتار کج
مقرر کج سوسر ہی کج کج کج	اگر کج ہی کج جو سوسر دیور کج	جای نظارہ کج ہی کج کج کج	کج کج کج کج کج کج کج
۹۰	کج نا آئینہ عالم ہی عرش	بی سب کج ہی کج کج کج	۱۳
کرتی ہی یہ انقار یا کج	ہو سوسر یادیدہ بیدار کج	شام کج شہر سوسر قمار کج	ہو کج ہی پیش خرام یا کج
آفتاب یادہ کج ساقیا	ہی شفق سے غیرت کج کج	بہر کج شہر کج کج کج کج	ہو کج ہی شام سوسر کج
جلوہ کج کج نہ نور شید کج	ہو نہ شام فرقت دلدار کج	سامنی کج کج کج کج کج	خاک دیکھی کج کج کج کج
ای صنم تار شمع مہر کج	پینے سے تیری نین زار کج	شام کو میخانہ سے آتا تاش کج	ہو کج ہی ناگہ سوسر بازار کج
تجہر ای خورشید رو بہار کج	ہو نہ کج شام ماتم دار کج	صبح کا تار جو سے خورشید کج	صبح کج شہر سے کج کج کج
تو اگر کج نہ ای خورشید رو	ہو نہ شام سایہ دیور کج	مہر کج جو روزن دیور کج	ہی سواد کو کج دلدار کج
مطلع خورشید ہی مطلع مرا	ہو نہ کیونکر صفو کج کج	موت کج کج ہی شام فراق	عرش کج کج کج کج کج
۹۱	غزل	۱۱	
ہر کج کج کج کج کج کج	کو زبان ہو شہر کج کج کج	جوش بہار ہی سوسر کج کج	دیور کج کج کج کج کج
چشم کج کج کج کج کج	دیتی ہو ہی مشک کج کج کج	پیوند خاک لاشہ عریان کج کج	کج کج کج کج کج کج
سایہ جو کج کج کج کج	غریبہ میں یاد کج کج کج	ماہنوں میں کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج
حیوان کو کج کج کج کج	آخر کج کج کج کج کج	خامش کو زبان کج کج کج	کج کج کج کج کج کج
کس کج کج کج کج کج	عجب ہی کج کج کج کج	کس کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج
۹۲	کج کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج
کج کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج	کج کج کج کج کج کج

سہنسی میں دھند چھلکے ہوئے پیر میں کھڑے ہو کر گری ہوئے گلگشت باغ میں ہو پھول کی ہیچانے نکال ہو پھول کی	یوں ہو تو گریوٹ گریوٹ گریوٹ ہو جا خشک ہو جا خشک ہو چمک چمک پڑی سین پڑا گریوٹ کی ہیچانے نکال ہو پھول کی	ہو جا گریوٹ گریوٹ گریوٹ گریوٹ اوچھو جو چھو دل چھو چھو وہ چھو چھو گریوٹ گریوٹ گریوٹ نہیں چھو چھو گریوٹ گریوٹ	انگشت ناہی تری سینہ تن کی شاخ وزد انہ شامہ زلف تن کی شاخ یوں چھو چھو ناہی بدن کی شاخ بار غریب غریب چھو چھو کی شاخ
۹۳	۱۱	۱۱	۱۱
تیرہ بجی ہو کر گریوٹ گریوٹ زلف خوار ہو آئینہ چھو چھو نہیں دماغ محبت ہو سودا دل میں گر گریوٹ گریوٹ گریوٹ گریوٹ	دری رہی نہ ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر پیر تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر	رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر	ہو گیا فروغ نہ صفت شیر سفید مش کا فروغ نہ صفت شیر سفید ہو گیا فروغ نہ صفت شیر سفید مش کا فروغ نہ صفت شیر سفید
۹۴	۹	۹	۹
پیش قدمی ہو کر گریوٹ گریوٹ فروغ تن کی گریوٹ گریوٹ گریوٹ اگیا زلف کی گریوٹ گریوٹ گریوٹ دماغ غریب غریب گریوٹ گریوٹ	نہیں گریوٹ گریوٹ گریوٹ گریوٹ رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر	رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر	رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر رنگ تو ہو پھول کی پیر
۹۵	۱۲	۱۲	۱۲
خاک ہو خط کمان کمان قاصد دماغ ہو خط جان جان قاصد حسن خط ہو تو نامہ برین پیر خط میں گریوٹ گریوٹ گریوٹ	ابے بین خط ہی آسمان قاصد اور دم ہو پھول کی پیر نامہ برین ہو کار و قاصد جیسے تیر ہو نکلتے ان قاصد	ابے بین خط ہی آسمان قاصد اور دم ہو پھول کی پیر نامہ برین ہو کار و قاصد جیسے تیر ہو نکلتے ان قاصد	ابے بین خط ہی آسمان قاصد اور دم ہو پھول کی پیر نامہ برین ہو کار و قاصد جیسے تیر ہو نکلتے ان قاصد
۹۶	۱۵	۱۵	۱۵

لا انگلی او سکو خنایه فانی میری	دختر حسن نهو جای گدا میری	شیر سرزمین گل ترین جنت بود	چوبه بنگانه کنی بی سر چاک میری
قبر پر چادر گل خنایه فانی میری	گل کمانی بی عجب با و صبا میری	غم سنین بی تفنن کایم بی عجب	کونک نمایک تری زوداد میری
دود فادار تی بخریم چو مارا بگو	سین طلیعت قاتل بین جانی میری	تین کفن چو تین دونه کیان بپا	برقیای تین ناز کن قیامی میری
شکل آینه چو چاقوی منبر کمر	نگو غیری تم میرا کلامی میری	روح فردوسا شکلی کی بدن فیت	کونی اوستت ساندید پادشاهی میری
غم زبانی نین اپنا غم عالم	کسکه سر جانی گیسو یامی میری	خون عشاق مری کمر کایا قاتل	زنگ لایکا سیتلک خانی میری
زندگی بهر علاقه بریا یا آخر	کی مری در دگر عیشت دوا میری	پیچ تهای بی جی ام بین کارا	یل نکم انگلی تری زلف قشامی میری
خفته آینه بنده بی دهن لیتا تما	دم خفا بگو کا اگر سبکی خفای میری	دانه سریش کی نین مرا شوخ کرا	دانه پوتاجی کبود اوکی خفای میری
۹۷	غم مردی نین آغوش گدای غم	کرم خیار کرمی مری جانی میری	۱۰
نون بهانیکا بهانه بی کلامی میری	تین جان پان نه کمانه در آینه میری	ناتج شری ده رنجو لکامی میری	شور شری فن اپنا میری
سنا بونی بی یار دود بزمانه بی	میرا حواله حواس بهلای میری	دل جانت دهن پیدایش چراغ	پیرگی ایسی نازکی هوا میری
قبر کوکبیه خوشش بنا کر میضا	سیری قاتل کاکیدن لک لکامی میری	کاروان بین پیش انگلی نین	سوی حدت پشاره و گدا میری
نگری به کمری غم بین غم ساقی	کاش دالی کی مری بی کلامی میری	زیا بیل پر دانه کوشن گل	نام کوبی کونی عاشق زما میری
ای سر را تو دیوانه چو بهاد بگو	راز دل غیری کمانه نشامی میری	ارسل معشوق جهان کنی سنا	عشاق لک سنا تانوا میری
۹۸	عقل	۱۱	
ظلم عالم کوی غلام کو آرم پسند	آشیا رخ کو صبا کوی دایم پسند	فضل حق بهر تو کایم ناکام پسند	خاص جل کوی جکود بهر عام پسند
شع سنا مرت سنا سحر زرق	شکل پروانه شمع جل کی شام پسند	زنده بی بهر جوتین کی سیری نظر	باد پیچی کی بهر خیمه کیا جام پسند
خط بنای کی بی بی جوتین بیضا	دل کو تری آینه صورت جیام پسند	زهر سیرا در چشم سبکی بانی اهد	سردی حوض بهر گری جام پسند
میکو و بار کوه دوزی سر کازین	کفر کافر کوسله ناکام پسند	دردانی بین نودوش سنا صورت	میری صبا کوی آبی بهت دایم پسند
پیش سنا کافک لک جو چو کوی	دانه سان لکوی خوشید لبام پسند	چرخ سیرنگ کی زنا سنا کوشن	رخصه دهن لک سحر شوم پسند
نیک به شمره افاق شکم پرورین	تامن و نامردی خوش مر کوی نام	عشاق نکامی بهلای سیر سنا	دل بهر جوتین حق کار نام پسند
۹۹	عقل	۱۰	
غم زرق کیت بهر رخ جان فریاد	کرنیک صورت سنا سنا جوان فریاد	زرق یارین تری زرق پندار	کرنیک سحر چین صورت زبان فریاد
چو عشق جوی کیت بهر سرین کیا غم	خوشی سنا کیتی بهر سنا بین جوان	عروج قامت بالا پست بین سنا	زمین بهر کیتی کیتی سنا
لک لک تیغ جو سحر تیغ ساقی	دایم زخم کیتی سنا سنا	اور سنا کیتی مانده کوسا کیت	خاک سنا کیتی سنا کیتی

ده دوست و یون بختنا شکست و حال زلفت سین نه کنش لنگ	با بارانیکو کرتی بهین تهمون فریاد اند سپری ترا عین کرنا جو سپان فریاد	نیز خرمی گری بهارین سرشت شبه فراق سین نیندانی که گمانی سه	اگر کی بخت لمان هم خزان فریاد تمام رات حیات چه قصه خوان فریاد
۱۰۰	برگ خط نه کنی را غم کنی ای خوش	تو که کون جو خفا سران بان فریاد	
راک فراق بین تی بخت گلیان یار و ده سپهر سپهری که خوشتر جو سپهر	برگش خرمی کرتی بهین تهمون فریاد قدم کمالی کرتی بهین بربان فریاد	بیا و میرین تو سرانجام هم سین تفسیر ترک کنه سینا و اتم تو رو کجا	فراق مایه بین کی بخت گمانی فریاد اگر تو کجا نشال جرس سین بان فریاد
جو زیاری که گدازوی بهین سر مکان که خود غریبی تهری و عالم	حدسین کرتی بهین تهمون بخت گلیان فریاد	تو بی ادرش عشق سین معلوم	تری سوا ده غریا که گری گمان فریاد
۱۰۱	غزل		
جو کم و ده دست ثانی سپهر بان فریاد سین کون چکی سر که سطح تهری کوئی	قدم قدم پیری نگار روان فریاد قدم کی کوئی پیری بر زبان فریاد	زبان نیت کلام بهر اگر از ادبیای کیا بهر میل به پیشکشش بهوش	و دهان زخم خرمی بهین زبان فریاد که چکی کرنا بهر لب که جان فریاد
صدانه مشغول سر که بهر نه پروانه مکان که خود غریبی تهری و عالم	کرونگار بزم بهین خوشتر سین فریاد پیش گوی جو سر گوش لامکان فریاد	و ده بخت که بهر حرم سین کرتی تامل بجانه بهر بین تو سرانجام حرم سین	زبان تیر سر و کشت گشت گمان فریاد که بهر جگر سی و ده سننایی بهر زمان فریاد
۱۰۲	عین سبک بهر عشق فکر عالی کا	زینت شهر سحر که نامی بر همان فریاد	۱۱
تونی باورین جو بانه ای و بخت و دهل بهر بخت یا بهر بخت و حال	شب کوه صحرای آخر و حیات توین ای پریشان کوی که دی بهی لب توین	روکی یون داغ دلا رکار بهر توین شغل آتش فزوت جو بهی لب توین	حبس کوی بهای لب دریا توین پینه اس گ بین آن جلای توین
بچه خرمین محو ده نظر آتاس کشتن عشق روی که بخت گلیان	جبهه که سر به چوای بت تهری بهر توین تو که بخت بخت نیامیری بهر توین	تری چوئی سی دورگی کا اشراف توین بن بلامری گهر آپ بهر توین	هی جو زبان در بهر توین اگر دی یارب کوی مال محو اب توین
هر گویا بهرین تویت جویت به غدا دل که کین به کوئی بهر گویا	کم نیندانی شغلایی تهری توین دل که کین به کوئی بهر گویا	کسی گشتن بین بی ادرش گمان توین نقش افست کا بهی بهر توین	هر شون خود خرمین بین بی بانه توین ۱۰
۱۰۳	شکر تیغ بار جو بار گران بالا سر نگار گین بهر جگر دی تهری بالا سر	نیز گویا مانده بهر بار گران بالا سر مین و ده گل بهر جگر دی عیان بالا سر	شغل آتش فزوت گلی بهر بالا سر جاکه فغان گدازد بهر بالا سر
و ده که بهرین کین و کشت بهرین کون جو سر سحر ای هم کی راه	چو سپهر تهرین تهرین تهرین بالا سر خاک و دشت تهرین تهرین بالا سر	چو کار که تهرین تهرین تهرین بالا سر ای بهر شاه تهرین تهرین بالا سر	بانه بهی کین تهرین تهرین بالا سر شغل خرمین تهرین تهرین بالا سر
شغل آغزای نیم طوی بهر جگر بالا سر ۱۰۴	شکر تیغ بهرین تهرین تهرین بالا سر	۱۱	غزل

کیون گسار پی نہ پڑا نہ پڑا اچان دان نہین ہر کمان بالاک اکیا ہون سج میں شمع میں تج کا تل نہ جان بلکہ جانی آباد چرخ فی شیر عوارث کا نیا ہا ہا	شمار داغ جنوں پر شمع سان بالاک تج کینچہ ہر شکر کسان بالاک آسمان زیر قدم آسمان بالاک کاش ہوتا نہ گنجائی آسمان بالاک ای نجم کیون نمون برج کمان بالاک	رات کی تہین شکر گدگد روزی تہی یا کہی پاؤں ہر گدگد خسبر پاہور پاہور ہر قران ہر دست و پائین روانہ ہر گدگد پہل تہین باورین او گدگد	عشق بت او شوا نگاہ کوہ کران بالاک کرل تہین یا بکر نخل بوستان بالاک چاند سورج بین جرایحان جہا بالاک اور دم بہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر بلبلین زیر قدم ہر ہر ہر ہر
۱۰۵	حسن زلف و رخسار سیل ہر ہر	پاؤں پڑی ہر جوی زلف تہین بالاک	۱۱
روشن ہر سفید داغ دل و سر ہر دل کی نظر ہر تہین تہین تہین اکرات شکل متوفا لید ہر ہر موج ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر شوق ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	پروانہ ہر چرخ مر آفتاب ہر روما ہر شیشہ خندہ ہر ہر مرآت کی کاش مجکوری ہر ہر ترد انون ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	مرا ہر اک ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر طاس ہر ہر ہر ہر ہر ہر اوس جان ہر ہر ہر ہر ہر اک ہر ہر ہر ہر ہر ہر	دیتی ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر نام کتاب کتی ہر ہر ہر دل رخ نامہ ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
۱۰۶	دل نام حسین ہر ہر ہر	ہر ہر ہر ہر ہر ہر	۱۵
عجب ہر ہر ہر ہر ہر ہر کیا خیال ہر ہر ہر ہر لکاک ہر ہر ہر ہر ہر سمجہ ہر ہر ہر ہر ہر نہین ہر ہر ہر ہر ہر مری او ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	سفید داغ ہر ہر ہر ہر داغ خشک ہر ہر ہر کبھی تو ہر ہر ہر جو آشنا ہو تو ہی فوق اوی ہر اک دو چرخ سی ہر ہر ہر تو ہر ہر ہر ہر ہر کہ خندہ زلف ہر ہر ہر	نہ کیونکہ قتل ہون ہر ہر ازل سی ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر سری گلی ہر ہر ہر ہر عجب نہین ہر ہر ہر دل از ترنہ ہر ہر ہر عرق ہر ہر ہر ہر	کتنی صوٹا ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر پیر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر کہ خون ہر ہر ہر او ہر ہر ہر ہر نما کی ہر ہر ہر
۱۰۷	ازل سی اعلیٰ حق ہر ہر	زمین ہر ہر ہر ہر	۲۰
امین ہر ہر ہر ہر ہر وکیا کہے ہر ہر ہر آئینہ ہر ہر ہر ہر حیران کہ ہر ہر ہر	کیا پای شکست اباغ تصویر ہر ہر ہر ہر ہر چال ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	پڑا ہر ہر ہر ہر کینچہ ہر ہر ہر تصویر ہر ہر ہر وکیا کہے ہر ہر	خوشید ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر محشر ہر ہر ہر جسکا ہر ہر ہر

جسوت بی تو عمر جا در آینه	بخت با تو نه بدین جیسو رخ تصویر	صفا کی زمین بر بیای من	لی نور بود حسب سراج تصویر
۱۰۸	غزل	۱۱	
دراغ سودا به قیامت میری چرخ کرم	جان سیره افتاد به شریک خار پر	کیا بلای کی بوساتی خانه خار پر	هی چرخ سازی کا عالم برون دیوار پر
لبنی بن قرآن کی بوسه کی چاک	مری بین زلمه دیری صحت خسار پر	ایک قطرہ میو خون کر کا چاک	برو خدین شریک جاتی بختیاریه خار پر
آتش ناکت نامی دل و دل خار	لیکے سقیقت بطور مرغ آتش خار	ایک سی تصویرین بنین خار	برون کما کی فاکت کرد و مصطفی خار پر
اس جبین بنده مرغ بی پروائی	بلی قنچی بکرتی ہی مری خار پر	خانه برادی کما پی حیات باران	ایک سی بزم بستی بزم دیوار پر
کمرش عالم عشق قاتل مجروح	عید منصور کو جسے چر بایا دار پر	ون تو گدرا ایون عین شمن رنجور	رات کشتی بختی خیال لعل شمن رنجور
۱۰۹	غزل	۱۰	
محبت میں دل دو تیا ہوں شمع	کما شمع گدرا بکما شمع شمع	یہی اہم کار زندگی بہرخت خفہ	او کی کاسبرہ خواہید بود کرخت
تو جتنا شمع کرنا ہو میں اور شمع	گداہ بادہ نوشی دعا حق ہستی کر	دعا آیت ترا در حرم میں نہیں	کبھی تو ہوا حال شمع پر گاہی نہیں
آگ لگنے لگا ہوا شمع کو چو شمع	کمر عین لکھو کما شمع قاتل کی شمع	شب متناہی میں روز و رات ہوا	چکو را کمر میں عین شمع شمع
آگ لگ کر شمع ہو گیا گاہی	خدا کر شمع ہو گیا گاہی	شکستہ شمع شمع کی شمع گاہی	ہمارا شمع شمع کی شمع گاہی
نہایت شمع ہوا شمع شمع	کما شمع شمع کی شمع گاہی	تو شمع شمع کی شمع گاہی	ہجوم ایسا گاہی شمع گاہی
۱۱۰	غزل	۹	
روشنی میں اپنا چاند کر دے	کما کی اسلہ تدار قاتل شمع کی شمع	جہا تا ہو فلک بختی شمع کی شمع	چرا تا ہو گل خوشیا کمر کی شمع کی شمع
ہمارے شمع پر سوز پر یوں کی شمع	کما شمع شمع کی شمع گاہی	سورہ اس شمع کی شمع گاہی	بہر شمع شمع کی شمع گاہی
کما شمع شمع کی شمع گاہی	مری شمع کی شمع گاہی	عزیز شمع کی شمع گاہی	سیما کمر کی شمع گاہی
یہ شمع شمع کی شمع گاہی	جہا شمع کی شمع گاہی	ہر شمع کی شمع گاہی	چرا شمع کی شمع گاہی
۱۱۱	غزل	۱۱	
تو گدرا کما کما شمع کی شمع	کما شمع شمع کی شمع گاہی	شاید تا ہو شمع کی شمع گاہی	دشمن جوادی خواہی شمع کی شمع
شعور شمع کی شمع گاہی	ہو بلال اکون ۵ رو کو کما شمع	دیر کو شمع کی شمع گاہی	پانوں کو شمع کی شمع گاہی
سورہ شمع کی شمع گاہی	رومیا زبانی ہی شمع کی شمع	رضیت کی شمع کی شمع گاہی	کیا شمع کی شمع گاہی
کما شمع کی شمع گاہی	نہایت شمع کی شمع گاہی	ای شمع کی شمع گاہی	ہون وہ دلا شمع کی شمع گاہی
سورہ شمع کی شمع گاہی	کما شمع کی شمع گاہی	چرا شمع کی شمع گاہی	چرا شمع کی شمع گاہی

۱۱۲	از زمین که آتشین است و شعله بر آید منه خند سا که کوفی می نماند بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک طری خطای بی باغ سبز و گلیک بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک طری خطای بی باغ سبز و گلیک بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک طری خطای بی باغ سبز و گلیک	۱۱۳	ای سال بر سرین آبی از کمر پیرانه که شب جوانی خیال مرگ رکیدی که بر سر دخیال جوقین آهوی موت که در چشم سیاه دور از کبکی که عقیق کسی بی عشق در زمین می نماند و کبکی	۱۱۴	لباس تن پشمالی که در سرین خیال بامرد که بامان که سانی خیال که در دزدان می نماند و کبکی تری بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک نورانی که در دزدان می نماند و کبکی جبهه شربت که در چشم سیاه بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک	۱۱۵	یادین تری که در چشم سیاه سکون که در دزدان می نماند و کبکی جبهه شربت که در چشم سیاه بوی خوشی که در هوا طعمان و گلیک
۱۱۱	رو گلیکان شین بین سرین و گلیک ای که تو بختی از آنی که تیره که تو حسن تیر که از آنی که تیره که تو شو که کبکی که در چشم سیاه برق سانی که در چشم سیاه تپ چربی که در چشم سیاه رات بهر رو که در چشم سیاه	۱۱۲	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو	۱۱۳	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو	۱۱۴	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو
۱۱۰	رو گلیکان شین بین سرین و گلیک ای که تو بختی از آنی که تیره که تو حسن تیر که از آنی که تیره که تو شو که کبکی که در چشم سیاه برق سانی که در چشم سیاه تپ چربی که در چشم سیاه رات بهر رو که در چشم سیاه	۱۱۱	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو	۱۱۲	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو	۱۱۳	بار که گوی که نماند تری اگر غزل بی دور ماند بی پیش سحر یک که بزرگ شد و برق و شر که چیتا شکار که در چشم سیاه دکمار که در چشم سیاه نماند از آنی که تیره که تو

سجہ دیکھا ہو تجھی باغ میں آسروں مر گیا ہے ہون آسروں چھپ چھپ	توڑاں شہین پال میں شمشاد ہونہ گشت گل کی طرح ہی برابر ہونہ	جانشین دیا فریاد کو مروت گذری رخ جان کو قفس میں لپیگی تھوڑی	ہر زبان پر ہی مرقعہ فرما د ہونہ لگا لکھت کی چڑی میں ہی صیاد ہونہ
۱۱۳	پیران پانوں میں لکھت کی کہی	عرش نال کی شمشاد لکھت آرا ہونہ	۱۵
ہے مرانا نفس تا نفس شوق میں کو اسیری کا جو	رشتہ برپا ہون گرفتار نفس ہوڑ گل سے خریدار نفس	مرغ دلوں میں ای صیاد کر کیون نہ میں نگین بانی فی نہیں	اور طائر میں سیرا اور نفس مرغ خوشنواں ہر سزا اور نفس
ہو گئی لاکھوں پرک کر مرغ سرد جھبہ بلبیل تندی ہو کر چوڑ جا	کستہ ہو کر م بازار نفس سو گئے کیا بخت بیدار نفس	زندگی ہی قید میں ہی ہون یک چشم عالم میں اسیر دامن ہے	گاہ بار دام کہ بار نفس روح ہی تن میں سزا اور نفس
بہاند کر آیتا دیوار چین کب کسی بلبیل کو ملتا ہی گلاب	بہاند جاؤں کیونکہ دیوار نفس خون لپٹا ہی بیمار نفس	کیا ہی مرغ خون بلبیل کے بہار نوح کرنے کو اوارا نخل سے	دیکھ کہ صیاد گلزار نفس سر رہتا پانی رفتار نفس
بوجھتا ہی کیا دل بلبیل کا ل تابہ کے ہو گا اسیر دامن تک	بکلیاں ہم جسم انکار نفس عرش کر موقوف شعار نفس	اشک کو بی گم گیسو کی تلاش ۱۱	طفیل ہو تا ہی خریدار نفس
تلاطم کیا ہے میں لہ زبان خاموش تو خرام ہی زیر و زبر زمانہ ہے	کہ شور بحر میں رہی چلی پان خاموش زمین پر ٹوکریں کتا ہی آسا خاموش	خوش ہری گونہ جو ان خاموش ہوا کی فن یوسف نیرنگ قصا	ہزار ترن آواز ہر کمان خاموش کہ شل شہر خوشان ہو کار خان خاموش
سوم آہ ہی اندر ہر شب منت بنی جاری سنگ یا سورت قفس	چرخ زیت نہ ہو جا شمع خاموش کر شمع سان کر ملتی ہیں خاموش	شب فراق میں نیند آئی ہر یہ فسانہ خزان ہجر کی انگلی سو لگے ہی چپ	نہ خواہیگ ہی کیا قصہ خاموش بہار میں ہی غنچہ خاموش
جو بپ نیکوہ ہوز غم فراق آئے زینت گل دل رہی باغ خاموش	۱۱۸	۹	۹
بہر تیرا ہی تواریت خودم قفس زلف چان میں تر تباہی لہر غم قفس	تیرا ہی کرب میں طبع نیرام قفس جیت تیرا ہو کوئی طاقوت و شام قفس	چشم کی گردش کا گرد لکھا وہ خود کام قفس بہل ہجران کو کیا عیش طرب کا قفس	ہو جان تیرا ہی پاکر قفس نغمہ شیریں ہی طربیا ہر سر کام قفس
کیسا کہ لکھ کو تیرا ہی تباہ و زنا دیکھ کہ قصان ہم آتش پر ہو کر گئی	شام تو تیرا ہی قفس شمع شام قفس موت کا لایا تھا اپنی شوخ شام قفس	سر قدم ہو کر تیرا ہی ماتہ سینہ زان قفس تو جو گلشن میں گیا سر و چین دنیا بنا قفس	دل تیرا ہی ہو کر تیرا ہی جسم اندام قفس خوش شادی ہو گئی گئی گلزار کام قفس
۱۱۹	تاجی میں شہرہ وراش درم ہر قفس	نام کر تاجی ہو کر تاجی ہی در نام قفس	۹
رشتہ ہی نہ تیرا ہی شمع شام قفس ہو میں ایک شمع شمع قفس	قلعہ دنیا ہو نغمہ در و در قفس دست لہ میں چمک کر ہی قفس	پنس گئی بلبیل تیرا ہی گلو کام قفس دور داس تری گردن میں ہی قفس	ہر سخن ہی نغمہ رفتار و کام قفس دو دین لانا ہی گردن ہی کام قفس

پنج گیسو صوفیان ہم ہی کرتے ہیں روم ہی دوس علی میں جان بیک	کر میں گنج یہ جگر دایہ نام دیکھتا ہوں ہم پرین ہی بزرگ	اہل ایمان کی میں ہر گز عشر شبت ہو سکوت و سکندر کی	دیکھتی اگر کہ میں جس کا نام کری مشور ہو تو ہو گا بد نام
۱۲۰	عزل	۹	۹
جنت پہلو کا نام نہ گلزار غرض طرح کا تاج شہی کیا رنگ ہم	رکتی ہیں عرش کو چہ دلدار غرض ہم کو پڑتے ہی سایہ دیوار غرض	مطرب ہی سو مایوس گلزار غرض پر گل کھینچ میں میں ان کی ہر	ہر فصل گل میں میں چار غرض بہر بحث کی ہو بلبل گلزار غرض
ہر آرزوی میں میں نہ لکھا کہین اچھا بھی ہی کو نہیں پڑا حضور	اکی ہوا تے اور بت عیار غرض نکو نہیں جو عاشق غمخوار غرض	ہم دیکھتی ہیں نہ کر عیادہ کر بوزن کی سونگہا کو صبا کیا ہے	کیون کیوں کیا ہو نہ گسٹا غرض اکی نہیں ہوا نہ تا تری غرض
۱۲۱	تو کار کا عشق سپاہی میں ہم	کیون کر کہ میں ابرو دلدار غرض	۹
دل پر دلی کو گیسو خدا رکھو شعبہ کو کام ہم نہ مطلب ہو	یاسو خدا دس کوای شک میں مایوس بیل کا فرس نہ کہتی میں دنیا کو	اوس کا نام کو نہ کنوا غیا غرض روی تو ہو سو طرح علی سرحد غرض	ازلی باغ جہان میں گل خار غرض روز روشن ہو چھیل شب غرض
اقتراں نہ دھو نہ تھر در غرض ابرو باران متوسل زنی میں جیسے	اوسکی در کوں کہ چاند خورشید اوس کوں ہو کوں میں نہ شراب غرض	دو کوں انکھ میں نہ شوق ہم رہتی میں جس طرح عاشق و محشوق ہم رہتی میں	میر نظر زینت ہو چار سو چار غرض یا الہی ہو یونین مجھے عیار غرض
۱۲۲	عرش ہم جنس ہم جنس کج صحبت	۱۱	۱۱
موسم گل میں عین شان و اعط آج زندان قفس نوش کو اچھی سوچی	کون اس فصل میں شہر بیان و اعط می کشی کی لوتا کا ہو مکان و اعط	دختر رز کی نہمت کا ارادہ تو کر موسم گل میں جو سننا ہو تو میں کتیاں	پہنچ لوں گا ایسی ہو زبان و اعط بہرہ الی سگ دیوانہ بیان و اعط
غزل صحرائی شریعت اوس تیار آصل کرد الیہ مردم خیال تاسی	ہمے پوچی تو کوئی نام شان و اعط جوش کما تا ہو کوں کی بیان و اعط	دور زندون کا ہو چلی ہو شب و اعط کبک طرح یہ دلی اہی انگار و اعط	عجیب فی سونہ باقی نہ زبان و اعط بہشتیان کی جہر تو زبان و اعط
تسکیر موسم گل کا شرافت تو ہوا ۱۲۳	عرش اس فصل میں شہر بیان و اعط سیکھہ چا سکون نہ نہشت و اعط	بدلی دمی کر گرین زندا کی زبان اور رہہ چا الہی خفقان و اعط	عید زبان میں چون بہن و اعط ۱۲۴
ایک دیکھو اگر فصل جان نہ شمع گوشہ ساس و لعلین چا نہ گلگیر کا	بزم میں کا نہ بانیہ کر و اعط توجہ کا تو سی ہوگی ہر و اعط	اہل فصل کو میں باو نہ ہو ہمال حسن نام سو نہ کج آرشین	بزم گل دیان کو گلشن نہ بیکانہ کا کل دو دیکھ کر کی ہو کثانہ
بے عشق تر نہیں شوق عاشق کیہ لی شانی بزم کی روشن ہر بزم یہ	ایک شہ کی جانی ہو چر و اعط منش شدہ گشتی ہو چرخ کا بیکانہ	آشنا جوتی ہی گئی کو حلا میں جریغ بن گشتی فوس نہ نہت و اعط	کچھ نہت پر نہا ہو نہ بیکانہ ہو گئی نہت جابہ ہو نہ بیکانہ
ہر لڑا لڑا کہ ہو گری بار بار بزم ۱۲۵		صبح سپری کوں نہ جانہ دوسرے شب سپری کوں نہ جانہ دوسرے	

<p>۱۲۳</p> <p>این تنگه چون در حسن مایه برده شد عقل و دین بر جایگاه اول عین موت و حیات که با بر زردان مهر آید و دند درم که اندر هوا آید آتش زنگ سو و کیا طلسم است که</p>	<p>۱۲۴</p> <p>چو سیر و کیمیا میان مجلس سنجاشتم هر گوی که بیشتر حضرت زکیه شمع چون در خورشید که در چرخ ماه مهر اگر از این با چهره آفرینش بر شمع</p>	<p>۱۲۵</p> <p>چو سیر و کیمیا میان مجلس سنجاشتم هر گوی که بیشتر حضرت زکیه شمع چون در خورشید که در چرخ ماه مهر اگر از این با چهره آفرینش بر شمع</p>
<p>۱۲۶</p> <p>تایب و سفین و چو چشمه سیر اعظم چراغ هون وین پرانه چراغ خانه زنجیر کا روشنی نه خوک پیش در آفتاب اگر چه آتش که خفاوشش تا نام و یار قایم پیش روشن نشانی نه نگین است</p>	<p>۱۲۷</p> <p>ایستاد و کیمیا غزل جام جم چراغ روشنی و کیمیا کل پر خورشید آتش گل سو سو کو قوه و شمع چراغ نیو بر پرانه سوزان و نام و یار دیکتا سو سیر سیر شاد و نام چراغ</p>	<p>۱۲۸</p> <p>حالت غمناک بر باد که اگر نسیم صبح سوز آفتاب شمشیر کل نه عین شمع سو روشنی و کیمیا کل پر خورشید آتش گل سو سو کو قوه و شمع چراغ نیو بر پرانه سوزان و نام و یار دیکتا سو سیر سیر شاد و نام چراغ</p>
<p>۱۲۹</p> <p>کون ایستاد و کیمیا غزل جام جم چراغ روشنی و کیمیا کل پر خورشید آتش گل سو سو کو قوه و شمع چراغ نیو بر پرانه سوزان و نام و یار دیکتا سو سیر سیر شاد و نام چراغ</p>	<p>۱۳۰</p> <p>حالت غمناک بر باد که اگر نسیم صبح سوز آفتاب شمشیر کل نه عین شمع سو روشنی و کیمیا کل پر خورشید آتش گل سو سو کو قوه و شمع چراغ نیو بر پرانه سوزان و نام و یار دیکتا سو سیر سیر شاد و نام چراغ</p>	<p>۱۳۱</p> <p>حالت غمناک بر باد که اگر نسیم صبح سوز آفتاب شمشیر کل نه عین شمع سو روشنی و کیمیا کل پر خورشید آتش گل سو سو کو قوه و شمع چراغ نیو بر پرانه سوزان و نام و یار دیکتا سو سیر سیر شاد و نام چراغ</p>

زیر گردن کسب می کاها شوخ چراغ	نور بجای رسای و در کسب کلاه در این چراغ	اشک کار به رخسار زان سنبل چراغ	هر بر حلقه نهی که با بر دروغ چراغ
۱۲۸	غزل	۱۲۷	۱۲۶
هر بخار پروانه در دلی که بر نوبت چراغ	اگر لک او می بری که بر نوبت چراغ	دانه می که بر حلقه نهی که با بر دروغ چراغ	بین یار و شکر بانی دروغ چراغ
دانه می که بر حلقه نهی که با بر دروغ چراغ	سقف پرستایه بر سقف چراغ	دانه می که بر حلقه نهی که با بر دروغ چراغ	دانه می که بر حلقه نهی که با بر دروغ چراغ
صفت برستایه بر سقف چراغ	تابه آهین بین بن جانا و خود چراغ	صفت برستایه بر سقف چراغ	صفت برستایه بر سقف چراغ
تابه آهین بین بن جانا و خود چراغ	برق چکلی جانم چکلی چراغ	تابه آهین بین بن جانا و خود چراغ	تابه آهین بین بن جانا و خود چراغ
برق چکلی جانم چکلی چراغ	خانه آینه بین به آینه بین چراغ	برق چکلی جانم چکلی چراغ	برق چکلی جانم چکلی چراغ
خانه آینه بین به آینه بین چراغ	کوهی که بر نوبت چراغ	خانه آینه بین به آینه بین چراغ	خانه آینه بین به آینه بین چراغ
کوهی که بر نوبت چراغ	تبر سیر داغ بر طافوس چراغ	کوهی که بر نوبت چراغ	کوهی که بر نوبت چراغ
تبر سیر داغ بر طافوس چراغ	۱۲۹	تبر سیر داغ بر طافوس چراغ	۱۲۸
۱۲۹	غزل	۱۲۸	۱۲۷
کری جوشن رخ روشن آینه بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	کری جوشن رخ روشن آینه بین چراغ	کری جوشن رخ روشن آینه بین چراغ
زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	نید به گماندیش شکار بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ
نید به گماندیش شکار بین چراغ	فلک پر ماه چرخ بین چراغ	نید به گماندیش شکار بین چراغ	نید به گماندیش شکار بین چراغ
فلک پر ماه چرخ بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	فلک پر ماه چرخ بین چراغ	فلک پر ماه چرخ بین چراغ
زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	که چکلی دیده آهوی خفت بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ	زبان شعله سو گرم آینه بین چراغ
که چکلی دیده آهوی خفت بین چراغ	جلی فتیله سو آفت بین چراغ	که چکلی دیده آهوی خفت بین چراغ	که چکلی دیده آهوی خفت بین چراغ
جلی فتیله سو آفت بین چراغ	لحظه پر سوخت کل داغ کفن بین چراغ	جلی فتیله سو آفت بین چراغ	جلی فتیله سو آفت بین چراغ
لحظه پر سوخت کل داغ کفن بین چراغ	۱۳۰	لحظه پر سوخت کل داغ کفن بین چراغ	۱۲۹
۱۳۰	غزل	۱۲۹	۱۲۸
نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	که آفتاب قیامت سو نور چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ
که آفتاب قیامت سو نور چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	که آفتاب قیامت سو نور چراغ	که آفتاب قیامت سو نور چراغ
جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ
هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	بجای جوشن بین بار بار چراغ	هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	هر که چکلی سو کوهی بین چراغ
بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۱	بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۰
۱۳۱	غزل	۱۳۰	۱۲۹
نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	که آفتاب قیامت سو نور چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ
که آفتاب قیامت سو نور چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ
جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ
هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	بجای جوشن بین بار بار چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ
بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۲	بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۱
۱۳۲	غزل	۱۳۱	۱۳۰
نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	که آفتاب قیامت سو نور چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ
که آفتاب قیامت سو نور چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ	نور غریب رخ روشن سو ماه دار چراغ
جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ
هر که چکلی سو کوهی بین چراغ	بجای جوشن بین بار بار چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ	جلال داغ نه زخمیر بین چراغ
بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۳	بجای جوشن بین بار بار چراغ	۱۳۲
۱۳۳	غزل	۱۳۲	۱۳۱

خوش روی و کز رنگ و آبرو چرخ	بزرگ شمع که می جبر اختیار چرخ	جو عکس چرخ تری سو کین کا	دکائی گلشن فرو و سکه بهار چرخ
خیال زلف و سر و رخ و دل و چشم	بچه نهی صحرایه و آبرو چرخ	جو روشنی کا بهر کوس گل کاشوق آبی	بزرگ و چرخان عین هزار چرخ
یمن و غم و جلا دل جلا جو پروانه	بهری نهی صحرایه و سر و رخ چرخ	جو پروانه سی بانی چرخ پروانه	نکائی شعله کی کتنه آبرو چرخ
و شمع روی و نور وانی کیا تصدیق	بزرگ شعله جلا و سی نثار چرخ	فروغ چرخ روشن و نور و عین جلک	کینیت باوکی کوسری بهر چرخ
۱۳۲	نور و صحرایه و جلا و روشن	کتنه گردن جلا و چرخ	۱۱
کینیت ناکه باو کوسه و جلا و صحرایه	اس صحرایه و جلا و صحرایه	عکس نهی و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	منه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	گر و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
کیا و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
کیا و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
سینه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
۱۳۳	بجلی و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	ای و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	۱۱
سینه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	منه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	گر و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
کیا و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
سینه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
۱۳۴	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	۱۳
نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	منه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	گر و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
کیا و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
سینه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
۱۳۵	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	۱۳
نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	منه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	گر و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
کیا و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه
سینه و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	نور و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه	به و جلا و صحرایه و جلا و صحرایه

جو موجودہ چاند یا برہم کی حالت نہ عکس نہ ہو یا نہ ہو یا نہ ہو نکل کی مہر سے پیدا و زوال کی کوئی برہم جو عین غم نہ ہو یا نہ ہو	نہ شہر عید کی کوئی کمال ہو وقت کوئی پار نہیں ہو مثال ہو وقت تفسیر سے چھٹ ہو اس طرح جان جو وقت ہوئی جو عین خود ہو مثال ہو وقت	حکیم میں ہی نفیر خیال ہو وقت خلسہ جان کو ہوئی چرخ زمان ہوای دیر کی گل کو نہیں کی گلی مال کا رکھا آیا خیال ہی میں	نہیں خواہ رو و مال ہو وقت کھل نہ ہو نہیں ہو مثال ہو وقت صدا ہوئی نہیں ہو مثال ہو وقت عدم میں کا شک ہوئی مال ہو وقت
۱۳۷۱	مکاشفہ عرش ہو چہ راہ ہو مکشون سے راہ کمال ہو وقت	۱۱	
عدم میں گمان کو جو مال ہو وقت زمین پر چرخ سے کیا آئی آفتاب سیاہ کعبہ ہو دنیا ہو خود دل خوش ہر انہیں صفت طاق کو بھی کیا مخلوق خیال ماریں کیا حال غم کی ہو شہر	بدل کی جو ہو و انتقال ہو وقت کبھی باد ہو جو جام سفال ہو وقت کبھی سر ہو جو غم فراں ہو وقت کہ خاک مٹی ہو حسن کمال ہو وقت یہ حال ہو کہ نہیں ہو حال ہو وقت	یہ شک ہو کہ نہ کوئی حال ہو وقت ہو زمین آئینہ و مدین عکس یار جو آئینہ ہی مائی ماندی مکان تن کی میں ہو آئینہ ہی میں ہو مدین غم غلامی کا داغ ہو وقت	نہیں خواہ ہمیں ہی ہو دنیا سے وقت وہ ہمیں ہی نہیں ہو مثال ہو وقت دلان نہ خرم نہیں ہو سوال ہو وقت ہوئی تراب جو جام سفال ہو وقت نہیں نہ تباہ فلک میں حال ہو وقت
۱۳۷۲	وہ کیا ہو عید خدا ہو نہ اس عید تپ چڑھی جاتی کہ نہ سنا ہو فراق جان کی لڑی پر کر زمین طریام عاشقوں کا حال کا جمال ہو فراق عاشق کی موت ہو بار بار نام فراق	۹	
۱۳۷۳	اکہ بہین آغوش ملک ہو باقی ہو باقی نہیں قبر کا تن تک ہر طفل ہر شک سبز باغ تک یوسف ہو چنگی کاروان تک چو نامی ہو اونکی استخوان تک گلیچہ پیدا و باغبان تک	۱۱	
۱۳۷۴	مازیں سے ہی نام روشن ہو عرش پرستان میں ہو غار زار کا رنگ نہ جیسے ہر کسی ہر زار کا رنگ	۱۳	

پہنچ گئے ہنسنہ داغ جنوں یون ہوں کو غم ہم آغوشے منہ ہونق برق کا اگر دیکھی یہی سرخ و سفید وہ گل تر	بے خزان ہوں ہر بار کا رنگ جیسے تربت یونق فشار کا رنگ دل بیتاب بقرار کا رنگ جیسے ہو دانہ انار کا رنگ	خستم گریان یونق ہنسنہ کا رنگ رنگ لائی جوابت ایتام کمل گیا جب پڑا کلام شد ماند آئینہ سے صفائی سے	سیل جیسے اکتار کا رنگ نہ جے کوئی سفسوار کا رنگ معنی لا جواب یار کا رنگ گرد ہو در آید ار کا رنگ
۱۳۰	موجرگان بابر ہوں آغوش	دل میں کیونکر جی نہ خار کا	۹
منہ بگٹ گل خیمہ دہن رنگ سخن پو بلبل تو اگر نہ انصاف میں پو ہنسنی میں جو اگل درندہ کا چرخ بی دل کو مری گل کی روش داغ چرخ	باتو نہیں تیری جہتی میں ای کی چرخ کاشانہ بکلی بسکہ ہی اوس گل کا چرخ شب کو کاصباح میں ہوا اندھ پو تو شام غری صفت ای چرخ	غم جو گل میں ہی فصل خزان کا بلبل اگر کسوی مشکین ہی چرخ ای سر و شگفتہ ہوں کہ لبتا کی لکیر پو گھڑا شہادت میں در آہی گلچین	خوش ہو کی نہ شمشاد پہ پیر چرخ میں پو ہر خند نہیں ناتوا ہو ہی خشن پو ہی فصل جوانی شجر سبقت میں پو کشتہ کی تری آج میں ای شکر چرخ
۱۳۱	دالہ رنگ ہو ہنسنی جوہ عش	رشتہ کی عوض ہو گرفتار میں پو	۹
بلبل تری صدق کوی ای شکر چرخ کاشو نہیں ہی طایران عشق شہ پر وانیہ چل پو چل چرخ محاور بالیدہ شہزادش باران ہی ہو کسین	خوش ہو جو ہنسنہ پو ہی شکر چرخ جس رنگ ہی بلبل گت کا چرخ ہیں انچ جان لحد و زلف میں پو رولی ہی ہری تو ہی کو ہی شکر چرخ	بلبل تری نالوسی جلا گشت پو ہی گیسو چرخ عرق خسی شیان قافل چن آرا میں تری سے چرخ مثل گل کا کدو کی دوری ہو	ارک لکشی گسی نہ پری مرغ چرخ میں پو بل لکشی میں گر سیک کی جانی پو کیونکہ جی چیت چرخ تیرے تیرے پو بلکی ہی گری ہی پو ہی چرخ میں پو
۱۳۲	ای عشق گل فاختہ پو کو چایا	شاویر و لاش گئی زیر کفن پو	۸
کیا ہنسنے میں یہ یہ بدن پو اب بلبل و کلب اپنی گت تیری کاٹن جس حلقہ کامل میں گل سرخ کو کو	چاندی کی تصدیق میں شکر چرخ ای رنگ سپرین ہی تری چاند گن پو تھک چرخ میں نظر آیا بھی پو	خندان تری آگ ہو ای شکر چرخ وحشی میں تری زکس ہمار کی اگی ارک لکشی مشوق ہو عاشق کو جلائی	ہنسنی ہی تری ہی گری کی گن پو سو گھٹیں نہ کہی گرس شملک پو گل کیا گیا کو کو چیت چرخ پو
۱۳۳	سر ہو کر مہر جافیت کھن کو شکر	درخت میں چو کی طرح ویکہ پو	۱۲
رنگ آئی میں تیرہ تہا دی جفا ہی ہم کیا پو چتا ہی عاشق گیسو کا خاندان جیمین کبی جو چیمین رونو کے کو	کافر ہوں گر کرین نہ شکایت خدا ہی اکتبی میں پیلہ تری نہ دھت سا ہم دور یا ہا میں دیدہ طوفان نہ ہی	بند کو اپنی اپ کیا بندہ تیان وعدی یہ آپ اتی تو غیر و کو کی کتا کیا پو چتا ہو عاشق گیسو کا حال نہ	رنگ نہ ضرور کرین گی خدا ہی ہم گدڑی حضور آپ کی مہر و وفا ہی دھی میں یار میں تیرے تیرے ہا ہی
کہ اسے بیڈیان کہیں جلد ہی سکت ایسی خفا ہی ظلمی یاد کو چرخ	کب تک کہیں جہاں گاہ جاسو ہم پو پو پو اوکلی شکایت خدا ہی	آندہ کو بھی رہتی ہی شکر چرخ دیوانہ کی جوش میں سو دھن پو	چاہی میں کوئی یار میں آگ پو دھن میں گاہ آپ کو لکھی رہا ہی

بهری بی شوق کعبه ابروین بهار	اسکی ترپسین طاهره ماسی غم	ای عرش دل نیکار کوهش و کوهش	مین خوب شایسته شایسته
۱۳۳	غزل	۵	۵
دهرن تنک مین کلام نهین	اس نگینی مین جای نام نهین	بی بویه صبح تو ده شام نهین	همیش و غم دو نوک دو اتم نهین
اب یوسف بی بن تو کیا نمکو	بنده اب آپکا غم نهین	مجمه سی کس کار و خواهری کون	خون ناحی کا انتقام نهین
مردی کنتی مین زندگی نهین	آمد شرب حشرام نهین	محبوب دل نه تو توبه کر	کچھ شیشہ شیشہ نهین به جام نهین
کباب کیون وصف یا نشا	داستان به دست نهین	جیک کی ملتا ہوں اسپر تو	مشریہ ہی مرا سلام نهین
نکر نگین مین خون دل ہی حلال	بادہ فردوس مین حرام نهین	زلف مشکین ختن ہی کرتاراج	عطر ان ناقہ کی مشام نهین
سور فرقت سی ہی اسپر ودا	پختہ کاری خیال خام نهین	حسن صبا پر پیر کا ہون	عقی سبیل ہی چشم دام نهین
جہوٹ دن رات کنتی مین شعر	نچ نہین صبح زلف شام نهین	مرد کا ساتھ دیکھا گیا نامرد	جنگ مین تیغ ہی نیام نهین
۱۳۵	عرش کی لگی دُخدا کا نام	عرش کس علی کا نام نهین	۱۰
بہری خروئی جو ساقی سر شیشہ	ہو چکی قلب فلون کیا شیشہ	بہری مین آئینہ مین آئینہ شیشہ	ستاری جام مین مین آئینہ
وہ شہسوار دل زار کو ہی ٹھکانا	لڑائی ہوتی ہی گویا کاب شیشہ	راکون جو ز تو زنگی نگ ہو	بہرون کاب تو ہو جای آب شیشہ
بہن مین رکتی مین واعظ شیشہ	نہین بے نقط کا فرق کیا شیشہ	لای عالم بالاسی دلو عیش دام	شراب اگر ہی بہر تاسحاب شیشہ
جو مین ہی پڑی سایہ زلف کا	بزرگ مار کر ہی پچ و تاب شیشہ	سردی سی عقلت ہو چر کار کو	خیال خام ہی ہو جای خوش شیشہ
کفن مین جسم مار و خرچ پرچہ	وفا مکن ہو کباب شیشہ	کیا جو عرش از سریری شور چن	شراب شو آشک کباب شیشہ
۱۳۶	غزل	۱۴	۱۴
بہن روح نالان بہ خیال شیشہ	کیا ہی ناکہ بیکر کو جو بس زندان	شری نامہ خالی گل نہین چہ بیان	گریبا کی مری پڑی مین پڑی
بگولی مین سر اسر و خوجا جان	سیا بانی طرح اور قی ہو جان	تہو سار تہی ال جو ر کا گل نہین	ہوای فید یہ صنف ہی مری پڑی
رک کر تاسی مقتل مین تاشا بیکر	چک جاتی ہی برتہ قاتل نہین	کھا کر تان چو دست نہین نہین	بہر کر قی مین آہو چر کھام کی سیدان
بیکر تاجہ دلی مین ہی گشت مین	گریبان مین گل نہین نہین	تہی جوت اگو کھاک عر جاودانی	فوا یاک جوان فزون مین آستان
گران جو رخ اوٹا ساسی کو	کودا و شہ جانا نہین کاہر و دردا	مین آس و کاشی کی کاشی کاہر	مین ساک فرق و پان و میوان
نزع اسما کو کجا سر و مری	کیا ہی اگر خورشید زلی زور نہین	مین پکشتہ سیکس چہ رکا کا	چہرہ سیکر جاہان مین تیغ نہین
تہی ساقی کی گلی پانی چو چو	سند و گدین کن نہین نہین	کسین عرش کجا نہین نہین	جو غرت ہو تو عرش نہین نہین
۱۳۷	غزل	۱۴	۱۴

میگویند که اینها در دنیا و آخرت نظر آید و عالم زلف کار یک چیز نظر آید و عالم عطر در کار یک چیز و نه تنها اما سبب به خوشبختی قیامت هم آید و خود آرائی سرانجام این دنیا و آخرت جگر تاجی بر این سالکها وقت غیر وقت یک چیز زندگی و آخرت	تیر تیر یک سبب است در این یقین و غیر سببها قوتی است مگر در کار عطر و عطر یک چیز و نه تنها اما سبب به خوشبختی قیامت هم آید و خود آرائی سرانجام این دنیا و آخرت جگر تاجی بر این سالکها وقت غیر وقت یک چیز زندگی و آخرت	ملی و غیره نام جگر زلف و دنیا چرا و این فلک جگر است و دنیا مگر در کار عطر و عطر یک چیز و نه تنها اما سبب به خوشبختی قیامت هم آید و خود آرائی سرانجام این دنیا و آخرت جگر تاجی بر این سالکها وقت غیر وقت یک چیز زندگی و آخرت	کیا چون فی شو گویند که این بال عید عالم و این فلک زلف و نه تنها اما سبب به خوشبختی قیامت هم آید و خود آرائی سرانجام این دنیا و آخرت جگر تاجی بر این سالکها وقت غیر وقت یک چیز زندگی و آخرت
--	---	--	--

۱۴۸	غزل	۱۴۷
کاش آب کلا کعبه می تعمیر گارمین سکات کیون که گشتی شمشیر گارمین گردن گری بار تر عشق و جگر سینه پیشینیم آگین چنانی تسلسله زلف میل جز زبان پر جگر بر لبی علقه کلا کعبه آب دیوانه پر کلا کعبه کلا کعبه خود جگر بر لبی علقه کلا کعبه	اسد کلا کعبه جگر بی سیر گارمین دیوانه کلا کعبه کلا کعبه جگر بر لبی علقه کلا کعبه سینه پیشینیم آگین چنانی تسلسله زلف میل جز زبان پر جگر بر لبی علقه کلا کعبه آب دیوانه پر کلا کعبه کلا کعبه خود جگر بر لبی علقه کلا کعبه	کیا وقت تره گری من بشیر گارمین گاتنیم چنان خطه تقدیر جگر کشته تر عشق و جگر سجود اول کعبه دم قتل جلی سینه چنانی کلا کعبه یاد آتی می آید کلا کعبه گاتنیم چنان خطه تقدیر جگر جگر بر لبی علقه کلا کعبه
چرا جاتی من کلا کعبه دم تقدیر گارمین تحریر غنا و خطه تقدیر گارمین چشمه کلا کعبه جگر دم میری جگر جاتی تر تقدیر گارمین جگر کلا کعبه جگر طفا کلا کعبه جگر جگر بر لبی علقه کلا کعبه جگر بر لبی علقه کلا کعبه		

۱۴۹	غزل	۱۴۶
<p>عجائب سوز عشق سوزم شراب لایا جز پر حزن و جگر دشمن من جگر و جگر کعبه کلا کعبه کلا کعبه میهن پر حزن و جگر کلا کعبه کلا کعبه</p>	<p>ایجاز من عشق سوزم شراب لایا جز پر حزن و جگر دشمن من جگر و جگر کعبه کلا کعبه کلا کعبه میهن پر حزن و جگر کلا کعبه کلا کعبه</p>	<p>ایجاز من عشق سوزم شراب لایا جز پر حزن و جگر دشمن من جگر و جگر کعبه کلا کعبه کلا کعبه میهن پر حزن و جگر کلا کعبه کلا کعبه</p>

۱۵۰	عزل	۱۴
خندان همی هوانه جان آیین دل کو نه سر و مهر جان تو را گر شب با شتاب تو کو افتاد پس بیا که چون گویند یل دم بگو زلفون تو میری دل کو کجا غرق شک آیا کبھی بین کبھی حرج پر گیا سوز ذوق سو سوینم بین اتان هالی بین سو گیا غمی خوش گدگان	آنسو کل پری خوشی کی خزان جای من بین پری خوشی کی خزان روز و راج هر طری حسن شایان کر کوی جلد سر بر کویا پرتان کندار بیست سر که بتای این بین بین برق سان همیشه را در انتظار والا هر کس در دل بهر خوشی بین کرما جو رونی با نچایین کاتان	دیگر جوی سر جانده کی کمر کو خوش بعدا وصال بین بیجا حجاب میرا لکوری جوی پنا ترا کر آه شرفشان گداز آسمان پر دل غم سووه بین چاه سوز بر کمان کروی سوهر داندل ز مهر عشق پر هر دور که دست دل نکو ساقیا بینا جی حرج بین بین کز نه روی
۱۵۱	خبر خواجه که شرح آئینگی بگویند	نبدای آئینگی که شایان
هر پنج و شش هر بی بیخت خراب ساقی هر دو صبح جوی ماه بین پامال کر کی خاک کیا تو نشو رو بخیال کس مخور بین بهرام آتی بین میکنی که جوانان باغ اوی گلگون یار تو سن با دوست هر مغزش نه خوشی بین محال ای تو مشرب بر سر کات و انا	هرام هر قریب جویا بانی خراب عالم هر صبح خفن کا مشرب پرباب بی شل کرد و دهان خراب پیتیه بین جویا بانی کز ارب هر سووم بهار کا عالم شایان عالم در شیت کا هر سر کات پیری کو یاد کر تر بین خراب رکون جویا بانی کل کز نه روی	کشتا هر یار دیکجا چهره شایان آتا هر آسمان کز نه روی آفتاب خبر جهان بین تصدیر ساقی دم کر هر نماز سیری جویا بانی پر آینه ای صبح تصدیر ساقی دم سو وجود کا دریا کاتک بین پیتار نو کا حال عالم شب حال کا بین کیا بیان کر کترای هر روز صبح و لی هر شب سول
۱۵۲	عزل	۱۴
ساقی همین بین نقش عیام خراب آه کین جوی سر کز نه روی دریا فیض هر کس کف و کوب بیدار جوی قند خراب جویا برادر شل کا غده بادی و رقی	هر پنج و شش هر بی بیخت خراب کس که خواص هر کس کف و کوب شل شل کز نه روی جویا یار کز نه روی کز نه روی کما جویا بانی کل کز نه روی	زهر زفتا بین نگار جویا کاتب کز نه روی کز نه روی یار کز نه روی کز نه روی ریتا جویا بانی کز نه روی چیتا پیری دل کز نه روی

سشوق بیدارگی بر تیرین	او غنای قی بر تیرین کلاستین	پتیا چون یاد عارض تا جان چو کلاست	هر طاعت می کشی کاش بستان
آرام بگو بگویند کونین بر تیرین	زندگی جوین خواجه بر تیرین	هم روی بر تیرین تیغ نگار و رنگ	جوهر کمان بر تیرین سپهر آفتاب
ای خال بر تیرین سر چو چو بگو	تا کنی بر تیرین لایک ستار و تافت	کریا بر تیرین لب چو بگو	سبکده بر تیرین من چو بگو
۱۵۲	روزی بر تیرین بر تیرین کلاست	بکی چو بگو بر تیرین کلاست	۱۵۱
ره شک بر تیرین جویانه خواب	مستیا کج بر تیرین کلاست	ره شربت بر تیرین جویانه خواب	نهی شربت بر تیرین کلاست
سیاه چو بگو بر تیرین جویانه خواب	خفت بر تیرین جویانه خواب	اشی سوار بر تیرین جویانه خواب	رکاب چو بگو بر تیرین جویانه خواب
ساقی دوست بر تیرین کلاست	در کار بر تیرین کلاست	ای شک بر تیرین کلاست	لک بر تیرین کلاست
تیر بر تیرین کلاست	غیر بر تیرین کلاست	بیل بر تیرین کلاست	کج بر تیرین کلاست
مردی بر تیرین کلاست	مردی بر تیرین کلاست	ساقی بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
کین بر تیرین کلاست	کین بر تیرین کلاست	ساقی بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
انگاری بر تیرین کلاست	انگاری بر تیرین کلاست	جسط بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
ای بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست	جسط بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
مکر بر تیرین کلاست	مکر بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
۱۵۳	غزل	۱۵۴	۱۵۵
بعد تیرین بر تیرین کلاست	سری کلاست بر تیرین کلاست	فرمان بر تیرین کلاست	رونی کلاست بر تیرین کلاست
افشان کی بر تیرین کلاست	رشد بر تیرین کلاست	پروا کی بر تیرین کلاست	کافور کلاست بر تیرین کلاست
از گل کی بر تیرین کلاست	آبی بر تیرین کلاست	افغان کی بر تیرین کلاست	چتر کلاست بر تیرین کلاست
کوی کلاست بر تیرین کلاست	دریا بر تیرین کلاست	دیکه بر تیرین کلاست	قطرات کلاست بر تیرین کلاست
پایه شربت بر تیرین کلاست	چرخ بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست	هر کلاست بر تیرین کلاست
کلاست بر تیرین کلاست	کروا بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست	کب بر تیرین کلاست
۱۵۴	روا بر تیرین کلاست	آرام بر تیرین کلاست	۱۵۶
نکلا جود بر تیرین کلاست	لذت بر تیرین کلاست	آرام بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست
صدا بر تیرین کلاست	کل بر تیرین کلاست	افغان بر تیرین کلاست	نقد بر تیرین کلاست
کیا بر تیرین کلاست	کل بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست	ای بر تیرین کلاست

۱۶۳	ہو جو تو ای سرو قامت تو افکند آتش گرفت کردین لہر دین آیت ایچی او گلچن ہونی توسی چو گلچن آئینہ میں نگینا قی چشم سبکو کانی سخت دل میں جھپٹاں صفائیں سیر کشت آرزو گر فلک بجلی کر	عروش تہا عرشا عرش کعبہ بام جای وای تو کو کلام شمس آیت منش پلن جا چو یکس کدو آیت جا نیلو فر کینیک گهای سوس آیت آج کی شب چرخ بادہ رشون آیت زرنگ جو آورده ہوجا تا پر آیت سینکے شکوون دروون کا خون آیت	اکویندین شیشہ نام علی شوارین شکے جو رہ ماسر و ماسک آیت شور دریا کا نینق قوت تین چو تو نہائی سادہ غور و ک تو تیغ موج شور دریا کا نینق قوت تین چو غارین شک گنگ پر رشیک گنگ حوض نیا کا مونکوبی گدی جی عیب	۱۳۵	ہو کی تھی شعلہ شعلہ شعلہ شعلہ مردم آبی کیا کر میں غیون آیت شعلہ شعلہ شعلہ شعلہ شعلہ تو نہا تا ہی جو اچھل برہن آیت ہو کی تھی شعلہ شعلہ شعلہ شعلہ بشیر کر کہ تہا جابین برن آیت
۱۶۴	ہو جو تو ای سرو قامت تو افکند چو لپ پروانہ سانگ گزافا تو رات دن تہا میں رشک ہوئی جھلیا کیونکر گنگ کاشن شیشہ مردم آبی ہی پر پامال شعلہ شعلہ	کفر و ایمان میں صفائیں جای وای چو کینک بونشین آیت ہو جو تیری عکس شعلہ شعلہ کیا بنایا ہو مارا خانہ تن آیت تو نہا تو جو یون میان کرتی آیت سرتگر دریا کا دیوہ تو آیت	عین نام کرتی شیشہ و برہن آیت دماغ دل شور و زو شعلہ شعلہ روز دریا میں نہانیکو بنایا کیجھے تو نہا تو کسب میں برہن بخیر آئینہ میں یون جو اچھل برہن کونک کینک چو نمان لہریا کی سیر	۱۱	۱۱
۱۶۵	پر ہی کو چرخ منین عشق تہا آفت قرآن ہی سو ہی ڈرای غافل شیشہ دل پر کینک ہی عکس تصویر مردم پر جو نظر کی تو کلام تہا در بر شیشہ میں نرا ازل و انک	عرش ہم فرقت میں آواز تو گز سرت آجا و کوب کوش تہا آیت ناتوانوں گندی رخ تو نہائی آیت پیش آئینہ وہ جو خود آرائی آیت اک تماشا ہی نہ چشم تماشائی آیت سرو خود شیشہ تلا شیشہ بحرانی آیت	نگینا مثل جباب بحر دقن آیت چرخ شعلہ تو بنا لیکو کجا مجنون چھیاں پر میں تہا میان اروا بخت بیدار ہی پر زو تو تہا برہن نگینا خط سیر کا لکھنا گز مجھے دیوان کا کوہن مان شاکر تہا	۱۱	۱۱
۱۶۶	دل نازک پہ جفا کرتے ہیں بنے سبب جھکو خفا کرتے ہیں ہاتہ آتا نہیں تیرا چھلا روح ہر سو گے اسیر خست	ایوانی تو کرین سیر سامان عدم یونانوں سے دفا کرتے ہیں دیکھتے آپ یہ کیا کرتے ہیں سنت درو خفا کرتے ہیں قید پہ سے جو ہر کرتی ہیں	عروش لطیف ہنن بادہ پائی ہر وہ جھکو کما کرتے ہیں آپ شکوہ نہ سمجھے اسکو چشم ہار میں سر نہ دیکر تاب نفا راہ اخیل نہیں	۱۶	۱۶

دست کشائی کو نہ اندھا ہوئے	آپ سرتن سرحد اگر تے ہیں	تو ہی آزد وہ تو میں جیسے تھا	اس جفا پر ہی وفا کرتے ہیں
دشمن جان میں مبتلا شکوہ کر	موتوں میں سو گلا کرتے ہیں	کیا ہی نرت میں تھا آئی کج	سجود شکر ادا کرتے ہیں
ہونک میں نکمرا ہوا ہوں	وہی شوخوت غذا کرتے ہیں	تبر پر ہی نہ چڑھائی دو ہوں	شکوہ باد صبا کرتے ہیں
سچے دراز اب یہ زبان شیر	کرب ختم گلا کرتے ہیں	کتنے ہیں عیش اوٹھا دنیا سی	آپ بیٹھی ہوئے کیا کرتے ہیں
۱۶۷	غزل	۱۱	
ہزار بن سب بکرا کر تو ہیں	برسات کتب میں سکنا بنا کر تو ہیں	شب بقی ہی آگاہ کھنڈر سیاہ	کوشک فقر خج سیاہ کرتے ہیں
کبھی برہنہ جو کیا تھی تصور میں	سبب شال گدا تر شاہ کرتی ہیں	وصال شہید پیہر میں جان پیدا	یقین یہ کہ ترا شہنا کرتی ہیں
جواہر سر کوڑی پادوں پر لکھی ہیں	صلوح درد سر کج گلا کرتی ہیں	ترا لہر بحر گوارا تیرا دل نصیب	وہ دل لگیں جو تیری جاہ کرتی ہیں
دراستان قدس ہا گوشتہ گر نہیں	کر دل میں چید کر تیرا کرتے ہیں	تیرا کج عشق میں ہو کجا جان تاباں	یہا خدا سر گنتی شاہ کرتے ہیں
جنون عشق بلی یا کج کس تیاں	گلا ترخ جان بکرا گلا کرتے ہیں	چکر رہی کو ہر دین عشق ناہ	کجگو بیاریم آشکا کرتے ہیں
۱۶۸	جواناک اور تی جو مجھ پر سخت کی	غزل سرہ چشم سیاہ کرتے ہیں	۱۱
جو تیر نقش قدم رنگا کرتی ہیں	گمان چہرہ غور شہید ماہ کرتی ہیں	یقین سیت رحمت نہیں جا زائد	کنا ہگار جہنم گناہ کرتی ہیں
یہ پہل عشق تھا کہ میں جو کشتی میں	نواہل شمع طلب گواہ کرتی ہیں	ترخیاں تو آبا و بول ویران	حراب ملک آباد شاہ کرتی ہیں
کدائی میں چمکنا گاہ یا جو گاہ	نگاہ یا سب گورداہ کرتے ہیں	یقین شور قیامت چمک ہو تہا	کبھی چشمور مری داؤد گاہ کرتی ہیں
کسی سربا ت تو نہ کی کو کھانا	عین صفت ہر کشتی آہ کرتے ہیں	خیال میری بیاں ہر گنج چرخ	تجھے کو چشت ل خضر باہ کرتی ہیں
جو وصف زلف میں کج چمکا کر گلا	یقین طلقہ مار سیاہ کرتی ہیں	گلا خرقہ خم بیکی ہیں گردن	جسید بات کوئی کج گلاہ کرتی ہیں
۱۶۹	نواہل گاہ دو روز کی محبت پر	کہ عرش ساری میں ہی جاہ کرتی ہیں	۱۳
وصف ان باری کا بل ان نہیں	آگاہ میں سر ساری زبان نہیں	ہاتھ تیر گریں میں گریں گان	منزل میں شہزادہ ہر پرور ان نہیں
ہر شہر و نامہ ہر کچھ میں نہیں	خفا کی طرح نام تو ہر گونہ نہیں	اپنی فضا میں جو سرتان نہیں	کوئی سوا کت بیان و بیان نہیں
سر کاٹا مگر مری باتیں نہ کاٹا	دل خون کیا ہو باری کو خفا ان نہیں	سیت کا غسل بھانپ دی شہید	کیا سچ آب خجرقا قیامت نہیں
ہر دم چرخ زینہ فکر مند ہے	سیری زمین شہرہ آستان نہیں	دلی پر شمع مردن پر دانہ پرک	زنجیر و دوش بھی لگم فاق نہیں
کیا تربیت ضرور ہو کر خود ست ہو	تیر زبان کو حاجت سنگدستان نہیں	رہتا ہوں غل لبر کرم کشت حال پر	کوئی سوا مری تھپ مری نہیں
جسے کہی ہوئے اس کا یاد آئے	حال غلابا بل شمع و بیان نہیں	شدت شہر و دیہہ جو اتر آ	مدت ہوئی محی خضر زنگان نہیں
صدا کوئی ہو تو نہ آواز نہ لگا	اس مریں جسم تو آشیان نہیں	کر پھر آواز لگ کر شام کین عیش	پراں کو کجاہ رخ اگر آشیان نہیں

۱۷	غزل	۱۷
دریا قناعت آشنا ہوں ظہار ہی سی جوش آشنا ہوں چو سکتی تین تیراغ تک ہے ہا گو رہی صفت ہے یہ پوچھوں ہر شوقین زلف کی ہو توفیق کتنی ہو زبان حال ہو موت یہ تو سن عمر گزرتا رفتار	میں ہر جوش نثار ہو رہا ہوں میں دامن شوق میں بلا ہوں طاووس صفت عرو پا ہوں بالقوس اگر ہزار پا ہوں اس بحر میں موج آشنا ہوں میں درد فراق کی دوا ہوں کتنی ہو میں اب چراغ پا ہوں	میں عاشق چشم سر پہ ہوں دیکھی جو بھی جان کو دیکھے دیوانہ ہو ہوں تیرا جوش صحت ہو برآر کس طرح پا ہوں ستا نہیں ایکیت مرا حال کتنی ہو یہ موج تن سے ہر دم ای عرش زیارت کج ہوں گا
۱۷	غزل	۱۷
میں صفت شمع جل رہا ہوں بر پختہ ہو کر میں چاہوں کا فوری طرح اوڑھ گیا ہوں مچھلی کی طرح ترپ رہا ہوں	میں شب بھر میں دوا ہوں دیکھا اُن جان کو قاصد پا ہوں صدا کی سرد ہر یون سے دریا وصال ہو جو ہوں دور	آئینہ صورت آشنا ہوں میں اپنی جات تھا ہوں فیروز کی رنگ مر گیا ہوں سندی کی روش ہو ما نہ تھا ہوں
۱۷	۱۷	۱۷
ای خاک سوز غم سی جلتی ہیں گامیان کما کی کو کہن نے کما چشم گریان پیش گر بایں ہے باد قد ہی جو پہا روشن کو پاؤں پری سر رقیب اوٹھا صل گوڑھے ہو تھیں کیا ہی لاکھ چہر کین یہ مرغ جان صیاد ہر پردانہ جسم ہے فانوس	ای عرش سی غبار خاطر دراغ خورشید سے بدلتی ہیں لبش میں ہو سلی و گلہی ہیں دراغ دل پر چراغ جلتی ہیں شور مانند شمع ڈپلتے ہیں ورنہ دو چار ما نہ چلتے ہیں گل ہی کپڑی کہیں لپکتے ہیں کب تری دام سے نکلتے ہیں استخوان نسل شمع جلتے ہیں	پتلا میں خاک کا بنا ہوں نہ گریبان چھپی نہ دھن دشت کون شک ہمار جاتا ہے راہ الفت شمس عابدہ تیغ کشہ مار زلف ہے عالم بت ہیں ہر دم ورنہ نالوں سے نہیں علی گور لڑ اسفل سے نخل نامہ میں نخل کما سے امید یا علی کلو چشم عالم سے
۱۷	غزل	۱۷
دل سے جب نانی کچھ نکلتے ہیں اگر لگی ہو شہر جلتے ہیں ہر قدم میری خاک اوڑھتی ہے اب کیا جو اس جلتی ہیں		

<p>۱۵</p> <p>آفتاب باغ مثل ماه گسل بنین طبع عالی کسین شربت در کجی سبب خون کاهی بود باده شادان ز کت کور کرد یا شیرین و کویه دو چرخ فانی شاد و زنده دل و سر و کمر خاک بر جام کین کس با جوهر غنیم بود در جوش کور کین پر کین شیرین گاند</p>	<p>۱۴</p> <p>آینه خورشید گدازین کمال چاند کله آسمانی پرین بر آسمان خلعت دانه چینی چاقو قاتل بعد قتل جوهر کج چلیک یزدان پتی بنین آگهی کج کج کج سایه بنین نه خرق آرم کج شب جوهر دانه و عده و کج کج زدم نه خاشاک کج کج کج کج باز کج خنجر ملک عدم سے بار کج عشق میں آتش کی گداز کج کج کج</p>	<p>۱۴۵</p> <p>آسمانی ہی جنین کوئی بفرستین مطلق خوشید کج کج کج آب ز بنین کج کج کج کج کج کج کج کج کج تیغ فولاد میں ہی آتش کج کج کج آئینہ خورشید کا تجلی کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج یہی ہی کج کج کج کج کج کج کج</p>	<p>۱۴۶</p> <p>خط ہی نکلا جواب خط نہ لکھا کسی کج کج دانه کج کج کج چاند ساندہ کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج آتش حن جب بکری ہے خون ہوتا کج عرش کج کج کج</p>	<p>۱۴۷</p> <p>کج کج</p>
---	--	---	--	--

میخیزد که از چو چنگل برآید و سرگردان که تمام ترش بیند ازین بار سرگردان توده قابل بود که مقصودش ازین خفت جانان در سوختن تانگ	جامی بر سرین پیش که سرگردان پس هر مردن بر خط مسطر سرگردان شعب هر تودا بر دانی پس هر سرگردان سرین گشتا پیشی ازین سرگردان	کشتی قاتل تری تودا سرگردان بری زلف یادگشتان سرگردان ایک تودا جوارشین سرگردان سرباز کاک کانی گانی مادی	چرخ اکتب هر سرگردان خاک کی بخی کفن تودا سرگردان شانی تودا سرگردان تبع قاتل سرگردان
۱۴۷	یون عرف افغان گوسوی یا عین	گوشی بین تا کو سرگردان	۱۰
مسدود کردی بین قیامت سرگردان جلوه دیدار بین سرگردان وصف زلف سرگردان جلیلین گشتی سرگردان خون پیشی سرگردان	زخم بین تیر بر سرگردان ایک بی آفتاب سرگردان عین بی سرگردان بروق بین سرگردان بین رگ گل کی سرگردان	بسیج بین سرگردان ایک بین سرگردان سیری سرگردان بازو سرگردان عشق سرگردان	کوه جانان سرگردان تودا سرگردان تیری سرگردان جلیلین سرگردان سانی سرگردان
۱۴۸	غزل	غزل	۱۲
هوا که سرش در کوه سرگردان نام ایند هر سرگردان چرخان سرگردان تا توان سرگردان کوه سرگردان حسن سرگردان	زیر عالم سرگردان قامت سرگردان شکری سرگردان سرگردان امریا سرگردان کوه سرگردان	ناک سرگردان یادار سرگردان بخت سرگردان تقریب سرگردان دعوت سرگردان عشق سرگردان	کم قیامت سرگردان اب بی سرگردان عمر سرگردان سایه سرگردان داری سرگردان ایک سرگردان
۱۴۹	غزل	غزل	۱۵
یزد سحاب سرگردان دکتر سرگردان کوه سرگردان تیری سرگردان کیا سرگردان	چرخ سرگردان سرگردان کوه سرگردان سج سرگردان خبر سرگردان	اسعد سرگردان سرگردان تودا سرگردان تودا سرگردان پس سرگردان	سرگردان تودا سرگردان تودا سرگردان تودا سرگردان تودا سرگردان

استعدید و چون تیار داند شکست	پیش از اندک بی شوشی که گزند	چاند کله اوج و کیداد اندل جانبارا	سیر و اهل ملک بجز اعظم زمین
۱۸۰	عش دریاگر بیل بی و گزارد	بی شد غمی زمین بجز شمشیر	۱۱
گلشن بیاویز و کنی بار اگر زمین	هر و بیل آشیان و نفس هم	کون به عالم چیکو بار تر اف زمین	کون به آسمان بهشت بکی غم زمین
خیر کی می گوید ترک به کدم زمین	دیکه تیا ایدک با نام زمین بایم	روز و وقت تاری از دشت بباران	کرک شتاب بجز باره اعظم زمین
بارگاه کا کلاهی ز سر کلاهی بزمین	ایک خبرین بیل بیکم زمین	بانجی و عاشق روی عرق فشان بار	اون بی کل زمین ناسور بزمین
راز می گویند بزمین دغل و غیر	خامنه کاغذ عبارت ذرا هم زمین	جان بختی به ده اک تیر قالی لگا	کون بزمین بجز خنده آتش دل خرم زمین
آید بیکم زمین کلاهی بزمین	ایک بزمین بزمین بزمین	ماه کامل بی نظر آتاز تر اف زمین	کون به زمین بزمین بزمین
۱۸۱	این هم شوشی و پیشگاه زمین	محل بزمین بزمین بزمین	۱۳
عش کجاست از دل اندک حیات	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	تین شمشیر بزمین بزمین
دیکه کجاست بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
سینه سوزان بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
ما که کجاست از دل اندک حیات	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
چاند کله اوج و کیداد اندل جانبارا	سیر و اهل ملک بجز اعظم زمین	چاند کله اوج و کیداد اندل جانبارا	سیر و اهل ملک بجز اعظم زمین
۱۸۲	پیش از اندک بی شوشی که گزند	چاند کله اوج و کیداد اندل جانبارا	سیر و اهل ملک بجز اعظم زمین
تیر نا بزمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
غیر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
گلشن بیاویز و کنی بار اگر زمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
اک جهان بی بار آید بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
مین و دهر بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
حسن و دهر بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
ناوک کان بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
ایک جهان بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین	هر و زمین بزمین بزمین
۱۸۳	پیش از اندک بی شوشی که گزند	چاند کله اوج و کیداد اندل جانبارا	سیر و اهل ملک بجز اعظم زمین

خیر و خیر زلف سپید بکرین چو کلاه بی باک دای بکری سنگی صبح چرخ چهارم پر بایست ساقی بلبل بی بدین باریان بکر هین کج بخت فرت تار سے	زخم شکاف فام کو بی شک بکرین ریوانی هین تری اسی طوق بکرین زده اگر شک یک یہ خورشید بکرین شتر جابج ہین تہی سو بکرین کیا سر جابجین جودہ کو کیا بکرین	دیکھا بدین بکرین دیکھا تو نظر بکرین سر بکرین تہی بکرین بکرین بکرین ای سر بکرین تہی بکرین بکرین ہو تانہین ہر زخم و بکرین بکرین دیوانہ شک بکرین بکرین بکرین	کیا زلف بکرین بکرین بکرین پانی چرائین زخم اگر ہم بکرین رور کی تاک بکرین بکرین بکرین جرع تانگی بکرین بکرین بکرین جکوبی بکرین بکرین بکرین
۱۸۳	ہین تار غرض متا نہ غرض سے	پانی سے تریا بکرین بکرین	۱۳
دقمنی بی بکرین بکرین دم بکرین بکرین بکرین رکین ساقی گل و طوط بکرین تار زلف عاشق قاسم بکرین کون دود کا شین بکرین بکرین قد و زون بکرین بکرین بکرین	باریان بکرین بکرین بکرین روز تازہ شمع ایا بکرین بکرین اصف می بکرین بکرین بکرین ذکر قری ہین بکرین بکرین سرم نالی بکرین بکرین بکرین صع سر بکرین بکرین بکرین	چاندنی بکرین بکرین بکرین نکرین بکرین بکرین بکرین کینت بکرین بکرین بکرین دل بکرین بکرین بکرین بدل بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین	شب بکرین بکرین بکرین عمر بکرین بکرین بکرین ہین بکرین بکرین بکرین نہشہ بکرین بکرین بکرین رخ بکرین بکرین بکرین رنا بکرین بکرین بکرین
۱۸۵	ہم بکرین بکرین بکرین	ستند بکرین بکرین بکرین	۱۱
منہی بکرین بکرین بکرین یعقوب بکرین بکرین بکرین نسبت بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین اک بکرین بکرین بکرین	بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین	تیرا بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین	ساجی بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین
۱۸۶	وہ بکرین بکرین بکرین	بکرین بکرین بکرین	۱۳
رکنا بکرین بکرین بکرین عشاق بکرین بکرین بکرین پرس بکرین بکرین بکرین تاگو بکرین بکرین بکرین نہشہ بکرین بکرین بکرین	بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین	بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین	بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین بکرین

[illegible]

تسلی که کارهای کاشی مردم کو	بنا قدر محل خیریه بی بسیار قیامت	دلالت بر ناله پندش از نانی جو	نهان شش گشت در گیم فیلو قیامت
فرسنگ کار کزین بی بیارنگ	مگر تعلیم جلا دی از نینج تارک تری	موی بوی که در گدازان چادر کمری	بجای وین بر چایید و پیریدار کزین
۱۹۰	امیدان نو قدوس و زکریا شش	کسی در سوبین اینین ششاد کزین	۱۵
سرت کبی گریح تصادف خبر نو	اچا جوهر مرخص دوا کو خبر نو	پاهال سهر سوس کت پاکو خبر نو	دل غلظت و اندرین هو خاکو خبر نو
ست کردن تو زلف دوا کو خبر نو	ایسی بایستین دوا که یلا کو خبر نو	عاشق به نینج به کبریدن نور ظلم	میری و خاکو تری جفا کو خبر نو
یو چشم سهر گین سکر و فغان نو	دوختن نو نگاه جفا کو خبر نو	بر باد هوا کرتن خاک زین کو کجا	دیو در گریز تو بسا کو خبر نو
هنگامی که یو کمال سوس بنام خبر نو	گر گوش گلین با دو سکو خبر نو	کسیلوت جفا بی سکر و طراری	چهار چواری دزد جفا کو خبر نو
دست نمون تنگ آبی اگر خیال	بلای سلیم و زین سکر کو خبر نو	سهر شش سان کتی تو ز پیران	گمشای اپنی بی سواد کو خبر نو
بندگی و فضل سکر و گریه بی خبر نو	ای بحال سکر و کز خبر نو	ایا و ج خوشن شکل شکرینا ک	گریه و مستف جینا کو خبر نو
دو تاوان سکر و قتل کز جفا حیات	کیا تیغ و یار جوهر جفا کو خبر نو	ساکون جفا کو بست گشته کو خبر نو	کیا گر کار روان که دراکو خبر نو
۱۹۱	کر خون غرض شاه تیغ نگاه	تقدیر خیر سوبین کو خبر نو	۱۱
بقی و باران کاسا یا و دلا تی	نیکو غیر دوت جیم جگر و دلا تی	غیر کو سول کسین ال بلا و دلا تی	لاد و نینج سوسین لایا تی
اگر تیغ نینج چون کو جفا تی	خاک بی سکر و بارت و دلا تی	حدی سکر و بکر جشکر و دلا تی	سپیدان کله کی مردم کو دلا تی
شیخ و دیر و جیم و کز تی	چو کز جی سوس کسین و دلا تی	سهر شش خاک سوس کو خبرین	بی نون و تنگ کسوس جیم تی
مرد و سکر و دلا تی	تم اگر گشته سیاه جلا تی	سکر و دلا تی سوس سکر و دلا تی	کاسین اور و دلا تی
چکر و دلا تی سوس سکر و دلا تی	نیکو تیغ سکر و دلا تی	موی لایان بی محبت سوس سکر و دلا تی	جان لایان سوس سکر و دلا تی
۱۹۲	فکر و دلا تی سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی سوس سکر و دلا تی	۱۱
شیم سوس سکر و دلا تی	نیکو سوس سکر و دلا تی	گل کز سوس سکر و دلا تی	بسیار کز سوس سکر و دلا تی
سوس سکر و دلا تی	خون سوس سکر و دلا تی	ایکدین سوس سکر و دلا تی	کاسین سوس سکر و دلا تی
کس کس سوس سکر و دلا تی	کون سوس سکر و دلا تی	ایکدین سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی
دستار سوس سکر و دلا تی	کس سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی
۱۹۳	شعر سوس سکر و دلا تی	کس سوس سکر و دلا تی	۱۱
کاسین سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی	سوس سکر و دلا تی

گر کردن من به بیدار نام آتش بویان در دل بزم عالم کو که سو پرده بستی چوب جلد و چوب زهر آگ که چو دگر آتش بخت	سوزان می باشد نفس سیر حسن زار کو نیل که در آن کلام خورشید فاکر کو خشم می بین که عاشق دست در کو کین باقی سحر نیت زبان مار کو	عشق کائنات عشق و دلین و دل یکدیگر شش و کاندگی زمین پر میت و سیر کند چو این بر گیا آب دانه آگ می آید در زلف د	بلبلین شگل کس چایین حلقه زار کو نقش با آتش کیمی خط بر کار کو بگردن تری و بیکد آینه رخسار کو دانه گهرین عکس رخ آتش خوار کو
۱۹۴	خشم بکاک چو شون و زار سینه ای جان یون کل که بک بخت نو دلکی بختی ناک چو پانه جگر نو شب گندی نوت وقت نماز سحر نو	رتبه گلگیر بر آتش سیر سوزناک از آن گرم خشک بوی چشم تر نو صندری از کوه سخت زوایا خن نو یکد سهره و بین تیغها و چو شوی	۱۵
۱۹۵	خشم شش سوزان ناکه شمشیر خون منت کانه بانی فاخته شمشیر خون پیاده نیامین شمشیر ناکه شمشیر ای که در شمشیر ناکه شمشیر	از آن گرم خشک بوی چشم تر نو صندری از کوه سخت زوایا خن نو یکد سهره و بین تیغها و چو شوی کستی بین چو بکر که عالم جان	۱۶
۱۹۶	سوزان ناکه شمشیر خون منت کانه بانی فاخته شمشیر خون پیاده نیامین شمشیر ناکه شمشیر ای که در شمشیر ناکه شمشیر	از آن گرم خشک بوی چشم تر نو صندری از کوه سخت زوایا خن نو یکد سهره و بین تیغها و چو شوی کستی بین چو بکر که عالم جان	۱۷

مچھو کا غور نہ دیا انا کہ نہیں انجام نہ دیا انا کہ نہیں اندر کہ عشق بلیل بنیا کا اثر مصلحت سے فتنہ بنایا ہے کہیکہ شربت میں کوئی نہیں	تو دیکھ کہ انا کہ نہیں خیزا رہا ہے خندہ جام شراب کو خالی نہ رہا ہے یہ بیل کا کلاب کو مست ہوئے ہیں یہ بیل کے توڑا ہے یہ بیل کے	نہیں ہیں کہ وہ نہ دیا انا کہ نہیں ایک بیل کے جو شربت میں فرہ جو داغ جو کا عالم کو دیا ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں	دیکھیں کہ روز شرع آفتاب کو حاضر ہے یہ بیل کے ایک بیل کے جو شربت میں غنہ کو گناہ میں ہر بندہ جو تیار ہے آفتاب کو
۱۹۷	دم میں کیا وہ شربت عالم کو بیکلام چاندنی کے اندر میں کو بیکلام چاندنی کے اندر میں کو بیکلام چاندنی کے اندر میں کو بیکلام	ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں	۱۱
۱۹۸	سنا خوشید کو بیل کے شربت میں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں	ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں	۱۲
۱۹۹	دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں	ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں	۱۳
۲۰۰	دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں دیکھ کہ انا کہ نہیں	ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں ایک بیل کے جو شربت میں	۱۴

دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون خدا را بیاورد غنایم بر رخ مست	جانا سو طبعم بر او دل آگاه کو هر کی آگای گن گن نه در کیم ماه کو	هر غنعت غنعت بی بی بی بی بی او کی غنعت آید بی بی بی بی بی	شدم قی بر گن گن گن گن گن زنگ غنعت غنعتی که با گاه کو
۲۰۰	غزل	۱۰	
دایه کما در کما در کما در کما آه کاشد کما در کما در کما	بر هم چیدان کما در کما در کما این کما در کما در کما در کما	شرفش بجان ناکمیل هوا نیم بر نماند نارنج سوزان کما	کما در کما در کما در کما چیدان کما در کما در کما
چشم جان کما در کما در کما بیز قاش ز کما در کما در کما	صحت بخیر صحت بخیر صحت بخیر چشم در کما در کما در کما	اگر خیال تمام کما در کما در کما عشق کما در کما در کما در کما	چیدان کما در کما در کما سرد پری کما در کما در کما
میزد کما در کما در کما در کما	اگر کما در کما در کما در کما	شرف کما در کما در کما در کما	بر کما در کما در کما در کما
۲۰۱	غزل	۱۱	
هر کما در کما در کما در کما دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون	اگر کما در کما در کما در کما دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون	دایه کما در کما در کما در کما عشق کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون
مردم چشم تانین را نیک بر طبعم برهون میزد کما در کما در کما در کما	چشم تانین را نیک بر طبعم برهون چشم تانین را نیک بر طبعم برهون	زنگ کما در کما در کما در کما ای کما در کما در کما در کما	دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون
۲۰۲	غزل	۱۲	
ای هر فاخته کو تو بر خیال ای هر کما در کما در کما در کما	اگر کما در کما در کما در کما اگر کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما
کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما
۲۰۳	غزل	۱۳	
جای آگای کما در کما در کما قیوت قیوت بر کما در کما در کما	دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما	کما در کما در کما در کما کما در کما در کما در کما

کسی که سینه بزرگ و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز	نیایدنست کسی که پاهای دراز و کمر باریک و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز	کسی که سینه بزرگ و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز و پاهای باریک و کمر باریک و پاهای دراز	۲۰۴
جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو غیا نمنده نوزین میمنه عشق فل پرنده بین درم خیال زلف بر جلایب سوز عشق بیک آنسو شکسته جا	جستم جانتا بوی عشق ارنگ مفر کو جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو	هستایست زیا که روانه شود جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو جلایب لگی شوکر جویتری پاتوس کو	۲۰۵
فراق دوست چرخ کا پایی گردن کو خجی سون گل جویتری پاتوس کو برین بل کمر شسته زلف بر سینه باغ من زلف بر	فرون ستر شمشیر سبک و سبک نمین کپسایه قامت نسبت گلشن کو سرساغ جویتری پاتوس کو یقین بر خار غریب و کردی باسنون کو	کیا بر خطی اگر کسی شش گلشن کو رو لایا شکی بار کنگ طرح و کمالی بوش کو و دیوانه مون شو کمان و کمان رقیب تحت جاک کمال گلشن کو	۲۰۶
دل ناپوس خورشید حیاتی جویتری پاتوس کو چما آنکسید و افشیدین جویتری پاتوس کو بزرگ لگی سوز کمری جویتری پاتوس کو صمیمین پنهان و جویتری پاتوس کو	بیت خنده که کسی جویتری پاتوس کو رو لایا شکی بار کنگ طرح و کمالی بوش کو نمین کپسایه قامت نسبت گلشن کو سرساغ جویتری پاتوس کو	کمانه در روشن یاد کمانه در روشن کمانه در روشن یاد کمانه در روشن کمانه در روشن یاد کمانه در روشن کمانه در روشن یاد کمانه در روشن	۱۵

بهر کجایان زمین که گشته این دنیا نزدیک قتل می شود و پیش از آن تو را کار کار دل بد زهرانی	کیا بنام سون سبک بر سلمان کو سر زنده دو کار کی که گشته این کو که هستی نیستی قتل را که زهرانی کو	مبارک را شیر پری می کشد از این دنیا بهر کجایان زمین که گشته این دنیا بهر کجایان زمین که گشته این دنیا	جوانی بین کرتی تو زهرانی کو مبارک را شیر پری می کشد از این دنیا بهر کجایان زمین که گشته این دنیا
۲۰۷	تو را کار کار دل بد زهرانی بهر کجایان زمین که گشته این دنیا	۲۰۸	بهر کجایان زمین که گشته این دنیا
۲۰۹	تو را کار کار دل بد زهرانی بهر کجایان زمین که گشته این دنیا	۲۱۰	تو را کار کار دل بد زهرانی بهر کجایان زمین که گشته این دنیا

پیش کی شهر بگویند شمشیر	کیا رخ ویا گل نی لای لای می	تو دسکو گویا شکین چو دال	نرسند گل رنگی شک من کو
جن او سپهر چرخ بگویند زخم	کیونکه کون برالم چاه دهن کو	برون هر میدانم کو بخت چرخ	غربت بین کی یادری می بین کو
چران ده برون تصویر بر عکس	چی بر کو دو کیهون تری آینه تن	ای ستای گفتم پلا پاده کلنگ	سرشیر کیا ابر بهار سنی چین کو
۲۱۱	من خاک بر او مشی جان چو بخت	جستنج بر او بر کو حوت بخت	۱۹
حیرت افرا خط جوهر کبریت	موی گی باطلی تصویر پشت آینه	ای کمان برونی تصویر پشت آینه	روی تیر آه بهنگا بر پشت آینه
او میکند چای جیتی بر پشت آینه	شکل طوطی بر الی تصویر پشت آینه	او میسید بی بگی تصویر پشت آینه	عکس آن جوهر بر تصویر پشت آینه
شور آینه شیرین چیده می گوئی	کوبین بر چو شیرت بر پشت آینه	آب آینه سو دریا آینه کی گویی	ای سکه خاک کی تصویر پشت آینه
او میکند رکاب رخسار دایه	دور بر او مری زخیر پشت آینه	عکس آینه بیغ تصویر پشت آینه	عالم حیرت بین تصویر پشت آینه
ساده بر چرخ آینه کی چرخ بخت	او میکند رخسار تصویر پشت آینه	آینه بین کو بر تصویر پشت آینه	منه پاکرست کی تصویر پشت آینه
ساده بر چرخ عکس بر پشت آینه	کون کی حالت تصویر پشت آینه	آینه بین بیکر دیکتا شین	ملک کند بر او جاگیر پشت آینه
بار کی آینه ز فو کی چرخ بخت	زینت فتراک چرخ پشت آینه	عکس بر آینه شکل سما او گوی	کافه باغی تصویر پشت آینه
۲۱۲	خاک عاریت ما بسودا گل عطر	سودا حلقه زخیر پشت آینه	۱۳
کشتن دل کی هوگی اگر رفته رفته	و ده است آینه کا خودا بر رفته رفته	بر او رخ جگر رفته رفته	منه بوی جیس قمر رفته رفته
صوفی دان پیشتر رفته رفته	سوی عیب آخر رفته رفته	بوی حلق بران سر رفته رفته	کر بر شام جیس حور رفته رفته
دین تنگ می نه دیشام کللی	بند پی تنگ می کر رفته رفته	بوی جی جی تری به برشته برستی	پیر باون کی طرح سر رفته رفته
پنجه کی سنی ام گیسو بین اگر	ده بالی کی بلی کر رفته رفته	جاگر آب بوی چشم تر بوی سنی	منه بین هو بانی کر رفته رفته
سرنی آله دل بین تاثیر آخر	کیا آه سنی بهی اثر رفته رفته	حججه در سو قالی کین می بین	نه آجانی تنه و سپر رفته رفته
بر او آگ پیکان به سوز جگر	جستنج قافل که بر رفته رفته	سکینه بین بکیتی بین باغ جهان	شجر رفته رفته حور رفته رفته
۲۱۳	چک کر چله عیش جودم میری	سوی شمل بر رفته رفته رفته	۱۲
کولی عیش کولی دم جیم جیم جان با	اوی دو جاگر کوی و شب جان با	مگر کی بین جاسه رنگین عروسی	گل کا دهن غنچه کار میان با
ایچون شل نهائی تن بران سر	در من چرخ و نه کار گیسو با	دین خیرا بر تاسی زان شب	کیر تانی بین کی نه سلمان با
شور حشیر کی تیو کوی بین	کونکو کوزی چشم غزالان با	رخ به زلف سیاه چهره چرخ	کافون سرنی دهن جان با
حلقه بر دلی آفر کو بانی دم	حلقه جلی جوی شمشیر با	خواب بین بکیتی بین باوان	دکینو کوزی سوز ان
تخته کر بر بخت سیله کی جگه	مور باقی بون بران نه سلمان با	سر دگر آگرم سپهر کوسو بین	ای جان کجده من مستان با

کچھ ہمارے رنگیں نہیں ہیں	مشر فرورس ہنگامہ گنگاں ہنر	آویست کی نہیں ہیں آتش ہنر	حیف کوئی نہیں اس عہدین ہنر
۲۱۳	غزل	۱۱	۱۱
رنگیا با جبریں سدا مہیاں ہنر کوہ دیر تری نام ہی آباد ہنر صبح کو ناری خاک نہیں ہے تھی ہنر صورت دیدہ تصویر ہے سدا ہنر خانہ ویران ہر وقت کیوں ہے ہنر	نرنا حق گرلن بار نہ زندان ہنر رنگیا ایک بار دل ویران ہنر ہر پیر میں رہتے نہیں ہیں ہنر کہ کئی تن میں فقط دیدہ ہنر روح جنت کو کئی یون ہیں ہنر	جی میں کچھ مجھ پر نہیں ہنر پیر یزید پرہیز مار گیا ہنر شہرک بھینڈا نہ تھا کوئی ہنر ماہ و شام سوئی ابو قاتل ہنر وہل کیوں نہیں ہے جو خاک ہنر	کہ نہ رہنے پر ہو نامہ عصیان ہنر ہی اچھی صبح و شام غریبان ہنر نہیں جگمگ کر جو عالم مکان ہنر او خیر جو کوئی اسی شب ہنر رنگیا ہر شہر غریب پریشان ہنر
۲۱۵	غزل	۱۱	۱۱
آزاد سر وہی قد بالائی سنے رواں طرح گنگہ دون پت پت ہنر ہر گل کا جو گلہ فرمیں ہنر عاشق چھری ملک پہ نہ ہنر نہ کہہ نہ شمع بجلی کر ہی ہنر	اسفل نزل سو بہت ہو اعلیٰ ہنر خیر تھی جا کا دریا کے سنے گلزار پر کھلائی ہو اعلیٰ ہنر ہوشت تو قاب چاک سنے ہر خیز کوہ طور ہر سوی کی سنے	انہر حال کر ہی ہنر دل کو خیال گرس خورد ہنر شاہی چہر میں ہنر آئینہ پر ہو گلشن ہنر ناوٹ نہ مارا دشمن پکارتی ہنر	سندھ ہر نزل سے عالم بالائی سنے ابریز جام بادہ ہر سینا کی سنے صیاد و دام و دانہ و خفا کی سنے سنبھل نہ رہتے ہو سنبھل کی سنے یاد دہا ہی ہنر تہ بالا کے سنے
۲۱۶	غزل	۶	۶
اپنی پریشانی ہر بار ہنر چشم شہدائی گری زلف دوتا ہنر بعد ہو چہرہ جانا کی مقابل ہنر خون کی ہر چیز تیا ہو تو غم ہنر غفلت قلب ز یاد میں ہنر نہل ہر چیز شہدائی نہ ہو ہنر پاؤں جہاں گرجی ہو کر ہنر کیا بیاں تہر اسکا عکس ہنر	انگلی دو دیدار خدا سے ہنر سنا ہو گا باد و گلابا سے ہنر چاند نہ او کی ملائی گت ہنر کہ دواستہ میں ہنر ہرین سجدہ کری بت کو ہنر دعہ عمل جو اظہار ہنر نہر سر کچھ تسلیم ہنر سیر عراج کی محبوب خدا سے ہنر	جھک گیا وہ حسن ایسے گدا ہنر تو ہر اک فعل اعلیٰ کا ہر زاق ہنر بعد ہی کہ کیا ہو حود و داری کا ہنر شوق گل صورت میں ہنر تخت تاروت روان ہنر شہر فی شہدائی ہنر روبرو سے ہنر دستگیری ہو ہنر	خمر ہر زلف دوتا ہنر آؤں ان سگ پہنچتا ہو ہنر سقم کچھ شہدائی ہنر صعود ہنر شاہکیہ میں ہنر زنگ لائی ہنر علم خاتم میں ہنر ہوئی ہنر
۲۱۷	غزل	۱۰	۱۰
کچھ ہمارے رنگیں نہیں ہیں	مشر فرورس ہنگامہ گنگاں ہنر	آویست کی نہیں ہیں آتش ہنر	حیف کوئی نہیں اس عہدین ہنر

<p>۲۱۸</p> <p>میر کو چاندی سے جو تھوڑا کھائی ہوئے اپنی حیران کو بھی تھوڑا تو دکھائی ہوئے خبر وصل جهان میں جو نائی ہوئے تونی کو خوش ترین تھوڑا دکھائی ہوئے اسی پر بعد فنا قبر پر پائی ہوئے آئندہ دیکھ کہ تھوڑا تو دکھائی ہوئے</p>	<p>۲۱۹</p> <p>نناک پارو کی سر مٹانے جو آئی ہوئی ناتواں کیونکہ تھی کہ نہ مند کھلاتا اپنی بیل ایل تو کچھ کا جو سناہ کھتی طعن کیا بیل بدشعورم و حید کرتی ہو سنگ طلاق کھنڈہ در در سر شوریدہ گیا سیکڑو قہر نہاتا جو حبت اسی منعم اسی پر تھوڑا جو عرض حید کی دیتا جو خدا</p>	<p>غزل</p> <p>۱۳</p> <p>اصل کا نقل ہو کر کارروائی ہوئے بعد موت ہو کر گھر کو دکھائی ہوئے اتنی شہر تو دم مرگ آتی ہوئے سرکشی نرم جهان میں جو خوش آتی ہوئے اگر خدایا نازک میں لگائی ہوئے گزشتہ ہی میں ختم ہوئی ہوئے</p>	<p>۱۴</p> <p>جان تباہ طبیعت کسین آئی ہوئے سخت جاکے عرض کا شہریت چڑھا میں نے جیل و دم قتل نہیں م مارا تشنہ کاسدینہ لگا کر کوئی غمشیر کا ہاتھ سن تیرا کا جلا تھوڑا جو شکستہ ہی ہے تیرے زانو پہ اگر دم نہ کھلتا میرا ہر دم کو ہر دم کا عرش توانی خنیں</p>	<p>۲۲۰</p> <p>بہت سنگین جو کیو خلق خدا تھو اپنی دل سے ایسا گریا تو تھو قد دکھا کر جو سولی چڑھا تو تھو ایسا دھن دھن بھی تھو میں غلام تو تھو</p>	<p>غزل</p> <p>۹</p> <p>اہل جوہر کو تھو خلق کو سکھایا تو تھو تیری قدر تو کتنا شہوئے کیا دیوانہ آج خبر ہو جہان نہ پری سیاحی ہے رات بکرتی جو رانی کی طرح شہنشاہ</p>	<p>۱۵</p> <p>میر کو چاندی سے جو تھوڑا کھائی ہوئے اپنی حیران کو بھی تھوڑا تو دکھائی ہوئے خبر وصل جهان میں جو نائی ہوئے تونی کو خوش ترین تھوڑا دکھائی ہوئے اسی پر بعد فنا قبر پر پائی ہوئے آئندہ دیکھ کہ تھوڑا تو دکھائی ہوئے</p>
---	--	--	--	---	---	--

۲۲۱	کسکه میوه نیا فی زمین بی عرش غل	سکه ایسات کا ایسا ہی تھا یا تو	۱۱
بخت خرابیدہ کو پیر پیر چکا یا تو	ای جو ن مراد سداہ جلا یا تو	خاندن دل میں چرخ الگ جلا یا تو	
زردہ دگر رکماواہ بلبل ازہا	رو کو خاک میں آ جسم جلا یا تو	جانہ ہی تیر سی تاج کما یا تو	
کروٹن خاک کی تیر خشتہ التوبین	کسو توار کر سایہ میں جلا یا تو	عوض آب بقا سر ہر پاد یا تو	
غسل میت کا دیو خاں بجکو نکل	عمر کو صحت شام نہ پنا یا تو	دست ابرہہ میں من دلا یا تو	
چاہ کر ای دل و ان ست ہر جان	نگاہ ناموس کیوں نہ کھنا یا تو	اپی گھر کا چھوستانہ تبا یا تو	
	عرش کر شکر خد عشق طہر دکان	کسی نمود کا احسان او تبا یا تو	
۲۲۲	غزل		۱۶
پرو انگو کر شمع جلا دی تو بجای	آتش کی سپریش کی جنم ہی نہ را	شیشہ کا کجی را طوس کی بجای	
جادوی اگر چشم نگہ تیر قضا ہی	قامت جو قیامت تیر زلف کی بلا	دولت ہو جس شخص دیوانہ ہو اس	
اس نگ بھون کن گنیں گنبد	ساروق سو زیادہ خطر دند خاں	ہر رنگ میں قیاس میں علی بن کما	
کسو جو کجی چشم کیوہ ہی رختی	زلف کو چو دی شک تیر شب جلا	تو باہر گنا قلع مینا ہی کا ست	
برخیز خضر نہ تیر تیر شک سیما	اوس چاہہ زخمندان میں گراں لب	برتاہن میں را اس عرقہ را تخم	
زخیر طلا آتش سودا ہے زخیر	آہیں جو ہر سوخ الگ میں نہ طلا	چند نہ چو بی قافلہ عمر عدم کو	
انوار غضب ز ستم جال قیامت	جوت چو ای دیر تری پشور را	آہی ہمیں نظر نہ کہی نکس گل ہو	
بیک تو زرد یک ہر کیا مال زر گل	تا دکان خزانہ ہی پنا دم میں ہو	کہتی ہیں اور کس دکان کس کو خر	
۲۲۳	غزل		۱۶
انہی غمناک آن ہی پرورد گاری	دعا کا انگلی پر چھٹ کیا ہو ساری	دل ہر زنت می زندگی ہوا جلا	
آجہ در ساری کو ترک پادہ خاری	سیما ہو گیا سار میں پیر گاری	لہو جلا کا خشک کیا ہر سر کا شکار	
دلک نیر دین آسمانی سیر کرنا ہون	ملا پرتہ سراج جگہ جاک اری	تیری تلوار کی قوت میں چن بن زنی	
وہ جو بیمار اگر عسی علاج ہو تو مر جائے	پنا تشریف الی کو بی تپا ہی ہوا	ترا کی طرح دغا جو نہ پیر بیکتا ہی	
نہا نور احرام شیراب پنا جنہ	جسم کی طرح جلتا ہو دلا با جلا	زینت سر پر اک شکر خست پنا ہو لا	
علانیہ گشتہ اکثر فقیر تیر اتی میں	بنا سوز کا گھر کیا ہی خاک اری	چو فصل میں وہ اس سی پنا ہو کو پو	
خدا یا کوئی ہی نیر کا زہہ و ستا	فیصل تیرا نہ تیر تیر چہرہ دکان	نرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا	

۲۲۳	۱۳	۱۲
<p>جانک دشتی سی پرانہ سو ہو سکے سو سو کر کے نام دل زار مرا صبح گزرتا نہ نہرین ہو رواں آید رشک کسی تو میں یوں چاہوں میرا کشفہ مردم دنیا کی ہی میں ہیر ریشیا ہوتی ہو گویا کیا آسکا جو جڑی ہا تین کون ہو سکا موی</p>	<p>دہ کل جا کر زانہ افشا ہو سکے ہو غل سمین تو عالم وہ مال ہو سکے یا آغوش میں ہو جام یہ صبا ہو سکے آئینی میں تری یکس بھی جا ہو سکے گر کسی قتل ہی ہو انکو مٹا ہو سکے دل پرانے اگر عقد ثریا ہو سکے داغ جو کہنا وہ رشک یہ ضیا ہو سکے</p>	<p>میرا تپ دہن چنکا گیا ہو سکے وہ چلی تین ہو مینی ل و خدہ ہو سکے ہی جو کہ یہ تو کہ تیرے لڑکی مٹا ہو سکے راز پنہاں محبت جو چنپاؤں دل میں جالہ چل کہ منم آنکھیں چھپی ہو سکے مجھے جو کام ہو عالم اسی عجیب یا دین مج تپ جو کہ روتی ہو سکے</p>
۲۲۵	۱۴	۱۳
<p>چاہتوں دل دسکا جو صد ہو ہو سکے داغ سوزان کو میں کو بناؤں ہم طوطی کا وہ کہہ حسین کہ ای پر دین مرد دل ہوں کہ درد شام کریں نہ دل سوز زبان قلم کجا عجز بیان رخ تاروں ہی جو تہائی تو شہنشاہ</p>	<p>شع رو کیوں مٹا عشق شدید ہو سکے تیرے سخی کا تصدق جو منجم تہلا و سبم ہو دل بیمار کے حالت تغیر طوق و بھر کر ہی صبا ای لیل آگیا کہ میں تو شین ٹکی لکھن ہو سکے راہ کہ بین جو خوش ہوا دست کا خیال</p>	<p>بھسا پرانہ دوسور پیدا ہو سکے داغ افلاک میں پر خیرت عطا ہو سکے آج امید نہیں ہی کہ درد ہو سکے میری گلشن میں لگا لگا کوسدا ہو سکے تو خراما جو ہو شہر اہی رہا ہو سکے جس قافلہ تا توں گلیا ہو سکے</p>
۲۲۶	۱۵	۱۴
<p>شہرت ہر مری ستھوری کے اندر سے نزاکت لب یار ہر وہ نہ ہر شہنشاہ افشا خاموش ہو شمع روتی روتے بیک گیا اسیر کلام ہر نہ بختہ بختہ نہ تار نہ ناک کیسے چکے روئے</p>	<p>نہندہ سین ہی طرز فارسی کے بختا بی پری جو میکشی کے حالت جو کہماؤں یکسی کے تقریر کون جو خاموشی کے صبا دے خوب نصفی کے کیا بختہ بختہ نہ کو تہ کے کیا یک غم یا یک خوشی کے</p>	<p>کیون ذکر وصال سو خواہو شکوہ نہ کون میں تلب گو رہ جب موت کی طرح نہ آئے ای موت عذاب سے پڑا یا دیکھا جو وہ رشک ماہ کھانا دوزخ کے طرح جہنم نہ زار عوین کیلکہ یہ ہون وہ وحشت</p>

۲۲۷	اوی قش خداوت احد ہیں	شکر کو کمال ہو دئی کے	۹
اگر ہونہ خفا تو کہدوں جی کے	اسدم تمہیں یاد ہے کسی کے	جو سامنی ہو کئی اوی کے	منہ دیکھی ہے بات آرسے کے
ہو میں کا کہی نہ بار بھنا	برہی جو پڑی تری پڑی کے	گلگیر نہ کاٹ کر سر شمع	پردانے سے شب کٹی جلی کے
تیس میں ہی سو تار تار	خاطر شکستہ کر کے کے	آیا شب سر میں دہ جواوش	چاؤ ہوئی گرد جہندنی کے
صیا کہی تو فرج کر ڈال	مڑ جائیکے باز کیا پیری کے	آئینہ برق میں ہے لازم	تصویر کینے ترے تہی کے
۲۲۸	ترتیب کس کی دفع ای عرش	بہنی دیوان میں نئی کے	۱۴
علم میں عہد شباب جاہ ہے	آسمان خاک میں ملتا ہے	کون گل ہر سیر آتا ہے	باغ پولا نہیں سماتا ہے
عوش پر ہی عبار جاتا ہے	دل جو دشت میں خاک ڈالتا ہے	جان دیتا ہے سبزہ خطا ہے	خضر ہر روز ہر کہتا ہے
تیغ قاتل جو ہو کئی بی آب	زخم پائے مگر چراتا ہے	زندہ مرے ہیں مرد جھپٹا ہے	جبہ دھنک سچ کا تا ہے
سورتم وصل ہے شگہا	سوت آتی ہے بار جاتا ہے	اوجہ پڑے ہی جیب کوئی توار	دہن زخم مسکراتا ہے
خوش شاق کا ارشاد بڑا	بے سبب بے ہیاں کہتا ہے	حکیر سنگ ہو جہاں پائے	وہ دیان جھکو آتا ہے
توجہ گل ہو تو میں بھی شبنم ہوں	جھی ہنسنا ترا دلاتا ہے	خوش ہر نے سی ہون لاکھا	گر میں ہی نہیں سماتا ہے
لاہ کوہ سے ہوا ثابت	خون فرما د جو ش کہتا ہے	لاکھ تقلید کیجیے ای عوش	پر کب انداز میر آتا ہے
۲۲۹	غزل	۱۵	۱۵
میر نظارہ چشم تباں ہے	نکھنل رگ سنگ گرداں ہے	شریک رنج و رحمت ہوئی ہے	خدا فوس ہو تویت نامہ بان ہے
گل دل داغ جنوں کھلائیں کوہنکر	کہیں جنت کو بھی و خزان ہے	بہار داغ حسرت دیکتا ہے	غزل دلیلی باغ جہاں ہے
دل اکیا شکوہ دیدار تباں کا	خدا ہی اپنی آکھوں نہاں ہے	جواب کا دیو کی ہم ہی دیکھا	ہم نہ میں ہی خزان ہے
برہمن ویدکر سے میں خدا دیا	مگر قوس آواز تباں ہے	کیا ہے سیکر نظارہ گلون کا	رگ گل اب نگاہ باغبان ہے
تنو چرخ سے جز داغ خورشید	خیال خام اسید گرماں ہے	جفا سے انکی کوئی بہا کہتا ہوں	بجہ ہر دیکیت گلن ہے
ہوا ہی پاگل حوس و طبع سے	مر اسینہ جا کا آشتیاں ہے	غم یاران رفته میں اوڑا خاک	اسکی جان گرد و کارواں ہے
۲۳۰	مرد و قش پا فام میں عرش	زمین شعر رشک آسمان ہے	۱۶
ہر اک شب فانی کر جان جان ہے	دوست اپنی دوستان ہے	تری او گلی ہو شل شمع روشن	انگوٹے پر گمان شمع دان ہے
خوشی نال ہو جرتشی دوجی ہے	کراہے سکند بادبان ہے	خوشی ہون طرق منت کا جھکر	جو بہر قتل گردن پرتان ہے
نہتا ہی جیسی اہماں شک	شہر کیسی غریب نشان ہے	رہا کرتا ہی نالان بلسل روح	بہار عمر ہی شاہد خزان ہے

گمان گزینی کا ہوتا ہو جان	ترا دیوانہ ایسا ہے زباں ہے	پنہ طبع جو آورہ رہتا	مرا سر پہ طعبار کا رواں ہے
دہن پر غم غم کو کر غیب	تیار اور سکا جوی اسکان ہے	بزرگ گل ستاری کھل چوینا	شہید میل آسان ہی گلستان ہے
شہنشاہ کیا پانچک یا ہجران	سیحائی تیری تخت را گان ہے	یہ ہونہ نہ بنو دو حیران ہما کو	گلکے تصویر کا مجھ پر گمان ہے
۲۳۱	نکلتے ہیں در مہنون جواں ہیں	مگر زریہ می طبع رواں ہے	۱۰
ترا ہمایا رب ناتوان ہے	کرتن میں جان ہی بارگراں ہے	ز بس ہر چویش مرغ و چوکرے	سندھ اور چھلی تو امان ہے
گراؤ کا تیرا کرو سن عمر	یہی نافس کی گراخان ہے	ورق ہیں رشک ہوا قہر گلستان	مرا دیوان بزرگ بوستان ہے
خدیوہ کی لہجائی میں جہت	مری بازار میں تختہ دکان ہے	رقم کرتا جو ہون وصف ہر لہجہ	زبان مار خانہ کی زبان ہے
نہ پروانی کوتاہی خلاش	یکوئی دم کا تیرا میہمان ہے	چراغ داغ دل کو یا سحر خاں	مری گھر میں یہ آہون کا دیوان ہے
ادھون نیا سہو میں پیرانہ کو	نفس نند زنجیر گراں ہے	سنا ہوا نام پر دیکھا نہیں سن	مری زردی کا شفا قہر رواں ہے
۲۳۲	غزل	۱۳	
تیرا ہر بے ہر میں شہر میں	بیل تیرا میاں نفس دل میں ہیں	اک شمع کو اور سیو ہا ہون	کا فورا ہر گرے میری گفن میں ہے
جانتا ہوں سو عشق تیرا دل	آتش بیک رنگ میری ہیں	ہم پہاں عشق سو کو پہلو پہن	اگر زبان یار ہا ہی دہن میں ہے
کیا آئی ہے کو کچھ کیو بارے	بہر کی ہو گشت خاک فتن میں	انکے عشق سر چو تر ہون ہون	اک سو خوش خرام کی آمد میں ہیں
گہر آئینہ دل تیرا میرا ہے	امید صل میری رخ میں ہیں	میرینا میں ہی کوئی جام می پلا	حصہ ہر لون کا شہی را کب میں ہے
سوا نیان بہت ہو میں ہی کو	چرا ہما کہ عشق کا ہر دور میں	جاتی ہر مان بھی عجیب خیموں کو	کس سنگدل کی ہا پہل کہ میں ہے
کیونکہ نشان دل کا رنگ بارے	سرخ نہیں نہ ابھی گل میں ہیں	گرا ہون ہا کہ میں شہر کو خوب	فستق میں ٹوبا کسی جاہ دہن میں
بیل تیرا ہر گریبان میرا ہے	دیوانہ اس پر کا ہرک میں ہیں	ہم جانتی ہیں یا کہ سمجھتی ہیں	ای عشق ہوا کہ طعبار سخن میں ہے
۲۳۳	غزل	۱۲	
دل آئینہ میرا ہر کس رو ہے	یہ نہیں تیرا میں نیکو میں ہیں	اگر گل ہو تو جان بیل ہی تو ہے	تو ہر رنگ میں زباں ہر میں آہ ہے
مرا لک اشک است ہر تر ہے	تیمم ہی کر تو حکم و فو ہے	بجائے ترانی ہر عاشق میں ہیں	جواں نہ جاو پر وہ تو ہر گفتگو ہے
تری زلف ہر خم کا دیوانہ ہون	بہر خمیر ہا نہ ہر طرف گلو ہے	نقد میں ہر کو جو کر گیا ہون	بس مرگ گہری ہر ہر ہے
اگر بیان مشک ہر دامن گل	نہ ہونہ کی جانہ کار نو ہے	تر ہونہ کو کہ ہون تیرا ستار ہون	یہی حسرت دل ہی آرزو ہے
میں ہاں ہر ہر ہر ہر ہر ہر	نہی ہی ساقی نہ جاں ہون	چری کیا چہ توار ہی مار قاتل	قیای بدن کو ہر عشق اتو ہے
نہاں ہر ہر ہر ہر ہر ہر	میری آتش شیر ہر ہر ہر ہر	تو ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	جودہ صبا ق تو ہر شہید تو ہے

<p>سرمه یاسین بر آغوا گن فیه گردش لایم شل گردش پیمان حوض یزیدیا و بزم امیر خودانه خنده دندان کا تلو کار دانه ناله ییل بر گردش گل افسانه ماغ حبت بین بخت و حرم پیمان فتیت یوت غمده پس ترا بجان سول از کسنا سو بار بربان بجا کون</p>	<p>سرمه یاسین بر آغوا گن فیه گردش لایم شل گردش پیمان حوض یزیدیا و بزم امیر خودانه خنده دندان کا تلو کار دانه ناله ییل بر گردش گل افسانه ماغ حبت بین بخت و حرم پیمان فتیت یوت غمده پس ترا بجان سول از کسنا سو بار بربان بجا کون</p>	<p>سرمه یاسین بر آغوا گن فیه گردش لایم شل گردش پیمان حوض یزیدیا و بزم امیر خودانه خنده دندان کا تلو کار دانه ناله ییل بر گردش گل افسانه ماغ حبت بین بخت و حرم پیمان فتیت یوت غمده پس ترا بجان سول از کسنا سو بار بربان بجا کون</p>	<p>سرمه یاسین بر آغوا گن فیه گردش لایم شل گردش پیمان حوض یزیدیا و بزم امیر خودانه خنده دندان کا تلو کار دانه ناله ییل بر گردش گل افسانه ماغ حبت بین بخت و حرم پیمان فتیت یوت غمده پس ترا بجان سول از کسنا سو بار بربان بجا کون</p>
<p>۲۳۵ اکلی کتی به چشبه شکو سکیده به چشبه یار نام خاند ایک دوسه رقصا هم به یار نام کرویکه سیر به خاند دل کوسیده گور فافوس یازم جانان برو به و صیاد کان کر چیکه مردو لایسا نوزم درین سیر</p>	<p>۲۳۶ روز حرا بکیرج زنگ لیر خال بین بدست هندی و هندی شکل پروانه حلا کو بین هندی و به بلا زهریه کالی این هندی چرخ بایغ بین تو هندی یالون هم بین سما کالی وقت به بکیرج لای جان هندی بر کیرج هم بین سما کالی</p>	<p>۱۳ کعبه مقصود اینی را وین تجانه جسم خمی باغ به گلیدیل لوانه بانو حجابی به کشتن بوزن دور و دورست در دایر خدایو زلف نیل رو گل کپورین گر گل کارتا سون کاتوس حلقه های ام حروف کبی بین اک خیال نام می و عرش او شوق</p>	<p>۱۴ مهرنگار جاسه سنبه بیکانه ناله بجزیر به خواب یا فسانه آسیا بین شیر ثابت به تهاونه آبجو آئینه به کنگهی چین شکوه تقدیر به خواب بخت فسانه به جوقه به صیدم معنی دانه بچه عفا جان به مکر کاشانه</p>
<p>۲۳۷ صبح کو مشور خوشیه بخت و شیر کو تیر بین گری نظریه شیر رو مشور فافوس تو افش سنگه کر گیسو کچا کورنگه زند تپایی نه اتی به خزان مات بین سنگه بین گیسو نوش پاپیر به سرنگه و بین گرم از کیکه جوده هر تو قشع</p>	<p>غزل بچه کو کیرج به جان بکیرج دل کا کلاب به لور کیرج عشق به بچه کیرج دو به کیرج گنه کیرج غیر به کیرج هنس کیرج به کیرج</p>	<p>۱۵ آسمان از زمین بخت و طغان از دان بخت و نات کیرج شهر و مشور خوشیه رو به خزان راحت کیرج چشمه بخت تیر به کیرج</p>	<p>۱۶ آسمان از زمین بخت و طغان از دان بخت و نات کیرج شهر و مشور خوشیه رو به خزان راحت کیرج چشمه بخت تیر به کیرج</p>

۲۳۷	درد از کمال این زخم زنگ است دیوانی جوهری جز ترش لعل لب است که سجد کاه کعبه چه مسجد بنا که کوه طور علی سحر سحر است خوشی خشمه آن کمر و کل شکر دیوین آبتیج جسد و خست بت برین مجبورین با دوی گاه	عش از لعلی کنج کجا خیز شک سر پویش این پیر آب بر ناز شک سر پویش کولعل بدلتو بین شک هی چو شیشه از نازک کون شک شسته شرک بدلی کلتی بین شک کجا جواک شر مر و رفت کون شک مین ده فرسوتی زنی هیچ کون شک دیوانه و جهان مرمون کون شک	آتش عشق مین از آگ بین خور شک هر چویت و لعل کونم شرف و شک عالم خانی دل کونم بعد مر شک تجنگ کاه بر فراقی سو قتل حق دیوانه از برق مقدر بر کون گاه کردل بین راه کوه بر راه کون گاه صورت پذیر و میل نه بکون شک سر پویش این پیر آب بر ناز شک	۱۵	استدی بیجا ز آئینه شک است آینه بی بی بی بی بی شک است شسته آید از کون گاه شک است عالمی بیگانه میزان شک است فرادخت هر دل شیرین شک است آئینه دل بت کافر شک است دیوانه مرمون گریزین شک است
۲۳۸	یوسف جتی پشته سرشار نیک است دکلا کونینک گوهر دمان لعل است نابت هر چه لعل لیلی کاردین نخل کون زنده کور و خوشکونین آیان زیار دون کوه بر شکیبوش ساغر مین با ده آتو جان است بنا هر عفران کاخچه پشته بدری مین شل شیشه عت غبار است لیکانه اسکانام بی بعد فاکو	ایطاس کولی بیت جانی بین شک کچک لعلی کون کون کون شک خالی هر شک نظر تری آت رنک است پشته بین پیر کان کون شک پرنس طبع و زمین کون شک مردم سر و شیشه هر عذر شک شیشه بی کون کون کون شک آئینه میر و عکس رخ زرد شک اک آئینه بیان مین شک لیتی مین شام فخر و شک	ساری لعلی بی تعلیم شک پشته بین تیر رسو فارو شک زاد خدا بی خوشی دل بی خانو رنگ زمین کون کون آسمان گلزار شک حلقه قدو جلا دیا زنا قبول خدیجیت مین قبول لعلی ناک شماره ابر و کون شک غریب کون کون کون شک صحرایین کون کون شک لایا بی شوق با ده نون شک	۱۸	بها کون کون جوان نهیدان شک است جزیر مین و شراب تان شک است کچک راجه طبعه شیرین شک است ناتاس سر و شیشه هر قمر شک است بستر کون کون کون شک تور و ری مجو هر دم کون شک است سینه مین ل بچانه شک است آتی کون کون کون شک است ایان خدا بی کون شک است
۲۳۹	سر و خیرت صد خیر و مین پیر شک آسیا کون هر صبح به آواز بلند ما توفی کای هر زور پس مرد شک نه شتر و نه شکر کون کون شک دست خفا کاشا خون یگان کون شک	تنگد مین نظر آتی مین پیر شک رزق مین پیر با هر زاق کون شک صدی دیا هر مین کون شک تنگد قد شاسان کون شک مین برابر کون کون شک	رم مین جود کون کون شک منو مین بیجا کون کون شک سر و کون کون کون شک کون مین کون کون شک کون کون کون کون شک	۱۱	سخت کون کون کون شک است صورت کون کون کون شک است متن کون کون کون شک است جیب کون کون کون شک است تونی کون کون کون شک است

۲۴۰	عزیز حسن تیغ باغ سحر کوئی چوبی	شیریں کوئی نہ بین نہ بہن تہر کے	۹
۲۴۱	پہلے اب عشقہ پیریں میں آو تھار عش	لڑتی تو کوئی نہ آتا تو کس من بہر	۱۵
۲۴۲	بقیہ رائی کو چرت سوسو بر عرش	بقیہ رائی سوسو بر آرام ہے	۱۶
۲۴۳	شب کوئی نہ بہر جانیں گے	آپ اگر خیر سے لگا رہا میں گے	۱۷

آتش و دینار کوبی کردینگی سرد باز نگردد سگ کا جفا سے اگر دل بہت کھینچی گی زلف دراز	ساتھ اگر دیدہ تر جانیں گے جان ہم اپنی گدڑ جانیں گے بال تری تا کبہ جانیں گے	ہم جو مکان میں تری آئیں گے دیکھو والی ہیں تری زلف گے ہمیں وہ جری ہو تو علم تنہا	غیر بین کیا او کو پدر جانیں گے ہم نہ کبھی ہا نہیں سوڑ جانیں گے سرکھٹ و سسینہ سر جانیں گے
۲۴۴	قتل نہ کر عشق کو تو خون سے	دست نگارین تر بہر جانیں گے	۹
آپکے بر سینہ میں تیر خدا کی ہے جان تیرا ہی تیرا ہی بیو ناکار ہے دماغ کما ہی تیرا دماغ کی ہوئی	لوگ سردی ڈالتی ہیں تشا کو را ہے کوئی سچا مری لگو خدا کیو را ہے شک و نیاسین میں ملتا دو را ہے	اک اور کار کا تو خالق خدا کو را ہے ایک دن برباد ہو گا جسم کو را ہے تو جو ہے استوانہ کما نہیں تو را ہے	زندگانی سوت جہاں خاک کو را ہے خاک لٹا کر ناکیل ہو یا صبا کو را ہے اگر گناہان ستار ہو جا کو را ہے
۲۴۵	سرد زلف نظر کر چشم کو را ہی شری	تو تیار ہوئی میں تیر تو تیار کو را ہے	۱۱
بحر سستی ہو عدل تیرا کیا ہے لبکہ ہوں جا کر تیرے چشم نہر کو را خواب عالم کبھی تو نہیں سیر کو را	نابکی روٹکا اگر کرا تشا کیو را ہے میر ہو تیرا نہیں کیا آہ دو را کیو را ہے غم ہی کما تو میں نور شہا کو را ہے	بند تیرا ہو طرغ و غور خدا کیو را ہے ما را تو میں تیرا نہیں تیرا کو را ہے چشم حیرت میں بے نیاز جا کیو را ہے	ایں غم تیرا کیا درد خدا کیو را ہے برسوں کیا بت ہی دیو تیرا خدا کیو را ہے تخت تابوت ایک ہوشا و گدا کیو را ہے
۲۴۶	عرش کی جبرک ہی عرش ہو را گیا	را تان دنیا تو جبرک ہو گیا	۱۵
دولت منظور تو فرست کدرا کہ ہے نار دل جو مرا صورت نہ سمجھو تو را گوزبان غیب جو پرچم یا رکاب ہے	وہ ہی دولا اور جو یہی جبرک ہے دور شہر نہیں یہ جبرک ہی شہر ہے ہر گدڑ گدڑ اگر بچا تو را ہے	برسوخ جویا غریب و فقرت یہ ہوئی دہم میں سو گی رہ ملک میں تیرا کو را ہے راج کی نسبت خیال رخ روشن نہیں	سناپ کیسیو مجھ کو خیال غیب کو را ہے روشن دل اگر گدڑ نصیب کو را ہے روح ہوش تو فانیس مرا تیرا ہے
آتش غم جو سرور جلا کر تیرا ہو دل پر آتش میں سب از کرا کرا افشا ہر گدڑ لال کی برباد میں بی با	بخت گدڑ کما تو شہر گدڑ کو را ہے اگر کلاں کو ندی جو کہ شہر کو را ہے سوج نیل جو اگر مار گدڑ کو را ہے	صحبت اہل خرو جبر ہر نادان کو را تضرع نہ ہو خط زلف ہر راہ طلب کو را ہے زلف سودی میں تیرا نہیں جو را ہے	طفل کو فغان زندان سے فر کو را ہے چشمہ آب بجا اسکا غیب کو را ہے رزد بوشن مجھ کو لال نہ ہو کو را ہے
۲۴۷	دل تیرا تیرا تو تیرا کو را ہے	کیا تیرا تیرا کو را ہے	۱۲
زینت قاتل تو جو جہاں تیرا چاکر ہے	درا میں میں لوگ تیرا کو را ہے	باجہ کرا خیال تو تشا کو را ہے	دل ہمارا چشمہ غریب کو را ہے

زندگی چرخ پست و بالایی بود خیز و خوار گشتی زینت و زینت دو کیمیا نیمی برین نیمی ده اینها اشک و فرغانه یکبار گشتی زینت خوشه برین نیمی خوشه برین نیمی کشتوکی آسمان گشتی زینت	نار و دیر تیریم اینی مشت خاک برستار برین نیمی دیر و افلاک ای کیمیا خوشه برین نیمی برستار برین نیمی خوشه برین نیمی سعدت گردن بکران برستار خیز و افلاک برین نیمی	اشک و دیر تیریم اینی مشت خاک تو برین نیمی خوشه برین نیمی دل و دیر تیریم اینی مشت خاک برستار برین نیمی خوشه برین نیمی عکس برین نیمی خوشه برین نیمی عکس برین نیمی خوشه برین نیمی	بوی و دیر تیریم اینی مشت خاک مشت و دیر تیریم اینی مشت خاک کیمیا برین نیمی خوشه برین نیمی خوشه برین نیمی خوشه برین نیمی عکس برین نیمی خوشه برین نیمی عکس برین نیمی خوشه برین نیمی
--	---	---	---

۲۳۸

غزل

۱۵

لاک و دیر تیریم اینی مشت خاک ماه و دیر تیریم اینی مشت خاک یکیشو گشتی زینت و زینت روغیا و دیر تیریم اینی مشت خاک چشم و دیر تیریم اینی مشت خاک پیش و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی	خاک و دیر تیریم اینی مشت خاک رشت و دیر تیریم اینی مشت خاک مست و دیر تیریم اینی مشت خاک چاندنی و دیر تیریم اینی مشت خاک کم و دیر تیریم اینی مشت خاک کام و دیر تیریم اینی مشت خاک بام و دیر تیریم اینی مشت خاک	گشتی زینت و زینت و زینت ای برین نیمی خوشه برین نیمی گشتی زینت و زینت و زینت عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک	صبر و دیر تیریم اینی مشت خاک چشم و دیر تیریم اینی مشت خاک پیش و دیر تیریم اینی مشت خاک عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک
---	--	--	---

۲۳۹

غزل

۱۳

دل و دیر تیریم اینی مشت خاک کیمیا و دیر تیریم اینی مشت خاک نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک روغن و دیر تیریم اینی مشت خاک زینت و دیر تیریم اینی مشت خاک نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک صبر و دیر تیریم اینی مشت خاک	نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک گشتی زینت و زینت و زینت خاک و دیر تیریم اینی مشت خاک سعدت و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک	دل و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی گشتی زینت و زینت و زینت عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک	صبر و دیر تیریم اینی مشت خاک چشم و دیر تیریم اینی مشت خاک پیش و دیر تیریم اینی مشت خاک عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک
---	---	--	---

۲۴۰

غزل

۱۰

یاج و دیر تیریم اینی مشت خاک کیمیا و دیر تیریم اینی مشت خاک نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک روغن و دیر تیریم اینی مشت خاک زینت و دیر تیریم اینی مشت خاک نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک صبر و دیر تیریم اینی مشت خاک	نگین و دیر تیریم اینی مشت خاک گشتی زینت و زینت و زینت خاک و دیر تیریم اینی مشت خاک سعدت و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک عکس و دیر تیریم اینی مشت خاک	دل و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی گشتی زینت و زینت و زینت عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک	صبر و دیر تیریم اینی مشت خاک چشم و دیر تیریم اینی مشت خاک پیش و دیر تیریم اینی مشت خاک عشق و دیر تیریم اینی مشت خاک دیر و دیر تیریم اینی مشت خاک ای برین نیمی خوشه برین نیمی جول و دیر تیریم اینی مشت خاک
--	---	--	---

چشم من و لکوت منای دیدم آفتاب من و کلام مجیدم سیر فلک من و فزاند من دیدم ای شمع تیری تا عالم شیدم	سینه کوئی گنج شیدان نهادم ایام بحر خطا گنج شتری نهادم سر و پای بند آزاد من نهادم ای شمشاد من و دو جهان پر نهادم	جوار و تنه من و لب من شیدم گردن نیلگون من و لب من شیدم هر یک گل غلام ترا ز خردم مطلوبم هر حسین تو طافم زیدم
--	--	--

۲۵۱	غزل	۱۰
لکری علی بن کیه کی سی سوار بغیر منی شک من و شربا کردن چشم من و لکای چاه من یمنی لیل من و جوار من استان من و لکای کیه کی سی سوار	جی لکری جی مار دل بقدر بیا جی لکری جی مار دل بقدر ناله و دق من و غم من بهر من عشق من و کوشش من سیر من جی لکری جی مار دل بقدر	من من جی لکری جی مار دل بقدر شعشع کایا به جی مار دل بقدر اک غنای من و جی مار دل بقدر بیا جی لکری جی مار دل بقدر کسی جی لکری جی مار دل بقدر

۲۵۲	غزل	۱۰
آی نه تم جو شدت ابر ببار هم خاک و شرب من و جی مار دل بقدر ای صفا کو کاش عالم من لکری جی لکری جی مار دل بقدر جی مار دل بقدر ابر ببار	جی لکری جی مار دل بقدر خاک کایا جی مار دل بقدر زنگ من و جی مار دل بقدر آی من جی لکری جی مار دل بقدر من و جی مار دل بقدر	جی لکری جی مار دل بقدر شرب من و جی مار دل بقدر ای صفا کو کاش عالم من لکری جی لکری جی مار دل بقدر جی مار دل بقدر ابر ببار

۲۵۳	غزل	۱۵
ای کیه کی سی سوار ده من و لکری جی مار دل بقدر ناله و دق من و غم من بهر من عشق من و کوشش من سیر من جی لکری جی مار دل بقدر	جی لکری جی مار دل بقدر خاک کایا جی مار دل بقدر زنگ من و جی مار دل بقدر آی من جی لکری جی مار دل بقدر من و جی مار دل بقدر	جی لکری جی مار دل بقدر شرب من و جی مار دل بقدر ای صفا کو کاش عالم من لکری جی لکری جی مار دل بقدر جی مار دل بقدر ابر ببار

<p>۲۵۴</p> <p>ہر وہ درویش کہ بجز زینت طلاق تیری بہن جو کہی تینہ رو باد شرم آتی ہو جو باد آتی میں نکال با کیونکہ دیوانہ کر جو حسن ہے آدم کا اوس پر کو تباہی ہو کر نہ کی تخیل</p>	<p>کسی چہرہ شرمی خوش نہیں آغوش ملکہ دین حرم کا دو کھنچاں مذکورہ تصویر ہو چہرہ شکر گو کہ میں نہیں با کونہ و عصیان جاکہ وحشت ہو کہ بد اس پر انسان ایسی یادوں یہ کہو کیا کسی نادان</p>
<p>۲۵۵</p> <p>دو تریا بے بی نصیب در زندان لذت سخن شہید انکی بیان کر سکیو اوشہ حسن سے شہید ملا جگر ہر ہر جو ہم ہیں کتنی ہیں سب بہمن و دہر نکلی تو کئی گورین</p>	<p>یہ تباہی جہان کی عجب کیا ای عرش یہ سب اعلیٰ علی صفت لب جانان ماگتی ہیں بسبب فار زبان چکا کہ کہ اس کی خراج آکر کیا سلطان دہر غریب نہیں کم ستم دوران ہر جو جو کس میں ہیں جو چہرہ زندا</p>
<p>۲۵۶</p> <p>کسی کو کو دیا تو کئی غل کرتی سلال پری کیا سحر سحر سلیا جس پٹی جس ہی بحر غم و بار پر خدا قاتل علیکار شہاد اس قدر عشق آترو زقن وہ ہے جہان کی ایک غل کما تو کسی اک بوسہ تو بحر غم ہی نکلیا</p>	<p>زنگ و بد جہان پرین ملک آغوش سیان خانہ پر بغیر یا شہو عباد و نقش بر یہ تری کہ لکاش عا تری تلوار کا گھاٹ ایسی جگہ یلا غیب جو انفر و جھ شہر قاتل چہرہ لالہ جو یہ نہ کوئی چاہا بیل عجب یہ سیر کرتی تیر کو ساحل</p>
<p>۲۵۷</p> <p>نکاح ہون میں کرانہ ش کا فیض غور و تانہ و مجنون ہو کر غریب ملی سری و آدمی جو دیکھ سنا سن اید تعلیق کے غم میں نہ کی یہ غول کو نکا</p>	<p>نہ ہرگز دل کا نا عرش و دہر کی محبت نہاں اوس پر کی گویا اور پر کہ تا فیکدین گار میں گور کہاں یہ دہر و سیر غم از شہر کی تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ</p>

جانی می جان سیر دلدار زور سیر	مین اوکس چوستان می جو چوستان	صیاد کون اسیر دام ملار است	زرنگ پنا اور گیا به پنا اور گیا
مواوگان مین حق سیکان کجاست	مدت بعد قاتل یون لعلی لعل	ای کید قیامت یائین حوزت	ای قناب شتر دل اف پور است
سراک کوه گیند اغیر و نسک سیر	نهادن ستم ده یظم دوسرا	کمو یا گیا بهون خودی تاشانی	نخ خاک میو گیا بهون خاک چنات
آینه آسمان کج چهری بهر بار	نشر شک را و سگاسل سگاس	مجنون چو ندایی کی تم تو سیر	بنام تو پر گردون تو سگاس
اتنی شش تو کی تا فخر خدیت	بیرم مجید قاتل تو کونیت	ای شش رو جوتی خصل یون	کاهو گرم جو کور پودانه اور گیا
خشی می شکست دنیا و جام می	ابند نین سانی اکدم می طبعی	ای عرش جبین یون نونال	هر کاهم شش یون میو تا نیا

۲۶۳	غزل	۱۰
آینه مین چکین سکار زما	بیرن او کونیتا بود و جگر و کیتا	ایله بونده سیر مجنون بند
کاسه کجی به تیری دعا ارجاست	خوشنیدی سیمان کمر است	پرو چانه کور تک به کینیت
دل چکلی بونده افکری دیا دگر	یار بیه و سسندریا طار حفا	کعتی بهینت حکو میو کی دوا
جلتی چو شمع خاش سپرد آید سیر	و ده خوبه ز تاهی جوتیری صلا	ای جور دم هو است یا آرد صبا
اس کی و سعادتی اگر شهادت	پر تیر کانه یون قاتل پر تیر	سیر یاب و سیم شش اک کته بویا

۲۶۴	غزل	۱۵
ستم با جوری جان سیرار سوزی	غصه بچ ایش ل خجاسک سوزی	ربا کی سوزی گویا زبان سوزی
کجا کی سیمه آذرده و کجی سیمه	و کون سیمه لالی تو لاکه بار سوزی	بسان تیغ زبان انی آید سوزی
مزار عاشق یکس کین سوزی	کین شمع دمان کجاشک سوزی	کین نه بای می صحبت کمر سوزی
بر کیش سیمه میل ختم سوزی	بقول دوزخا گن به کار سوزی	نوشته کور سیمه سیمه سوزی
بزار تیغ سگاه صغری بزی سوزی	جور و بر و سوزی لاله زار سوزی	کله بوی شک غمی طریقه آید سوزی
بیت نام سوزی عمر و سوزی	زراق کی شمع بجز زلف یار سوزی	شب وصال کی صبح سوزی
نزد دواغ جنون دین سوزی	شمیم کسیر سوزی چان سوزی	بسان تر نصا و نوکی خا سوزی

۲۶۵	غزل	۱۰
کب سوزی حور کی افش تنه خالی	باغ دوزخ سوزی سوزی خالی	سکس حور برون سوزی خالی
شور دیا مین بهی دگر سوزی	سوزی بایان سوزی خالی	شور حجاب سوزی خالی
روش سوزی زلفین کی بهار آینه	گل سوزی سوزی سوزی خالی	گل سوزی سوزی سوزی خالی

میر میر بی بی غوثی میر میر بی بی غوثی میر میر بی بی غوثی	دکتر سید علی حسینی دکتر سید علی حسینی دکتر سید علی حسینی	ایک پر خاتون ایک پر خاتون ایک پر خاتون
۲۶۶	غزل	۱۱
دور در دور چاندی کا لاج آشنا کی کار کا جھوکنا تیرے تصویر میں میری شاکر اک بابت	اک شمع کا ہوا غوش لاج تھا کہ کوہِ قاف سے دریا کا دیکھ لیتی ہو کہ ہی صورت میرا	کشتِ زمزم پر غوثی کا چاندی ہی تنہا ہی ہی غوش تھا چاندی ہوئے استا کہ ہر بیت چاندی
۲۶۷	غزل	۱۳
وہیل ہوا سرور قیل اک کمانہ تلاش زرق مت کا پناہ کینج غزلت کھینچ کر کوہ کی کینج پناہ	قیامت کا ہوا غوش لاج تھا کہ کوہِ قاف سے دریا کا دیکھ لیتی ہو کہ ہی صورت میرا	کشتِ زمزم پر غوثی کا چاندی ہی تنہا ہی ہی غوش تھا چاندی ہوئے استا کہ ہر بیت چاندی
۲۶۸	غزل	۹
اگر کار ہوا غوثی کا لاج دراغ غوثی کا لاج تیرے تصویر میں میری شاکر اک بابت	ایک شمع کا ہوا غوش لاج تھا کہ کوہِ قاف سے دریا کا دیکھ لیتی ہو کہ ہی صورت میرا	کشتِ زمزم پر غوثی کا چاندی ہی تنہا ہی ہی غوش تھا چاندی ہوئے استا کہ ہر بیت چاندی
۲۶۹	غزل	۱۳
خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز خیز	ایک شمع کا ہوا غوش لاج تھا کہ کوہِ قاف سے دریا کا دیکھ لیتی ہو کہ ہی صورت میرا	کشتِ زمزم پر غوثی کا چاندی ہی تنہا ہی ہی غوش تھا چاندی ہوئے استا کہ ہر بیت چاندی

هوا بون تیردین سید کانی اندوختی کسب کیمیا بارین سیرگی برین چو ساری جسمی بر عجب کیمیا برین تماشای انظار بر کاس جگر کانی	تقصیر منکر را در عین کانی مری است عین کیمیا کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	جگر کانی کانی کانی نماند کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	۲۷۰
بشارت کیمیا کانی کیمی پیش قتل مشین شام کانی علی پادشاه کانی چری پیری کانی بزرگ کانی	کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی	کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی کیمی کانی کانی	۲۷۱
کانی کانی کانی نوبت کانی کانی سری در کانی کانی	کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	۲۷۲
کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی	۲۷۳

سیر زلفک کو خیل و پادشاه سکران	بوانی بین بی نیار و ناز و ناز سال	نورانی کی کیفیت و کمال و کمال	اگر آید سکران و پادشاه و پادشاه
۲۴۴	مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	۴
چشمی چشمی سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
کسی که سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
۲۴۵	مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	۴
چشمی چشمی سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
کسی که سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
۲۴۶	مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	۴
چشمی چشمی سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
کسی که سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر

غزل

مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
۲۴۷	مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	۴
چشمی چشمی سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
کسی که سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
۲۴۸	مهری است ای پادشاه و پادشاه	سکندر که بین و خانه و خانه	۴
چشمی چشمی سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر
کسی که سر و سر و سر و سر	کسی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر	نرم کی که سر و سر و سر و سر

خدا کی دلو اکین تو موصول لکھا جو اپنی رنگے رو کا حال بجائے کہ کتنا آج جھگو کروں آخرو اس سے غفلت	ہمارے جان اب جا رہے ہوئی کا غم کی رنگت زعفران کو تو پیو ہے پوشاک آسمانے ملی کر جھگو آب زندگانی	لگا جو پیو ہے تصویر جانان ہوئی برباد میری کشت امید دل بیاباں پر ابرو ہے مال جو لب عرش و دن طبع ملک	بنا حیرت ہی خود تصویر ہے نکی اسے برق توئی پاسبان وہی ہی برق پر تیغ آزمائے ابھی ہو آب گوہر میں روئے
۲۷۸	غزل	۱۷	
ترا سندر کیجیے جب نہ جانے بیان کرتی ہیں جس سے حال آتا تری تورا میں تھی ہی جو آب ترا خیر جو دام طائر روح نہا کی خواب اسکو زندگی بھر چوہہ از غم دل پانی تو کپکپا کھی تعلق میں گہ پریم غنائیں جو کیا سیکہ میں رات راہ	لبوں تک لاسے دانہ نہ پاتا ستا تا جو وہ اپنی ہی کہانے بہ پایا وقت قتل اک بند پائے کو جو پروانی ہیں جو آب پائے سنی اک شب جو میر وہ کہانی لگا کی غمت یہی اک پائے مجھے آواز اویسی ہی سنائی ہوئی نازل بلا کے کھانے	نہ آسپہ آنا نہ عاشق کو بلاتا ترا از تصویر تھی میری اک بات شبہ وقت میں اب آئی نہ آئی ہوئی کا توں سے چھوڑا پاؤں چلتے جو غم را کمال کی ڈر کر مر جائے گاہ با وفا جو ہر حسن وہ رشک و حبش بساتہ سوایا نماز صبح کا جیت آریا	کسی صورت میں صورت دکھانے نہ مانی پر نہ مانے پر نہ مانے کھنک کی چادر اتو مہنی تانے یہ ہر دشت جنوں کی خاک چھانے یہ ہی شکل شب فرت ڈرانے بہت کمتیغ ملی ہے ہر پائے تو گویا چادر مہتاب مانے پری شیشی کو ہی گردن جھکانے
۲۷۹	ادکھانا عرش ہی جو شمسیت	غزل اک اور ہی جھگو سنانے	۱۸
جلاقی ہو سدا غم کی کہانے جو چاہی ہو برگ گل پر پردہ گوش قلم ہوگی زبان حاسد ذرا ہی میں نہون کھنک ہی چاک چیر پائے نہ چوہہ و تنگی چنار و سن گل کی دہان کو خندان ہی جو حوت را	سنا جو شمع مدفن کی زبانے سن آئیں بری کرین سیکانے جو کی نرم سخن میں بد زبانے بند ہی رہی ہو زردان سنانے ملی جیت کی بھی گریا غبانے ہمارا کیا کھنک ہو زعفرانے	ہنسائی کو تری کرتی ہیں پیدا نہیں ہی حشر تک کھلاؤنگا کھانے یہ آہیں کین کل میں درد اٹھاتا پیرا کل پر جو عکس گریست انتر جو ہمیں ہے کب شمع میں ہے غلط ہو حشر پر امید و بیدار	ہمارا آشک رنگ زعفرانے سنی گرا کی باگ میں ترانے یہ غم کہا یا ہوئی جھگو کرانے بنا جام شراب ارغوانے مرانا ہو استاد دفانے ستا تا ہو ابھی ہی لہن ترانے
۲۸۰	گل عشا ہوگی روشن جہان حوت	دور کی مین آس گل کی ٹانے	۹
نہ نکلا دم تر فرقت میں جانے نہیں غم کا خون دام صیاد یہاں زون جو عصف دام گسیو	سدا ز سیر یافت جانے بچائی نکلا سی بی نشانی چندے سدا نہ مرغاں آس	تفس تک ہو گور صیاد جو مع ہو وہ ہی تصویر عشق رختہ خود ہو نہ بند قاصد	کر گیا خون بل گل نشانی قلم ہو خاتمہ ہزار دہانے لکھوں گرا کی شہرین دکانے

۲۸۱	نہاں کر حال بحر یار چاہے تسلیں قدر دران سیاه میں یار	نہاں کر حال بحر یار چاہے تسلیں قدر دران سیاه میں یار	نہاں کر حال بحر یار چاہے تسلیں قدر دران سیاه میں یار
۲۸۲	بوسہ لیا پر خوابین اک شکر گاہ شوشن ہوا شیشہ کن فلک ان گاہ	بوسہ لیا پر خوابین اک شکر گاہ شوشن ہوا شیشہ کن فلک ان گاہ	بوسہ لیا پر خوابین اک شکر گاہ شوشن ہوا شیشہ کن فلک ان گاہ
۲۸۳	کسی جہاں پر تیر تو سر کا شعلہ کیا تیرہ جاندنی شب تیر کی فکر	کسی جہاں پر تیر تو سر کا شعلہ کیا تیرہ جاندنی شب تیر کی فکر	کسی جہاں پر تیر تو سر کا شعلہ کیا تیرہ جاندنی شب تیر کی فکر
۲۸۴	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۸۵	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۸۶	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۸۷	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۸۸	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۸۹	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل
۲۹۰	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل	اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل اگر وہ نہ ہو تو اتری کو ریل

۲۸۳	خون رو لایان خون کھینچا کرتی	سیرک سیرک جو اکٹھا کر کے	۹
عقدہ خوارک کی واسوٹائی	ناخن باہر نکلتا نہا ہوتا ہے	حالت نزع ہو دم میں قناتا ہوتا ہے	اسیجا ہو اگر آئی تو کیا ہوتا ہے
نہیں بند اکرم واحدین عبادتو	ناخن تیغ جودہ عقدہ کھینچا ہوتا ہے	جان دکاش کلاس رہ نہ جاتا	وروز طوق سے بھی ٹکھو کا سوا ہوتا ہے
دونوں میں بیل صیاد ہستی	لو کہی پیٹا صیاد کون نا ہوتا ہے	سرو کیا قید موزوں ہو نہ جاتا ہے	اپنی مانتوں سے یہ گشت نہا ہوتا ہے
خاک میں مٹی کا چھینکا شین کی	کمر اکٹھا قدم ست عبادتو	رو قدم ساتھ جودہ شر حرام آتا ہے	ابھی تابوت پہ اک حشر کیا ہوتا ہے
۲۸۵	اکلمہ جہنم میں کھینچا ہوتا ہے	دہی تو تاسی جہنم خدایا ہوتا ہے	۷
نیکی سرور میان بہار ہوتا ہے	بہار خاک کی پیدا چار ہوتا ہے	کبھی جو جہنم خسار یار ہوتا ہے	چرخ طریح جہنم قرار ہوتا ہے
اور کھا خاندہ جویر افضا لگی گنتی	کہ جویر یاد ہو آخر سوار ہوتا ہے	لگا لگا میں تھک لگی گنتی	کیا کون زنا زمین یار ہوتا ہے
بجای ہی تخت سلیمان پہی جویا	سرا کی تیغ بھائی نا جدار ہوتا ہے	زہی کہ میں بھی جی نہا دی حور	بہشت میں غیر افسانہ ہوتا ہے
۲۸۶	عروج عرش جو طور ہو جلا دگر	کہ لگی گنتی ہو جب وانا ہوتا ہے	۹
یہ بھی جان یہ حشر دل ہے	کا راسان ہی تخت شکل ہے	اپنی ادب پر وہ آپ ہی محزون	روح ایلی ہے جسم محل ہے
جی میں آتا ہو ترک عشق کروں	اسکڑی اپکا مراد ہے	دور چھیکا ہے نارسائی	ورنہ نزدیک تیری منزل ہے
وہ ہی کافر رنگ دی صبح	نہیں باؤرتا جو غیر فلفل ہے	چوہ کی کبیر دی چھری کسے	کہ نمازی ہر اک یہاں ہے
عقدہ پر وندہ سان ہی عقدہ	شہر و تو جہنم محفل ہے	مرض افسانہ تباں جہاں	دق افسانہ جہنم ہے
۲۸۷	جو کھلوتا ہو عرش سے	روشنی صورتوں کی وہ گل ہے	۱۱
اور کبھی مرقہ پہ باطل ہے	طائر دل جہری کی قابل ہے	اک میں چوٹی بڑی کتابی رو	جو ہی قرآن وہی حامل ہے
نسنگی جھکے می ہوا نسخہ	خط ساغر نقوش عامل ہے	کیون نہ فیصل ہو قصہ تن و سر	درمیان میں سام قاتی ہے
ہونہ چوڑی چوڑی جہنم	پاؤں پرتی مری سلال ہے	خواب میں تاسی دوست وصل	کار خود ہو شیا رفا غافل ہے
دوش جانان پہی مرانا بوت	یہ بھی تاثیر عشق کامل ہے	دل کی کیا داغ دل ہی ہنسرہ	میر باطل ہی فرد باطل ہے
روزی والی ہوشیہ ہنستے ہیں	لے خند ان درام ساحل ہے	طالب دوسرے دل غنے کیا ہوں	مانگتا بھیک کار سائل ہے
۲۸۸	عرش انجام شا دیا نہ پر	بات ملتی ہر اک جلا جل ہے	۹
جوش خیر میری شان نہاں گئی	دشمن کو نہاں ہی تپ حار گئی	اللہ رحمت بت میخوار میں گئی	ہو نہیں ہو خزون کی نماز گئی
جلتا ہو خیر باد خیر باد کو	اسی ہی تری گری بازا میں گئی	شکے جوہر گل غنیمت تھا کم گئی	تھی شمع کو اندھیرا کھار میں گئی
مجھ ہوشہ شمس کے درخشاں	وہ جگمگاتے کی سنیں زار میں گئی	ہر کہ جو ہر گئی شمشیر میں گئی	ہر آتش نبرد کی گلزار میں گئی

تیر شمشیر شمشیر کربین کربین	هر کیون تراجبت خوار کربین کربین	عالمین کی لگ جو کرم فغان کربین	ایسی کربین کربین کربین کربین
۲۸۹	شمشیر کربین کربین کربین کربین	ایسی کربین کربین کربین کربین	۱۱
جلال پر نام سان کربین کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین کربین	اشاره تیغ ابرو کربین کربین	بیوتوار کربین کربین کربین
تیر شمشیر کربین کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین کربین
۲۹۰	تیر کربین کربین کربین کربین	دولت کربین کربین کربین کربین	۱۱
نصرت کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کیلیه کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
چند کربین کربین کربین کربین	کام کربین کربین کربین کربین	عیش کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
کربین کربین کربین کربین	یہ کربین کربین کربین کربین	ایک کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
لاکھ کربین کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین کربین	تو کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
مال کربین کربین کربین کربین	حق کربین کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۱	عشق کربین کربین کربین کربین	ساکر کربین کربین کربین کربین	۱۰
نصرت کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	دولت کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
حال کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	نام کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۲	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	۱۰
دل کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
نصرت کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۳	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	۱۰
دل کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
نصرت کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین

کفر نبات روزگی سوزی و دینداری	شیخی درویشی سیم سیمانی	بروناهای هری شری جان آ	جگو سوزی طبیعت سردی و گرمی
۲۹۳	غزل	۱۵	
مهر کوه ماه شب تو نظر آید محو	مکس آئینه بیندشت و روز نظر آید محو	چشم بر دور آید میرا نظر آید محو	چهره آئینه زانو نظر آید آید محو
طرح تری را بر آید مگر نظر آید محو	سرد و زون پر گل شب نظر آید محو	موجم خال تکیه نظر آید آید محو	یا سوز شام من بند نظر آید محو
وصل قاتل جیح اول چشمنظر آید محو	یون لگی بر خنجر ابرو نظر آید محو	چایو سیر کفن من بختی نظر آید محو	عطش کاست خوش نظر آید محو
توبه ستر بختنازده دل آید محو	کوبنی تکیه بند نظر آید محو	چشم باطن من بختی نظر آید محو	بوسلطان دینی بند نظر آید محو
شکسته تری اگر نشویم زیر آید محو	شکسته شعله گل بنظر آید محو	جو کوب ترانه شمع جانی آید محو	دم بینشانی سوزی بند نظر آید محو
نین شاعر سوزش کین کاغذ آید محو	سرد و قندیل ابرو نظر آید محو	پهل کتار کاغذی بختی نظر آید محو	نغمه تنه اکیگل خوش نظر آید محو
ماهی آب سیمانی آید محو	دل کینتانی کاغذی نظر آید محو	زینت سوزش کینتانی نظر آید محو	هزشتان بویا آید نظر آید محو
۲۹۴	جنت کی طرح آید شمع جان	تیر کاغذی شمشیر آید نظر آید محو	۹
خجوه دیدار سوزی نظر آید محو	جنت سوزش نظر کی نظر آید محو	پسته شادی کاغذی نظر آید محو	قندیل چشم من سوزی نظر آید محو
بر باری سوزی کاغذی نظر آید محو	ایم خیم بختی ترا بختی نظر آید محو	نغمه فانغ سوزی عالم آید محو	جگر کین فلک بختی نظر آید محو
جگر کین بختی بختی بختی نظر آید محو	ساز بختی بختی نظر آید محو	غبت بختی بختی بختی نظر آید محو	پارسان بختی بختی نظر آید محو
دیکه بختی بختی بختی نظر آید محو	بختی بختی بختی نظر آید محو	نغمه ششم کون آید کین بختی نظر آید محو	دیدار خورشید سوزی نظر آید محو
۲۹۵	خاک بختی بختی بختی نظر آید محو	عرش فروش راه یاراک نظر آید محو	۱۱
فرقت بین بختی بختی بختی نظر آید محو	شکسته سوزی بختی بختی نظر آید محو	دور حابیز بختی بختی نظر آید محو	ساز بختی بختی بختی نظر آید محو
روایت بختی بختی بختی نظر آید محو	آید بختی بختی بختی نظر آید محو	بختی بختی بختی بختی نظر آید محو	جان بختی بختی بختی نظر آید محو
آید بختی بختی بختی نظر آید محو	خدمت بختی بختی بختی نظر آید محو	ای گل بختی بختی بختی نظر آید محو	مهر و دیکه بختی بختی نظر آید محو
دم بختی بختی بختی نظر آید محو	جان بختی بختی بختی نظر آید محو	کیا بختی بختی بختی نظر آید محو	اک بختی بختی بختی نظر آید محو
آید بختی بختی بختی نظر آید محو	اک بختی بختی بختی نظر آید محو	بختی بختی بختی بختی نظر آید محو	آید بختی بختی بختی نظر آید محو
۲۹۶	بختی بختی بختی نظر آید محو	کالی بختی بختی بختی نظر آید محو	۱۰
دیکه بختی بختی بختی نظر آید محو	اک بختی بختی بختی نظر آید محو	مانند بختی بختی بختی نظر آید محو	دیو بختی بختی بختی نظر آید محو
دیکه بختی بختی بختی نظر آید محو	اک بختی بختی بختی نظر آید محو	مانند بختی بختی بختی نظر آید محو	چولی بختی بختی بختی نظر آید محو
دیکه بختی بختی بختی نظر آید محو	اک بختی بختی بختی نظر آید محو	مانند بختی بختی بختی نظر آید محو	نغمه بختی بختی بختی نظر آید محو

۱۰	۲۹۶	۲۹۷
۱۴	۲۹۸	۲۹۹
۱۶		

جلالہ

(AN)

600

درد و غم و تری چنگی کی دستے	درد و غم و تری چنگی کی دستے	درد و غم و تری چنگی کی دستے	درد و غم و تری چنگی کی دستے
نغمہ داؤد و حکو جہاں شیون جانی	نغمہ داؤد و حکو جہاں شیون جانی	نغمہ داؤد و حکو جہاں شیون جانی	نغمہ داؤد و حکو جہاں شیون جانی
۱۰	۱۰	۱۰	۱۰
پرتو نیکیا جگر ہے جھپٹتا ہے	پرتو نیکیا جگر ہے جھپٹتا ہے	پرتو نیکیا جگر ہے جھپٹتا ہے	پرتو نیکیا جگر ہے جھپٹتا ہے
جیسے کوئی کنواں اولیٰ ہے	جیسے کوئی کنواں اولیٰ ہے	جیسے کوئی کنواں اولیٰ ہے	جیسے کوئی کنواں اولیٰ ہے
شعر مانند نہر ڈھلتا ہے	شعر مانند نہر ڈھلتا ہے	شعر مانند نہر ڈھلتا ہے	شعر مانند نہر ڈھلتا ہے
کس خرابی سے دم کھلتا ہے	کس خرابی سے دم کھلتا ہے	کس خرابی سے دم کھلتا ہے	کس خرابی سے دم کھلتا ہے
بت غدا کا سر کھلتا ہے	بت غدا کا سر کھلتا ہے	بت غدا کا سر کھلتا ہے	بت غدا کا سر کھلتا ہے
۱۰	۱۰	۱۰	۱۰
دفع سے آفتاب جلتا ہے	دفع سے آفتاب جلتا ہے	دفع سے آفتاب جلتا ہے	دفع سے آفتاب جلتا ہے
اس کچھ ہے برا بھلتا ہے	اس کچھ ہے برا بھلتا ہے	اس کچھ ہے برا بھلتا ہے	اس کچھ ہے برا بھلتا ہے
ابرا مانند برق جلتا ہے	ابرا مانند برق جلتا ہے	ابرا مانند برق جلتا ہے	ابرا مانند برق جلتا ہے
اب کوئی دم میں م کھلتا ہے	اب کوئی دم میں م کھلتا ہے	اب کوئی دم میں م کھلتا ہے	اب کوئی دم میں م کھلتا ہے
لاش پر وہ بھی ماتہ ملتا ہے	لاش پر وہ بھی ماتہ ملتا ہے	لاش پر وہ بھی ماتہ ملتا ہے	لاش پر وہ بھی ماتہ ملتا ہے
۹	۹	۹	۹
ہیں بڑی ہی پیغام بزم بھار کے	ہیں بڑی ہی پیغام بزم بھار کے	ہیں بڑی ہی پیغام بزم بھار کے	ہیں بڑی ہی پیغام بزم بھار کے
آہی نہ تلی گویا زبان خار کے	آہی نہ تلی گویا زبان خار کے	آہی نہ تلی گویا زبان خار کے	آہی نہ تلی گویا زبان خار کے
کو کہن بگڑی کر گیا دم کسار کے	کو کہن بگڑی کر گیا دم کسار کے	کو کہن بگڑی کر گیا دم کسار کے	کو کہن بگڑی کر گیا دم کسار کے
تر زبان بیکان دیکھو خاک بھار کے	تر زبان بیکان دیکھو خاک بھار کے	تر زبان بیکان دیکھو خاک بھار کے	تر زبان بیکان دیکھو خاک بھار کے
۱۱	۱۱	۱۱	۱۱
سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے
ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے
آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے
روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے
۱۱	۱۱	۱۱	۱۱
سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے	سنبھلتا ہے سینہ سناٹا ہے
ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے	ایں ترخم میں مٹی چری کی لہار کے
آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے	آبِ خیر جہنم میں تیغ نگہ بردار کے
روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے	روسی کا کہنوں کا کہن کاہل پار کے

سیر کتری آلوده غوغای ساری ساری	غنیست عشقش جوهر تری تنواری	نیشه سحرین جوهرش عذوقش	مین تیریمی آسان و میاوش واپسین
۳۰۴	بختی عشق کی جوهرش کجاست	بازی غم عیش تن تیار گری کار	۱۲
کو کتی بیدار و غده زبانی جایی	نام شیرین و تو کیه شیرین بیای	آن نظر آلوده کار به جوی جایی	طالب دیر رس و کدایان تری جایی
انسی با صحت مری ترست نشانی	جان یی جی کج تو حق فغانی جایی	دلکی دافون صفتان خم نشانی جایی	تیر قاتل کشتانی کشتانی جایی
خنده گل خوش لا تا سوز دل پر	ساز ز کین عالمین جوانی جایی	جوهر قاتل چکمی بیهوش تازی جایی	آهش شیر کار رنگ سمانی جایی
ای بتو از دلی کا دو تنگ غم نشین	بند کواشدگی اکسریانی جایی	نش مین قی فدا و پر نگاه مست	خوش تان شجر اب غوغانی جایی
کسری میو سیه و سیه و سیه	دوید لایق کیه کل تیرانی جایی	آسیای طری سحر کیه سیه و سیه	پیشانی بکوه نواز تانی جایی
خاک سیرین و آزارین بیکر و	خاک کوی حشرت عهد جوانی جایی	سرنیاز و ترش جگر و خلی ریخا	شامیاد کیه کفن بی آسانی جایی
۳۰۵	غزل	۱۱	
صبح سیری خاک عشق یار جانی جایی	اشتاب کینه کوسا قی جوانی جایی	عشق تاج بازی کچهر دانی جایی	جان جوهر تیار و کوی جانی جایی
رخ و دل آناه کوه دانه پانی جایی	کسوا سحر امین جانی جایی	سیر سیرین را و کون کر و کین جایی	سیر جنت کوه عهد جوانی جایی
دیکتا و جیشم سر و کین جانی	چار و متاب کیه سمانی جایی	سهر و کوه کین چمن سینه جایی	کینه تیر و سیه و یارمانی جایی
روح جنت مین کله کله غوغا	کیا کورت پیل کل نشانی جایی	دیکتا و کینه ده آینه دیکو کا	ای تانی بی زهر و کین جایی
اهل حشر کیه سحر کین مین جانی	سهر و روح سهر و سمانی جایی	روح جنت کیم سهر و دل و سهر	روح مین افشار و ازار زبانی جایی
۳۰۶	کوه مضمون کجی عیشین سهر کج	صورت دریا طبیعت مین آبی جایی	۹
آرد و کوه کوب نه گانی جایی	شک کیه سهر و زکی پانی جایی	نخ مین سهر و شکل کین مین جایی	آبی تیر و سهر و کدای جایی
سهر و کجی کین کجی کاشون	کاک کور اک کفن کوه جادانی جایی	کینه سهر و کوه و کجی کاشون	نخ کوه سهر و کجی سهر جانی جایی
نخ مین زهر و کین کجی کاشون	خواب کجی ز کجی کاشون جایی	نخ و کجی کاشون کجی کاشون	ای خاک کس و کجی کاشون جایی
سهر و کجی کاشون کجی کاشون	سهر و کجی کاشون کجی کاشون	سهر و کجی کاشون کجی کاشون	سهر و کجی کاشون کجی کاشون
۳۰۷	کجی کجی کجی کجی کجی کجی	چا و کجی کجی کجی کجی کجی	۱۳
کله ماه و کجی کجی کجی	یوان کجی کجی کجی کجی	پس مال کجی کجی کجی کجی	کله ماه و کجی کجی کجی
یوان کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی

گمان چو ملک الموت بر سر چاکا	ترا خیال یه تمام وقت تمثال محبی	پیر ابو حوص مانند آسای فلک	نرماد مدکی ملی دانه بای حال محبی
قد کشید بنای ترا جو شکل ابع	که چنیده فلک ز رنگ دال محبی	شب مهال یه او شده که کمال	که کمالی جلیون بین صورت مهال محبی
جواب بوسه تهنیت درانه او	که حکمیه بین نگا تا تر سوال محبی	سایه کار بون خدای برگی بت	خلام عرش بخت تا تو بلال محبی
۳۰۸	غزل	۱۳	
دم چو دشتا شکل دیکه کی بر ناز کی	بر وقت ملک بانی جو صورت محبی	نست بهین توفیق پیر سر نری نری	هستی جو معلوم فاحه حقیقت نور
ب سپر شون بر دل برانگی باس	شع کا نوری نری بر حرم کا نور	قبر نزار که کیا درون حق زیر بار	حشر تک کردن پرورد در بی نور کی
چو کر شری کو اوس کو کمال	دور بین سحر گرد و کوسه و نور	مست بهون نعل جوج بتیان	ساقیا کیا نشکر قی بر شراب لکوری
عشق فرکان چو کمان خیز نور	یچو بیکوون جوار خانه ز نور	نرگس بلر ز فیکه دل بیمار کو	کی عیادت مردم رنجوری بر نور
نابت آواز خیزن جو بر سر جانم	کم صداتی بر نسی ساغر مینور	بهر ناه سرور بیکل برین غم	کرتی حوا شیر شبنم بر هم کا نور کی
عشق زده ای بختی ای بر سر جانم	شام که جامع نوری مانی نور	نار دل زلف بختی کوش باریت	شکایتی بر صدا کانون بین کافور
۳۰۹	عشق دیکه کی عانی نری ساقی	ماه کو لگی موی کمر ساغر مینور	۱۱
در روی اگر طبیعت بخت محمور	ساقیا کی بخت پیر نری غم کی انگوری	شام وقت بین کوی جوان بخت	لاش و محتاج صبح وصل کی کافور
شکست بولین جو به بیان یاز نور	نری دیکه لب یا جاع طریک	زلف بین بین نری نری نری	رستی شام کورتی بر نری نور
خاکسارون کو نیت اول نری نور	دن محل بین دکان بین کشتی	نار بین نری نری بین کشتی	کشتی بین نری نری بین کشتی
چشم غیرت بین بین نری نور	پیر ضعی بین نری نور	یک کاش بین بین بین نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
کعبه پر درم بیان شرب و خفت	نار بین بین بین بین نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
۳۱۰	عشق جانی نری نری نری	۱۲	
لی گمانه زلف که گیر سحر	پادشاه او کعبه جانی نری نور	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
چرخه گیسو خدام هوا اینا	پادشاه او کعبه جانی نری نور	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
دکتر ختم عالم پیر تن جو صورت	عشق که کاش بین بین بین نری نور	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
بر خیزه مقدر بر آواز تو بهلا	تد سیر کاش بین بین بین نری نور	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
ای یار تغری دیکه کرم قتل	ترجای سحر غیر شمشیر سحر	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
یک عذابی در حق ضعی تصویر	روتی جو جانی بین بین بین نری نور	پیر نور جانی نری نور	سوی کاش بین بین بین نری نور
۳۱۱	غزل	۱۱	

بهریم بزرگ در تنه شمشیر مبارک اورس کی آباد دیکه تو خوش فرخ کو آهنگی بی جانشینگی بهی مانند صدام کیا قوت جانان من بر گشته عشق شوره یار سرتودی کی طر حیر	نابت بی سر کج آب تقصیر مبارک پس بی تو ملک سوئی بخیر مبارک خانی رکی جا خانه زنجیر مبارک سیاهی سودا دشت جا تو تصویر مبارک ترتیب بهی بی کی بخت تیر مبارک	حیران بین بستر تو شامی کجا کیا سر کشی بار مو شرم بوم قتل کیا شکوه دور ملک با صورت کجا سنگی بوس مره جانان مرقوس کستی بین که خوشیدی بشو قدا	کنج سکتی بنین صنوع تصویر مبارک همگی بنین گردن تنه شمشیر مبارک پرتی بی گریگردن تقدیر مبارک خاک قوم یار سرتا اسیر مبارک دیکه جو کس جانان سرتا تصویر مبارک
۳۱۲	سوق بین به غم کی بر خیز ای خیر	کرنا به خیر ناله شکیر مبارک	۱۳
بر طرح بی مثل محبوب بر ایما ناز می روی جانان بی سدا شوق جانان قافض ارواح کی بی توی قصاص شوخل سیریا بنین ان بین کی سویسیاره مدید گردش سر کج صیغ کان هر چو بی نزع دلاقت	بی دهن و حسن بی چاک تو شادان نکمت گل بعل تصویر کی آوار ناز پر بی ناز که تو هر توده طراز مرکبا روانه جز بختی آوار بیکل کوسن کی گلی کبار صبح نیز شمشیر تیان نچه شربان	بیت پرید کونین بین ممتاز می منع دل بست بلند دسر جو ملک کجا غم جو آتای نه آسگاری جایی گردش خورشید گردن بین هر کج شکل می کج تیند یار کمالن جو هی آوار نازی تری تضاع فکی	یوه بنده هر کج خفت پرخا گونان زیر بار ز دور دسر جنگل شهباز راتدن در دانه زخم محبت یاد آسمان شش زده طاس آفتاب هی بیل اسپر که هر سهر بی آواز غمزه بهر عاشق جانان اک غار
۳۱۳	شیر زمین خط کشی بری بر تارم ده	نمونه بیل صد اطوی شیراز	۱۴
فیرت کی گنوا شکار او شوی شیشه خانه تن هر گویا مسار او شوی شیشه تو بر جیسی کج پیر خدای تو هر کج بی شیشه بی تو هر کج جام و دنیا دارا تو بی تو بی تو بهری بهار دیکه کوسن گس بهار کو	شک صوفی حیدرین سوار او شوی شیشه گر شیا بهرین شور دیوار او شوی شیشه وام بر دست سرباز او شوی شیشه شعاع سوز غمی بین بر بار او شوی شیشه چشمه خوانه خمار او شوی شیشه ورنه کیون برون به سیدار او شوی شیشه	دست پانک کوی کجا او شوی شیشه دست پانک بی بی کج او شوی شیشه جسم خنجیر ناز می مانند گرد یکه لایق میکش تو جابین شیشه دست پانک بین بر تیند خمار دستی هر شش سوز جگر تیند	پرتی بی کج دهین چو شای بار او شوی شیشه وصل بین بک کج هر انکار او شوی شیشه تنام کر بین اسن لار او شوی شیشه ابر قطره سوز او شوی شیشه هر دم سوز بین بیخار او شوی شیشه رقص بین کج بین جو کجا او شوی شیشه
۳۱۴	مردم خط کشی قادی کوی او شوی شیشه	شکل بیل او شوی شیشه	۱۵
بردم شری کرم سوز اسیر نجات درشت بخت بستان وصل شکل جاباکیم خونی کی جگر	کونین بین جیم فخر تری ذات آه بی شانه پر گریه ای بر است بهر جهان بین زبست مری کج	راجل با شمشیر کیم وفات خیر کج سانه کج جلیق او شوی شیشه آنکین کج او شوی شیشه کی جاکا کج	آتش کی موت فخره ذات رسم غنا تیند بین ده فخر او شوی شیشه کی جاکا کج
۳۱۵	غزل	۹	۱۶

براک فضل حسین بر آتش فغان آید	جای میگویر بیان عاشق دیوانه آید	ز قشرباره بر شین لاله آید	برین خانه که بر آتش فغان آید
بیا که بر آتش فغان آید	خیال از غلام نه شانه آید	کمان من طعن بر او کند عشق آید	کمان کاژن خیال محبت بر آتش فغان آید
بومین برون دانه شو کار آید	بست بخت زاده دست فغان آید	کشتن عشق کی می یوی خوش آید	کشتن عشق کی می یوی خوش آید
خیال را بر سر دل آید	کشتی بر شین شمشیر آید	سینک برین چرخ اقلی کوکود آید	سینک برین چرخ اقلی کوکود آید
۳۱۶	بجا بر عقل کنش اگر بزرگ شو کو آید	تجربا بر عشق کنش شو کو آید	۴
کین کین کین کین کین کین کین	بیان برین غریب کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین
زبانان برین کین کین کین	دل را کو کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین
بیا کین کین کین کین کین	بیا کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین
نمین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین	کین کین کین کین کین کین کین
تمت	بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم
۱	۱	۱	۱
۲	۲	۲	۲
۳	۳	۳	۳
۴	۴	۴	۴
۵	۵	۵	۵
۶	۶	۶	۶
۷	۷	۷	۷
۸	۸	۸	۸
۹	۹	۹	۹
۱۰	۱۰	۱۰	۱۰
۱۱	۱۱	۱۱	۱۱
۱۲	۱۲	۱۲	۱۲
۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
۱۵	۱۵	۱۵	۱۵
۱۶	۱۶	۱۶	۱۶
۱۷	۱۷	۱۷	۱۷
۱۸	۱۸	۱۸	۱۸
۱۹	۱۹	۱۹	۱۹
۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
۲۱	۲۱	۲۱	۲۱
۲۲	۲۲	۲۲	۲۲
۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
۲۵	۲۵	۲۵	۲۵
۲۶	۲۶	۲۶	۲۶
۲۷	۲۷	۲۷	۲۷
۲۸	۲۸	۲۸	۲۸
۲۹	۲۹	۲۹	۲۹
۳۰	۳۰	۳۰	۳۰
۳۱	۳۱	۳۱	۳۱
۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
۳۳	۳۳	۳۳	۳۳
۳۴	۳۴	۳۴	۳۴
۳۵	۳۵	۳۵	۳۵
۳۶	۳۶	۳۶	۳۶
۳۷	۳۷	۳۷	۳۷
۳۸	۳۸	۳۸	۳۸
۳۹	۳۹	۳۹	۳۹
۴۰	۴۰	۴۰	۴۰
۴۱	۴۱	۴۱	۴۱
۴۲	۴۲	۴۲	۴۲
۴۳	۴۳	۴۳	۴۳
۴۴	۴۴	۴۴	۴۴
۴۵	۴۵	۴۵	۴۵
۴۶	۴۶	۴۶	۴۶
۴۷	۴۷	۴۷	۴۷
۴۸	۴۸	۴۸	۴۸
۴۹	۴۹	۴۹	۴۹
۵۰	۵۰	۵۰	۵۰
۵۱	۵۱	۵۱	۵۱
۵۲	۵۲	۵۲	۵۲
۵۳	۵۳	۵۳	۵۳
۵۴	۵۴	۵۴	۵۴
۵۵	۵۵	۵۵	۵۵
۵۶	۵۶	۵۶	۵۶
۵۷	۵۷	۵۷	۵۷
۵۸	۵۸	۵۸	۵۸
۵۹	۵۹	۵۹	۵۹
۶۰	۶۰	۶۰	۶۰
۶۱	۶۱	۶۱	۶۱
۶۲	۶۲	۶۲	۶۲
۶۳	۶۳	۶۳	۶۳
۶۴	۶۴	۶۴	۶۴
۶۵	۶۵	۶۵	۶۵
۶۶	۶۶	۶۶	۶۶
۶۷	۶۷	۶۷	۶۷
۶۸	۶۸	۶۸	۶۸
۶۹	۶۹	۶۹	۶۹
۷۰	۷۰	۷۰	۷۰
۷۱	۷۱	۷۱	۷۱
۷۲	۷۲	۷۲	۷۲
۷۳	۷۳	۷۳	۷۳
۷۴	۷۴	۷۴	۷۴
۷۵	۷۵	۷۵	۷۵
۷۶	۷۶	۷۶	۷۶
۷۷	۷۷	۷۷	۷۷
۷۸	۷۸	۷۸	۷۸
۷۹	۷۹	۷۹	۷۹
۸۰	۸۰	۸۰	۸۰
۸۱	۸۱	۸۱	۸۱
۸۲	۸۲	۸۲	۸۲
۸۳	۸۳	۸۳	۸۳
۸۴	۸۴	۸۴	۸۴
۸۵	۸۵	۸۵	۸۵
۸۶	۸۶	۸۶	۸۶
۸۷	۸۷	۸۷	۸۷
۸۸	۸۸	۸۸	۸۸
۸۹	۸۹	۸۹	۸۹
۹۰	۹۰	۹۰	۹۰
۹۱	۹۱	۹۱	۹۱
۹۲	۹۲	۹۲	۹۲
۹۳	۹۳	۹۳	۹۳
۹۴	۹۴	۹۴	۹۴
۹۵	۹۵	۹۵	۹۵
۹۶	۹۶	۹۶	۹۶
۹۷	۹۷	۹۷	۹۷
۹۸	۹۸	۹۸	۹۸
۹۹	۹۹	۹۹	۹۹
۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰

ای که در دل او نشسته که کبریا	باز که تا به یون قوت کند و یلا	ز کس نه شکست و نه اندر او جفا	بهرش میخیزد به پیغام اجل ملامت
۵	کشته و وصل بی فزونی بی یمن	دم نخل جالری گاهم بهرین غایت	
۶	که در زندان بود با کس کسرا	حلال بی که کشته و کجوا آتا	اول عشق بی ملک مری خرم
۷	جلد آنکس چون بی سودم یکبار	روداد مدام بود کسب کسرا	
۸	از خبر محراب گریه بی تو نیست	وصل منظر خوبی بتی نیست	لاکشمی کرون خوشتر تقدیر نیست
۹	شیر تو منور نیست وصل تو خیر تو	خوش بین آنچنانچه بهر غمی نیست	
۱۰	نصایب تو بهرین آینه کی نیست	دو کله ای ملک بهیستی و طبیعت	بات کاتبه زان زمین حشر نیست
۱۱	یا تو آب بهرین ملاقات نیست	او چه دیکه باقی بهرین نیست	
۱۲	سیرت بخوبی آشکارا نیست	خسته تو بهرین است با نام	غیرت حرکات گاهانی نیست
۱۳	بیشتر خواب بهرین آینه نیست	چسبیده تو بهرین است با نام	
۱۴	آینه درونی خوش گیسو نیست	آب بهرین است بهرین نیست	آینه درونی خوش گیسو نیست
۱۵	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۱۶	جان بهرین است بهرین نیست	منه که بهرین است بهرین نیست	اس بهرین است بهرین نیست
۱۷	غیر خواب بهرین است بهرین نیست	بازین کس که مری که خواب نیست	
۱۸	دم خفا بهرین است بهرین نیست	نصرت بهرین است بهرین نیست	ای که بهرین است بهرین نیست
۱۹	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۰	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۱	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۲	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۳	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۴	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۵	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۶	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۷	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۸	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۲۹	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	
۳۰	بازین کس که مری که خواب نیست	آگ که مری که مری که خواب نیست	

عاشق زار و جدا گوی پندگار	کوی تهاگ آتش کوی آب سوزگار	جان تر جی من یه کوی بی زنیگار	ایکای تجوی حقیقت منیج تر تهاگار
۵۴۰	تو محبتا جو جوی محبتا محبتا	حرکاتون ستر ستر ستر ستر	
قصه گناه اگر ای پندار وصال	مکونی رخ چو صبا کون بنیدی کورال	حواب من بیا کس چو کرا ایگار	شکفتت یه مکان جوی کورال
	تیرای سینه خشار کایران پر غرش	توسلیان یه تر تالایه فرین غرش	

قصیده محمد خدایه

چو بر کرم سنی ارقام محمد کباب	ای سحر و کرم سنگون شود سربار	چرا نه اندک نشانی به قدرت او	دو کون کر سیک فقط تن به طیار
نیای آینه شده رخا کون ترین	نیم بر آینه ملک بر زمین نهادار	کبوتر و چو رنگ سپهر نیکو فر	ز سبزه خشت زمین از روی به بار
نشدند معلوم در رنگ با رنگ	فلک نوزد در صحن زناست و سیمار	بچرخ خود طلوع آفتاب که مبتلا	سحر نور میان جهان گوی شبتار
پیر آسمان نبوده تمام حور و ماکا	با فرید زان مرد در زمین همدار	بچرخ خود بنا بهشت غلبه و فتحیم	به سنگ آتش بر خاک مانده گلزار
عیان نوزد کور و نیم عرش برین	بفرشت بیت و دم کرد از خلیل انهار	بچرخ کوش و تسنیم کرد جوی خضار	روان خود میان جهان همه شمار
بفرشت آینه باغی رخس و قمر	از دوشرق تمام طلوع لیل و نهار	بچرخ غیر ستون چرخ بی ستون قائم	زمین زلزله از قدرش بقیه قرار
بوسه سالنگفته برنگ لاله شمع	بجاک کرد گل از نسی سیه گلزار	بهر ساخته نجم سپهر سهره را	تهر کرد ملک بقیه در چهره بار
ببخت پنج در سنگ عمارت و ستار	بفرشت خاک نموده هزاران نگار	موز و لوح و قلم بهر خط پیشانی	نمونه آتش خط کشیدن بر لوح رخسار
بچرخ و دانه چرخ و چرخ و چرخ	قصه عارف و صوفی و صوفی و صوفی	موز و زیر سما آبریزا بر طیسر	بارض ساخت تمام آتش آلود
موز و و امین را چرخ و چرخ و چرخ	بیا بر بنی یک خطه و یک کباب	بهر نوزد عقیقت است عالم ایجاد	ببین بجان منیای نوزد دنیا دار
ببینان کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	دماغ باغ مسطر ز روی گل خرد	چمن چمن بر سید و سیم غنبار
ببینان کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	ببین سبز و حنار بر برگ گل خرد	جای گل نموده بر گل زر تار
ز نظر و نیر و نیر و نیر و نیر	موز و کور و کور و کور و کور	رسید چون چمن حکم آفرینش او	براد و گیتی به نعت سبزه قرار
موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	ای سبزه و سبزه و سبزه و سبزه	چو شیر آینه چو دایه بر بار
موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	زبان کاک و کاک و کاک و کاک	نمود علقه تا آدم رخا کشت
موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	چو جان شیر و کور و کور و کور	دین و دوزبان او کشت گلزار
موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	ز نظر و کور و کور و کور و کور	چو کور و کور و کور و کور
موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور	موز و کور و کور و کور و کور

سیان جسم شہر صورت نمایان کرد	منو آئینہ سر قد آدم آئینہ دار	شای قدرت اور اچہ زبان کرد	ہمہ کین مکانی تمام نقش و نگار
چنانست قادیان کار بود بود	ز خاک کو بزار و خاک آخر کار	عجیب با خبر مخبری معین کرد	بدوش کا تب اعلیٰ برین و بار
ہمیں خیال تر سوزان صبح و شام	چگونہ از عمل خویش میکنم نگار	شنیدہ ام کہ بحث بکار کرد و شہر	کہ عضو عضو کند چون بانی حق قرار
چند کرد و بیکریان خوش و خوش	ندان چو زار نظر است از نظر دار	کمن زیاد خدا کینے فراموشی	کہ جن و شہر شدہ بر طاعت غفار
کین عباد خاکی کہ مرغ قندہا	و مرغ کیش کعبہ بنی شود ز نهار	وہن چہ ساختہ روزی بیکم غم	حداد و دہجہان آسیا ہمیں ہر بار
چنانست از قیام کہ بکشتہ	بکرم شک براندہ بکشتہ بکشتہ	ز بی نیازی و ہر نیاز مند غنی	چمن چین گل و غنچہ تیش زردار
بدہ نکات کہ نغمہ ابدان خدایت	ز نخل گل جو بریزند میشود شمار	غم اہل چہ پایم حفظ اونا زارم	کند حیات سمندر و رون خمار
بجز خدای جهان کل حق الباقی	قدیم ہست بماند مدام بت کبار	چگونہ عوش بجد خد سخن بزم	چہ نطق من چہ دین زبانم شہنشاہ
مجاہد کیت کہ در سخت پرست	حدیث ما غوث آورد احوال شمار	ز دشت حمد کتم لاجرم غنائی	بسوی ہر بنی عمار و کوسن گفتار
کای خدا کہ جان فرین و دوا و خلق	حق خویش خد آفرین بت کبار	بجی کریم آدم بفرست خوا	کہ چون حال نام شود بزم شمار
بجی نوع نبی بحر و بحر طوفان	سیر سفیدہ ماد و حدیث غم قمار	بجی باغ خلیل شمال ابراہیم	بہشت آتش و دوزخ بزم ناخار
بجی موی عمران بغارت فرعون	شکاف نیل غم کین سبیل بن جبار	بجی کلید منصور و صورت عیسای	بند بار و نہ نادا کین ادا دار
بجی محبس یوسف و قیدین عبا	اسیر بزم و محن ام رہا ناخار	بجی شافعہ حضرت فاطمہ شافعہ	بخشہر جہان نام بخش غفار
بجی شہر و شہر بہر نبت نبی	عذاب قبر کرد و مرا خدا کبار	بجی آل عبا ہر جا در قلمبر	کین زامبر کرم پاک انہم شمار
	بجی جملہ پیغمبر چار و دو معصوم	بجی حساب مرا شاہ کین بر ز شمار	

خاتمہ الطبع

عند لیپ خامہ ترانہ سنج حمد آفرینندہ جهان ہے جبکہ امر کین سے نشوونما سے چہستان حیات
 انسان و جان ہے بلبل ہزار داستان کلک نغمہ طراز لغت سرور عالم صفا و شہر علیہ وآلہ وسلم ہے
 جبکہ انوار فیض سے گلزار دہر میں جلوہ سجیدہ ہزار عالم ہے و طوطی شکرستان قلم منقبت آل ہمدان
 میں تر زبان ہے جبکہ آبیاری ہدایت سے دین میں کاسہ سبز و شاداب گلستان سے آما بعد
 سخن فہمان فصیح الکسان شعرا نے کہتہ دکان پر مبرہن ہو کہ زمان سلفت میں شعراء ریختہ گوا کثر
 الفاظ ثقیل ہندی بہا کہ استعمالی میں لاسے تھے بہت الفاظ غلط جو زبان عوام پر تھے سلک نظم میں
 منسلک ہو جاتے تھے مگر شہرہ اسیری میں شاعر عالی فہم متخاص بہ حاتم دہلوی نے زبان مروءت کو عیوب

ظاہر کیے اور الفاظ غلط و ثقیل نظم کلام سے خارج کر دیے اور جو روزمرہ عام فہم و خاص پسند تھا
 اوسکو اختیار کیا اور یہ طریقہ شعرا سے نامی پھر مصرعے اکثر دن کو مطبوع ہوا چنانچہ شرف الدین مضمون
 و شیخ حسن اندر و میرزا کرناخی و علامہ مصطفیٰ کیرنگ و میرزا جان جانان مظفر وغیرہ نے اس روش کو
 تسلیم کر لیا اور میرزا یان ہند و فصیح گو یان رند کا جو روزمرہ محاورہ سنا اوسکو اختیار کیا اور الفاظ
 مثل نیچ کو تہی و صبح و صبحی و بیگانہ کو گمانہ و دیوانہ کو دوانہ و دیوان کو یان اور دیوان کو وان بامتحول کو ساکن
 رساکن کو متحرک جیسے مرغی مرغی و مرغی مرغی و الفاظ ہندی مانند تین و گت و نت و نو اور تہیف
 و احد المعنی مثل تک کو تک و سی کو سی و کدیر کو کدیر و او کو او و ہر کو ہر و چہ چشم و مجید گاہ و غیرہ جو خلاف محاورہ
 مستعمل تھے ترک کیے چنانچہ بعض باتوں میں متاخرین اونسے پیر و ہوبے مگر جناب میر کا صاحب عرش
 فرزند جناب میر تقی میر نے اپنے کلام کو جمید عیوب سے پاک رکھا جو اس لفظ کو خلاف محاورہ فصیح و حال
 و کمیا اوسکو ترک کیا بلکہ عیوب مرقومہ بالا کے علاوہ عروض میں سوانے حرف الف مضاعفی یا
 کا گرنا عیوب جانا اور قوافی میں خیالوں و نوالوں و نگاروں و یاروں و جانوں و پروانوں کا لانا عیب
 و مقصور کیا کہیں قافیہ ہندی کے ساتھ فارسی کا لفظ مستعمل نہ رکھا ارباب نظر و دیکھین گے کہ کلام
 حضرت عرش عیوب سے میرا الفاظ ثقیل سو خالی ہے حسن بندش سے پیدا ہے کہ فکر عالی تر
 یقین ہے و اتفاق رموز سخن مطاہر سے خطا و ثنائیں فصاحت و بلاغت کی تعریف بر زبان لائیں
 سہ ماہ امین کلیات حضرت عرش چینا شروع ہوا شاعر شیرین زبان ناظم فصیح اللسان جناب
 شیخ محمد جان صاحب شاد شاگرد رشید جناب میر کا جو ہم نے صحت میں اہتمام بلینے کیا ماہ فوری
 ۱۸۷۳ء میں باجس اسلوب اختتام کو پہنچا اور ہفتہ وار شمول صحیفہ کارنامہ خیر یاران

والا نشان کے ملاحظہ میں گذر تا رہا اب جو صاحب کامل نسخہ دیوان

عرش کے خواہشمند ہوں وہ قیمت بھیجے

مطبوع سے طلب فرمائیں کہ

سیکرٹری ڈپٹی

2522

1915/11/1

DUE DATE

